

פרופיסור דוד כוופמאן

חי"ן

CLICCA
CICCA

B

561.

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 561

ספר

מרפא לנפש

חלק ראשון

שמע עמי ואעידה כמה גדול כח התשוקה •
 התקועה בלב האיש ובטבעו היא
 חקוקה • כי לא ינוח ולא ישקוט עד הקימו
 מזימות לבו ולפרסם הדבר לזולתו • ולהוציא
 לאור כ"מ שקבלה נשמתו • לכן אר נא תשת עלי
 חטאת אישר הואלתי להגיד אמרי ולפרסמם •
 עם היות תפארתם ל'שבת בפינת בית מפחיתות
 ערכם ומיעוט תועלתם • ואתפלל אל ה' בעד
 חטאתי • ואבקשה ממנו שיהיה בעזרי ויזכני ויחיני
 דהוציא לאור גם חלק שני אכ"ר :

פה אסכנדריה יע"א

שנת ל' חיים ה"ם למוצאייהם ורכל בשרו מרפא לפ"ק

ברפוס פרג חיים מזרחי הי"ו מוס"פ

הסכמות

הסכמת הרה"ג כמוהר"ר אהרן לאהרין יצ"ו •
רב ומו"ץ בעיה"ק טבריא טובב"א •

הן כל יקר רחמה עיני איזה נוטים לתרופה ונספר הצא עון החדש **מרפא**
לנפש הסגולה אלי נאלח נחצרו תוסף ע"ח נא אמוץ

יע"א כעת • ה"ה החכם השלם והכולל יראת ה' היא אולרו כוהר"ר

מסעוד חי ברוך ה"ו לעיין בהם ולקמוץ כפי אהרן עליו • וכשאתי לעלמי
זו דרכי ונעורתי נונע נולחת הסכמותי על ספרי נחצרי

הזונן • ורק לפענויים אשר לא אוכל להנלע עשיתי לרון הנחצר הדופק • והן היום
לא אוכל להתעלם ונאחר היות הנחצר היה נותקצי עירכו והיה אחד נותלנדי
וחציב צעיני • ונאלז נוכירו ונוכיר כועס נודותיו • ויראת ה' על פניו ותרצנה
פארותיו • על כן ידי תהיה עמו • ועס כי כן נאלא כרוך אהו נגילת סתרים תורת
אמת לידועים ונוכירים • ואין אתי נולונדיה • עץ חיים היא לנחזיקי זה ותונכיה •
בכל זאת שלימות נחצרו תספיק לו • וגם לפי נהללו • כאשר העיד בגודלו •

וקוץ את ידיו עליו הרב הגדול נאלתה רב תנא דבי **אליהו חזן**
ה"ו • וכלה אליו גם רב חצ"צא הרב הגדול הנאלך

רפאל אהרן ו' שמעון ה"ו רב ומו"ץ צק"ק צרוך עמי מצרים יע"א
שכלס כאחד שצחוהו • וכבוד והדק עטרוהו •

וגם אתי אצרכהו • יפולו נועינותיו חולה כהני כהלי • עשות ספרים הרבה •
בנקתר ובנגלה • לנשך לבות בני אלס צמוקר ודצרי חכמים • וה' לא יונע עוב
להולכים צחמים • ומי לעולם צרבות העוזה • גם עד זקנה וסיבה • כיר"א :

הלכ"ד רועה לאן קדשים פעיה"ק **טבריא** תוצ"א • הצעה"ח

ציום ר"ח עוב נצורך הוא כסלו שנת התרכ"ע פ"ט

לנזיוון ולצ"ך א"ת כל נעשה ידיך לפ"ק • צרצ עז ושלום •

ע"ה

אהרן לאהרין

ק"ט

הסכמות

הסכמת תהלת הרב הגדול • מעוז ומגדול •
תנא ירושלמארה • שולשילתא רבי
נשיאה • כמהר"ר אליהו חזן נר"ו • ר"מ ור"מ
פה נא אמוז יע"א :

מהיות וועדי וועכתי ידי לתת הסכמותי על ספרים חדשים • ורק לעתים
כסוקות כאללתי להפיק רלון איזה נוסחנים • וכעת הוגש לפני ספר
חדש זה שמוזן **מרפא לנפש** אשר נוסחתי הסכי הכבוד והשלם צוודות וצדעות
וציראת הי' כונה"ר **מסעוד הי ברוך** כר"ו אחד
נושקצי העיר הנוסוללה הזאת והנה הוא
עד לאחת וועקיו העוצים יקרצוהו • וכבוד והדר יעטרוהו • והנה ראה ראיתי
איזה נוליס לתרופה ונקשר הכזי וראיתי צהם דברים היולאים וון הלצ צמוקר השכל
וועורצים צתעלוונות חכמה • ועס כי אין יד כל האדם נוסמושת צו וזה לנועים
חכמה • לכן כדקתי לצקשתו לצוה צנוגילת ספר כחוצ • ואני הפילה כי יפולו
וועינותיו חולה לכחוצ ספרים הרבה ללמוד לעס הי חורה ונלוח דברים הנושכים
את הלצ צמוקר נעים • ועוד ינוצ צפיצה • צרצות הנוצה • גם עד זקה אמן :
הכ"ד החותם פה נא אמוז היא לאכקדריא של וולרים יע"א צחדש חקרי
התרכ"ג צא ס"ג וזא שדי יצר"ד אות"ד לפ"ק • והי יצר"ד את עמו צסלוס •

הלעיר

איהו חזן

ק"ע

הסכמות

הסכמת הרב הגדול • מעוז ומגדול • כמהר"ר
רפ"א אהרן ן' שמעון נר"ו • ר"מ ור"מ
רק"ק ברוך עמי מצרים יע"א :

הופיע לכגד עיני ספר חדש אשר ישא את שמו עליו **מרפא לנפש**

הנשלח לי ונחת ונחצרו החכם השלם והכולל

ינחתו קדומת לחכמתו כונהר"ר **מסעוד הי ברוך** יל"ו • לשום עיני
עליו • והנה זה ונלחתי כי הספר

כקופת הרוכלים • דרשה • מוסר • רנוזים • וגונטריחות • ונווקוס קדוש יהלך בצר
אשר לרכו נסתרה צקתרי תורה וקוד תעלוניה • ואם כי לא ללחם לי להכיר
את ונעלח הנוחצר הכז' פנים א' פנים וגם הדךך אשר דרך זה לא אדע נתיבה
כי לא קבלתי ונרצתי רק ונעט ונזער צראשית חכמה • האונס עכ"ז ונפעולותיו
הכרתי כוחותיו כי ינחת ה' היא אולכו • ונקל שקד עולו צתורה צונה שקבלה
נשנתו ונסתריה וצונה שזכו לו ונן השנים לעורר הלצצות צנווקריו הנעניוים •
וצפרטו כי כצר ראיתי הסכמת יד"ן רב אחאי הראש"ג **תנא דבי איהו** יל"ו ר"מ
וכ"ע צכ"א יע"א קרית חנה החכם הנוחצר יל"ו

ובאמת
הכר יכירנו לא זו ונחיצו ותקגי לן יקר קהדוהים • וע"כ להפקת רלון החכם
הנוחצר יל"ו צאתי צקתי האותות האלה ולפעלל נצא אנרינן ישר • ויה"ר יעוד חי
לעשות ספרים הרבה וכן יפולו ונעינותיו חולה לערוך שלחן גם ונן האוכל אשר
יכלל לכל נפש • והיה עליהו לתרופה להגות בהם צעלי חכמה ותוסיה צקתר וצגלוי
צקתה וצנגלה • זעיר שם הצע"ה פה ק"ק צרוך עמי **מצרים** הי"ו • ציום ר"ח חסון
התכ"ע סנת ונלח ח"ן ושכ"ל נר"צ צעי"כי אה"ים וחדס לפ"ק • ושלום :

הלעיר

רפ"א אהרן ן' שמעון

ק"ט

הקדמה

אהלל שם יהו"ה צביר • אשר פנה אל האזוז אשר צקיר • זה האדם שפג
כל הנצרכים • וקוף לכל הנמלטים : והנה הוא נחגבר בארי
חרועו ומושלם לו בכל הצרכים • ומכזיז עולו על לוארם צמיני עצודות קשים
ונורים : ועם כל זאת כולם נכנעים אליו • כעצד אל אדוניו : ואחר כל זה
שלא עין שכלו לשוטו צעולמות העליונס ומעלה ונחאופנים וארמלים ומשומלים •
וכהיה כאחד מהם • וגם עולה על גביהם : והיה זה אליו • צמוולת ה' עליו •
אשר חלק אליו ועטרו וזיו כבודו כמיש ויפח צאפיו כשמות רוח חיים • וכתצ
הרצ המורה ז"ל לשלטה מיני טובות הן צאדם • טוב • ערב • מועיל • וצאים
מושלמה כומות שהם כר"ן • והנה חכמה וצינה שהם צצרים שכליים ודקים
צאים מן הכשמה השכלית ודקית הנאללת וזיו כבודו ית"ש ע"כ • מה נעשה צהשגחה
פרעית כדי שיהא יכולת ציד האדם לעמוד כגד האויצ הרע זהו החומר העכור
העוכר אותו ומצקש רעתו • וצכן אפש"ל לאדם לצרר אותם האורות אשר נעמעו
ציד החי מיונות עולם • כמיש ז"ל צמד"ר ח"ל ארץ משיכן מושלג שתחתה כסא
הכבוד וכי • והנה ידוע דלמעלה ליכא שום צדר עצ ומורגסם הכף' שלג וכ"ש
צכסא הכבוד • לכן אפש"ל דהכל רצו לאורות הנאללים ומס ומשתלשלים ומחעצים
עד שנתעצו כ"ב וכרחה החומר כאילו נחלבצ צהם ומזה נחשו כל העולמות
העצים והגשמיים וגם העוה"ז והכל הוא כדי להיות האדם נאלא וע"י שכל
חיות וקיום האדם הוא מן החומר וכדי שלא יחגבר עליו מכל וכל האליל לו
האל ית"ש כשמה שתהיה קשורה צו לתת לו תוספת כח להיות שכל מה שהוא
נהנה מן החומר הוא להרים את חלצו ומנו חרומה לה' • והוא שאותם האורות
שהיו צדומם ועלו וצאו למוח ומסם עלו לחי ואח"ז צאו ליד האדם המדבר
והאדם מוצרם וקופרם צכשומתו להמזיכרם למקורם אשר צזה יוכה האדם
צאחריתו להיות מרכבה אליו ית"ש כמו שהוא עתה ומרכבה לכשמה הנאללת
וזיו כבודו • וכן כתיב צצויצ אס יסיס אליו לצו רוחו וכשומתו אליו יאסוף •
ועוד כתיב אורח חיים למועלה למושכיל למוען קור ומשאל מטה • וצזה אפש"ל
מיש הצינו אל לור חולצתם ואל מוקצת צור נוקרתם וגוי והוא שצריך לאדם
שצין ידע איך הוא כחלצ ומיו כבוד לור חי העולמיים והוא שנתשלטלו האורות
ונתעצו ונתשלטלו עד שצאו לצאר שחת שהוא החומר העכור • וכ"י הוא כדי
לזכות האדם צאחריתו כ"ל :

הקרמה

וי"ט

וזה ליתוס הזה אשר כוונתי להרים ראש ולבוא בקהל קדושים
והררי כוונתי וגם היות דבריו נכבדים אשר הם גבוה דברים . דע
כאמנה שאני נוכח פתיחת ערכי ואין צי לא תורה ולא חכמה לא דעת ולא
חכמה . וזה שהכריחתי לזה בראותי דברי הרב חובת הלצות צעור היחוד
פרק ג' וז"ל הנהעלם ונחמקור צעניינים הנושכלים בדך הקצרה הסכלית כפי
השגחו והכרתו ה"ז ונורה ונחשצ ון הנוקלרים צחכמה . ועוד כתיב דע את
אלהי אציק ועצדהו . וי"ל ונאי דעה לריכה הכא . אם לידע שהוא הצורה
ונוכחו של עולם וני לא ידע בכל אלה וכי צרשיעי עסקינן והלא אף אומות
העולם ונאמינים צזה . ועוד ונלת עצדהו לריכה הצנה לפי שהעצודה לא
חאמר אלא לעוצד אדומה או לעוצד את רבו העושה לו דברים הנלככים אליו
אשר אין רבו יכול לעשותם ונאיזה קינה . וד"ז אי אפשר לאומרו לגבי קצ"ה .
ועוד ויהו העעם עכחצ אלהי אציק ולא כתצ אלהיך . אצל לפי האומר א"ש
ונקדים עוד וזה שידוע דהנויליד נקרא אז אעפ"י שאינו צכוונה וכוונת אלא
דדך העצרה לצד וכ"ש דעיקר הוייתו אשר היתה צהשגחה פרעית גדלי
שיקרא אז . והנה וי"ש אלהי אציק רנוו לאורות אשר נוכחם נהשוו די יקודות
אשר הוא נהשווה ונהם . לזה לריך ליה לידע ולהצין שלא נשתלשלו אותם
האורות אלא צצבילו ועי"ז הוא זוכה צאחרייתו ככ"ל לכן לריך לעצוד אותם
כעוצד אדומה להוליח יקר ונוולל . ועוד כתיב ורותי עוצו ונקור וי"ס חיים
לחלוו להם צורות נצצרים . והנה ידוע דעיקר התורה לצ' קיבות . א' כדי
ננאמינן צהאל ית"ש וצנוליאותו וצהשגחתו וציחודו . והיחוד הוא שיהיו האורות
הנשתלשלים עם ונקורן הכל יחד צלתי פירוד ואין יכולת ציד החומר להפריד
ציניהם . וזה לא יהיה אלא צעסק האדם צתורה וצוולות צזה יצצר ויתצטל כח
החומר אשר ע"י נראה כאלו חס ושלום הם נפרדים . ויהיו הכל יחד כאחד
ולכן ויי שאין לו ידיעה וזה כלל ואומר אין צתורה אלא וזה שכתוב צה לצד
נחשצ כאלו עוצ ונקור וי"ס חיים . דאל"כ אלא אין צתורה אלא וי"ש . הרי
כתיב יקרה היא ונפריכים . והיכן הוא היקר וכי צצצרים לחוד . אלא ודאי
היקר הוא אשר ע"י עסק התורה וקיום הנולות אנו ונצריים ונולצבים אותם
האורות הנאללים וזו כבודו אשר הם יקדים עכ"ל . ואפס"ל שזה רנוו וי"ש
לצ חכם לימוני ולצ כקיל לשוואלו . והוא כו"ש אף ידי יקדה ארץ וימוני עפחה
שמים . והנה ונכנס השמים השכליים ודקים לימין . והצצרים הגסים והעצבים
לשוואל . וכתיב עוד ראשית חכמה קנה חכמה וצכל קנייך קנה צינה . נוולל
שהצינה קודמת לכל והיא עיקר הכל . ועוד ונשנה ערובה היא וז"ל ר"ח צן
עקשיא אומר רלה הקצ"ה לזכות את ישראל לפיך הצנה להם תורה וכו' .
וי"ל והא צי שנים ונחלם נחלקו צ"ש וצ"ה אם נוח לו לאדם שנצרא או לא

ואח"כ

ואח"כ כווננו ורצו כוח לו שלא נצטרך ועכשיו שנצטרך ישפיע צומעשיו וצדאי דכ"ז נרצו חוקי התורה והאלים אינו יכול לעשותם • ואיך אמרינן רלס רכו' לפיכך הרצה להם תורה ונולות • ונ"ל לפי שאין יכולת ציד האדם לשצר כח החומר ולהליל האורות ונתחת ידו אלל ע"י עסק התורה וקיום הנולות ולפי שאין ציד האדם לקיים כל הנולות כגון נילה ופדיון והרצה דומה לזה לכן הרצה להם הנולות אם לא אפשר"ל צאלו אפשר"ל צאחריני • או אפשר לווד כדי שיוצן נולת יגדיל תורה ולל הנולות' והוא שהרצה להם קדרי חכמות התורה כדי לזכות כל אדם להוליל לאויר העולם וזה שקבלה נשמתו צומעוד הר קיני ולא אמרינן ליה אם אמת צצרינו למה לא גלו רז"ל צצריהם וצזה לקר דייקא :

וא"ת קוף כל סוף איך אפשר"ל לאיש הנצער ונדעת אשר כווננו לשלוח יד צצריהם הנקתרים וקרא קרא צחיל צמופלל ונוגן אל תדרוש וצמוכוסה אל תחקור וגוי • י"ל דהא איכא קרא אחרינא קרי כקול קרנא צומשוקיתא ומיץ חלב יוליל חנאה • ועוד כתב הר"י החיי"ג צומערכת הקדר שהמופלל והנקתר צכח"צ דוקא • אבל לנועה וזה יכולת ציד האדם לשונו צעין שכלו ולהצין צהס • ועוד אפשר"ל שהמופלל והמוכוסה הוא צענין זויג המדות ושיעור וקוונה דד"ז; אם לא יהיה נופי קופרים וקפריס אפשר לתה קלצה וגבול ואין לך קלוץ נעויעות גדול וזה כנ"ש ר"ש צן קילור אחר שלמד כל קתרי הקבלה הים ונתפלל כתיוב צ"י שלא היה נכוון כלל • אבל צענין היחוד חובה הוא על הישראי כנ"ש דע את לאי אציד וגוי • וכתיב עוד אל יתהלל חכס צמכוותו כי אם צזאת יתהלל הנתהלל השכל וידוע אחי • ונחי שכל וידיעה לכיך אם שדיע שהוא הצורח ויחיד צעולונו • והלא כל העולם יודעים זה אעו צרשיעי עסקינן • אלל שהשכל והידיעה היא מענין השתלשלות האורות שנשתלשלו עד שנחלבש צהס החומר העבור וכ"ז הוא כדי להיות האדם כנולל וחוומר ולורה ולהיות כנוללים כל מידי דל"ל • לכן חיובא רמיא על האדם להסתאזר כצצר חלציו לעמוד כגד החומר ולהרחיקו מן האורות כדי שלא יהא כראה נרצו הנצות כאלו ח"ו האורות נפרידים ונוקורס • וצזה תהיה נשנות האדם זכה ונאחיה וקשורה צפורשה ולזכות ג"כ צאחרייתה להיות נורכצה אליו ית"ש כידוע וכנ"ש צאיוב אם ישים אליו לצו רוחו ונשמתו אליו יאקוף • ואפשר"ל שלזה רמזו ז"ל צאוורס שלעת"ל הקצ"ה שוחנו לילה"ר • והוא שיקח האורות אשר הם תחת יד החומר והם נשמתו שנוכחם הוא חי ונולל • וצזה החומר ונתצטל והולך לו • ואפשר"ל שזה רמז הפקוק נ"ש ויקח הנולך שלמה נוס וכל ישראל ויהי הנוס שלשים אלף • והוא שהנולך שהשלוס שלו יקח קס הננוית שהוא כח החומר הנחלבש צאורות וכראה ח"ו כאלו הם כדעכים והוא הנקרא קנול"ל והיה קנשאר

הקדמה

הנכסאך כולו אור נוחלטו חתו חיל וז"א שלטים אלף . ואפש"ל שגם לזה רנוז
ז"ל באוורס וז"ס וקנויך טבלוחות צנכ היו עוודים . כלוור אותו החוור הס"ו
הנווית הוחלצט באורות טהס טני דצרים הפכיים הוא צדרך כס ונאחו
ית"ש כדי להיות האדם נוולא צעולס וע"י הוא זוכה באחריתו ככ"ל . וכ"ז אינה
יטיבה הדירית אלל לפי טעה דוקא . ואפש"ל עוד טזה רנוז הפסוק וי"ט ישכר
חמור גרס רוצן צין הוטפתים ויע טכמו לקצול ויהיה לונס עוצד . והוא השכר
טונקצלין על קיוס הוולות ולא אמרינן וי הקדיוני . הוא כח החומר הוחלצט
באורות וכ"ז היה צטציל האדם ככ"ל לכן לריך האדם להטות טכמו לקצול עול החורה
והוולות לפי טע"ז הוא ונוחק אותו הס"ו הנווית אשר צקדוקה ויהיה הכל קס
חיים . וז"א ויע טכמו לקצול ויהי למס עובר :

כ"ד איש קטן האיכות ורצ הכמות

ע"ה

מסעוד חי ברוך

כ"ט

מרפא לנפש

ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עשיהם *

וישראל יעקב ונלאכים לפניו אל עשו אחיו ארלה פעיר עדה אדום וגו' עד ויותר יעקב לצדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר וגו' . והדקדוקים רבו עד לנוארד אי' למה לשון וי' . ולמה יעקב והלא ציה עסיקנן ולמה לפניו דידוע הוא שהנלאכים שיטלה האדם לפניו ולא לאחריו . ולמה עשו אחיו והלא ידוע הוא . ולמה כה כה צ"פ . וויי שאל אותו על האיסור והיכן היה עד שאמר עם לבן גרתי ואמר עד עתה . ואיך אומר קור וחומר צלשון ימיד והם רצים . וויי הם הדי' ונאות איש שהיו עם עשו . וידוע שהנתיבא נולד לו ועוד הדעת נותנת שאם יהיו כולם יחד אז יכולת צידם לעמוד נגד האויב ולמה חלקם . ועוד דהיולאים אי' צולמנוה הם הגבורים ואם עליהם תעבור כוס התרעלה ונחמו ולעו ונה יעשו אזוי קיר אשר אחריהם ואיך אמר והיה הנחמה הנשאר לפניה . ולמה עס ה' צ"פ . ולמה ארלך ומולדתך ולו די צא' ולמה וייד וייד . וויי הגיד לו שיכה אם על צנים . הואיל ויש שצעים פנים לתורה אפשר לישב ולומר בדרך רמז ומוקר רמזו לאדם שהלך כל יויו בעקבות אחר תאור לבו וילרו הרע וכטראה שציבה מוקה צו וקרצ יווי קילו . זעק ונוריות נפשו וי' ושלח דועותיו חולה אל העין ע"פ ועשאה כנלאכים לבוא אל הנפש אשר היא אחיו . כו"ט הרב המורה דג' ויני עוונות הן צאדם עוצ ערצ ומועיל וצאים וגי' כוחות כר"ן . ערצ כמו ונאכל ונשחה ונשגל וון הנפש כו"ט כי תאור נפשך וכו"ט נפש החוונות היא תנוות והרצה כדוונם לזה עכ"ל . אי"כ ננאל דכל חיות האדם וקיוונו צעוה"ו ע"י הנפש ולכן נקרא אחיו אצל היא עתה ציד הקליפה שנקי' עשו לפי שכל ונננתה אל החומר ושוכנה בחקו ו"א ארלה פעיר עדה אדום . וכה אנו"ל הן אונת שאני גרמתי לך ולעלמי את כל הרעה הזאת לפי שנעודי עד עכשווי הייתי הולך אחר החומר ולא הייתי נוכח אותך ונרחיקך מכל ויני תענוג ונאחר עלת החומר ולא היי' נהקרצ אליו רק להעמדה בצד שהוא קיום הגוף והמין . אצל ויה אעשה שהיו ויני

מרפא לנפש

הצמרות והליצון והם הכו עין שכלי צקטורים שנתאחרתי עד כה • וז"ל עם לזן
גרתו ולאחר עד עתה • והנה עתה שטיבה זרוקה צי וקומתי ונתרדנות שכתו
ורחיתי ונה שעלה צדי הוא ששלחתי רגל הסור והחמור לרעות צגנים שהם
עולמות העליונים • והנה ידוע שיש צי קליפות גדולים הנקראי ש"ר ח"ר כלב •
והם ש"ר וסור ונשאר וח"ו • ח"ר ונחמור ונשאר וז"ו ק"ה כלב והם כוחות
החמור אשר גזרה צנר"ן הנאללים וזו כזודו ית"ש ככ"ל והיו לפניו כעצב לפני
רבו וכשפחה ציד גזרחה • וגם צי הקליפות ש"ר ח"ר רומזים על עשו וישמעאל
כמ"ש ז"ל שקליפה סור היא סוד עשו שיש לו אחיה צשמאל שבו ילחק ורמוז
לדבר עשו צמולאו עם שלם אחיות שבו צגימטריא עולה סור • חמור צראש
הקליפה והוא סוד ישמעאל ויש לו אחיה צינון שבו אצרהס כידוע • ולכן לוחה
התורה לא תחרש צסור וצחמור יחדיו וצהפחדם יולא ונהם קליפת כלב • והנה
עתה שלחתי ידם צכל אורותי שהם צנר"ן והיו אליהם כעצב ציד רבו וכשפחה
ציד גזרחה ע"כ שלחתי אליך אדונתי להגיד לך על כל הרעה הצאה אליו •
אי לזאת איש את רעהו יעזבו אולי יתעשה האלהים לנו • וישצו הנאלכים
ויאמרו אליו הלא ידעת דכל הרעה הזאת צאה אליך ונן הנפש כמ"ש צעל
העקידה שער וז"ו וז"ל צצוא לפני האדם דבר הנופל צין טוב לרע ויד נקראים
לפניו השכל והרלון (שהם יל"ע"ה הצא ונן השכל ויל"ע"ה הצא ונן הכפש שהיא
הרלון) ויוצצין על ודין • השכל אומר כל וותר הוא רע וכונה רעות הוא גורם
לכן לריך האדם להתרחק ונמנו אעפ"י שהוא ערצ ונחוק • הרלון אומר כל ערצ
ונחוק טוב הוא ולכן לריך האדם לקרצו אליו • וכן עה"ל עד וי שידו גזרחה
ונכריח הגוף לעשות חפלו ורלונו עכ"ל • כי כן כהצ ונהרצו ז"ל צשערי קדושה
חלק אי שער אי וז"ל וכצו נחצאר כי צכל העולמות היה עירוצ טוב ורע • מנאל
כי גם כפש האדם היא כן וחולצה וודי יקדות רוחניים שוהם נוכל האדם ונוכלו
כל העליונים • והם די אחריות הו"ה וע"ז כאמר וודי רוחות צואי הרוח • וגו'
וזו נקי נפש האדם עלמו ואל הטוב • והנה גם זה לעומת זה עשה האלהים •
והוא הנקרא אדם צליעל • כולל די אצות צויקין ודי ונראות נגעים וסן ארצעה
יקדות הרעים • ונשם כנשכה נפש הרעה אל האדם הנקרא יל"ע"ר • וכשתגבר
נפש זו על נפש הטובה יצואו אליה צויקים ונגעים וחולאי הנפש • ואם תתגבר
יותר תניחשו עכ"ל ננאל שיהל"ע"ר הוא כה החמור וננאל דהכל הוא ונן הכפש
אצל הגוף הוא כלי שירות לה • והנה היא עתה נחלצשה דמ"ו איש חיילי
הקנ"ל וצאה אליך לצנול ונחשצחך ולהפך עלהך • צאותה שעה נתיירח עד
לנאל ואמר אוי לי ויולכי ויום הדין והנורא • ואוי לי ויילרי שהוא ננאל ואני
צצר ודם ולא אוכל לו • ועוד שהוא העיקר ואני כלי שירות לו כמ"ש ויהיה
האדם לנפש חיה • כלומר שכל עיקר הויות האדם ונלואותו להיות הנפש חיה

ח"כ היא העיקר . אלז אח"ז ראה שהאל ית"ש צרף אורו צכף ואלזנים . וכן
 אונת שצרה צו הנפש הקרובה אל החוונר ולכן כל ונגמחה אליו . אלז וי"ו
 צרף צו הכשונה הנאללת וזיו כצדו והיא הדיה צעוריו לעמוד נגד הארצ הרע
 הזה . אח"כ ראה שגורב עונותיו שלח החוונר ידו צה . עונד ואונר ח"ן צדי
 עתה אלף אור ארצעה יקודתי שנהיו נוכח אור ח"ס צ"ה והס יהיו צעורי .
 אח"ז ראה שגם עליהם תעצור כוס התרעלה ופתו ולעו . לכן אונר לא כשאר
 צדי אלף הצעחתו ית"ש שאונר שוצה ישראל . ואונרו ז"ל שאפילו עצד ע"ז
 והטוניע כל כוחותיו ציד החוונר ונספיקים צידו לעשות תשובה ולהליל עסוק מיד
 עושקו לכן עונד צקול צביה ותחנוכים ואונר הן אונת פעשית עונדי חקד
 ואונת שצחתי לעולם הזה צערום וצחוקר כל והנה עתה צדי הון ועושר וצבד
 אלז וי"ו הם חקדים קטנים לפי שהם כלים ואינם קיימים לעולם לפי שכולם
 חיי פענה הם . לכן החקד הוא שתלילני עתה שקרצ קלי מיד הנפש שנקרף
 אחי כנ"ל והנה היא עתה תחת יד הקליפה שנקי עשו . והכתה חס על צנים
 שגצרה יד החוונר על הנשונה אשר היא חס כל חי וגם הצנים שהם רוח ונפש
 וגופי עם כל כחותי . צאותה פענה עונד האדם והרחיק עלמו מכל הנותרות
 אשר הונה הצירף לו כל הרעה הזאת וקנף עלמו צתעניות וקגופים קשים ונרים
 עד שכענעו צטלו ווננו חוסיו והיה כראה גופו כאלו הוא ח"ן דוונ . וכשראתה
 הנפש הונעשה הזה שצטלו כוחותיה עונדה להחורכ עם האדם ותאונר לו יס
 לך לידע שחייצ האדם להחזיק טובה לחוונר לפי שעי" חיות האדם וקיומו וגם
 עיי יזכה האדם לתורה ולנולות כידוע וכן אונרו ז"ל צרלתי יל"ה"ר צרלתי לו תורה
 תצלין ולונה יצרה אורו עד שיטערך לתצלין אלף ודאי שיש צו לורך לקיום
 העולם והונין . ועוד אונרו ז"ל והנה טוב זה יל"ה"ע . ונאוד זה יל"ה"ר . ועוד
 אונרו ז"ל יל"ה"ר דונה לשאר שצעיסה פע"י השאר העיסה נחקת ונתחנקה
 לאכילה . ח"כ לריך האדם להחקרצ אל החוונר ואינו יכול להרחיק עלמו ווננו
 עד שילף מן העולם הזה שהוא חושך וללמות ויצוף לעולם שכולו אור והוה
 ויאצק ח"ס ענו עד עלות השחר . וכשנוע האדם הדבר הזה נתולל ח"ף וחונה
 ואח"ל אונת שאתה ח"ס דונים כונ"ש ז"ל יורד וונטנין עולה וונקטרב . ונסית
 ונדיח לאדם צדצרי שוף ונדוחים ותציר לך רחיות נוד"ת ונד"ס ועליך כאונר
 ולרשע אונר אלמים ונה לך לקפר חוקי ותשא צריתי עלי פיד . הלא ידעת
 דצ' שנים ונחלם נחלקו צ"ש וצ"ה חס נוח לו לאדם שצצרה וננונו ורצו נוח לו
 שלא צצרה ועכשוו שצצרה יפסע צונעשו וכו"ז הוא מרוע ונעשיך הרעים .
 הונענו אשר הכיתה עין שכלי צקנורים ועשקחני ורלוחני כל יוני חיי אשר חלפו
 צהצל וריק . והייתי לך כעצד לפני רצו וכספחה ציד גצרתה . וגם שלחת ידך
 יד כהה וטלעם צארות אשר חלק ה' אלי וזיו כצדו . והנה עתה שזקנתי וצחתי

וקמתי

מרפא לנפש

וקוּמתי ונתרדמת שכתי לראות באחרתי אולי יתעשה ה' אלי ואמלא תרופה
לנחלתי הכך דולק אחרי . וכשנוגע החומר את דצרו וירא כי לא יכול לו יען
ויאמר לו צמתק לשון ובשפה רכה אחי למה תקשה עורפך ותאצד עולמוך זכור
כא וי"ש ז"ל ע"פ צבוקר זרע זרעך ולערב אל תחז ידך . ואמרו ז"ל כשא אשה
צילדותו ישא בזקכותו א"כ חייב אדם להתקרב אל החומר אף ציני זקנה ושיצה
ועוד הא לפיכך אצד הראשון האדם הגדול צענקים ראשון לכל הנצרכים והיה
י"יר כפי האל ית"ש וכולר כולו אור בלתי שום עצות ובטויות ואם היה נשאר
כן היה חי לעולם ואפי"ה כיון שידע צחכותו הנשגבה שאין קיום לעוה"ז אם
ישאר כן עווד ושעבד עלמו ציד החי . ואיך יכול אמת להרחיקו ונוך . ויען האדם
ויאמר לו הלל ידעת שכמה רעה גדולה גרם אדסה"ר לעלמו ולצאים אחריו וגם
לאדמה אשר הוא עווד עליה וגרם לאורות אשר בשמים ונועל סיתאחרו צהליכתן
צהלכו אחר החומר . כו"ש ז"ל צצ"ר דקודם החטא היו המאורות הולכים צמהרה
מאוד ומאוד . ואחר החטא חזרו לילך צמתון ומאוד מאוד עכ"ל . וי"ל כינא אדם חטא
אורות ונה חטאו . אלא דקודם החטא אשר היה יכולת ציד האדם לצרר האורות
נאחרנו"ע ומלחמו"ו היו המאורות הולכים צמהרה שתוליא הארץ פריה ויאכל מהם
האדם ויתקם . אבל אחר החטא שלא די לו שאינו מתקן . אלא האורות שעלו
נודוים לכוונת ולחי וצאו לידו צאוכלו מהם הרי נחזירם לדוים שנית לכן
כתאחרו האורות צהליכתן . ואפשר לוור סגזה רמזו ז"ל צאוורס ד' נחו צעניו
של נחש והוא רמז ל' יקודות . אשר צזה אפשר ליסצ ונה ש"ס להק' צמו"ש
וקוץ ודרכר וגו' צזעת אשך וגו' . והלא כראש דזה מוסיף על התכחי וקי"ל
דהמוסיף על התכחי תכלו בעל . לפי דצשעת התכחי לא לאור דוקא כי ציוס
אוכלו מומנו מות ימות . ולפי האמור א"ש שאינו מוסיף אלל מודיעו כונה רעה
גדולה גרם לעלמו צאוכלו מנעץ הדעת . וגם צזה אפשר ליסצ ומחלוקתם ז"ל
צרי"ה ה"ל ר"א ור"י חד אמר ציסקן נצרח העולם וחד אמר צתשרי . וי"ל
צמאי קא מפלגי . ועוד מאי דהוה הוה . ולפי האמור כיחא ונקדים עוד מ"ש
שהמאורות תכלו צליל ד' כו"ש צצריחת העולם . והכל מודים דא' לכולם
הוא מוזל עלה שמה יוני ניסן . וכ"כ הלכו האורות צמהרה מליל ד' עד יוס וא"ו
צשעת חטא אדם הראשון וכתגרס מוג"ע וצא לעוה"ז שהיה צאותה שעה מוזל
מאזנים שמה יוני תשרי . וצהא קא מפלגי ח"א כיון צצריחת המאורות היה
צמוזל עלה שמה יוני ניסן לכן אין מוונים אלל מניסן . וחד אמר כיון צצירת
האדם לעוה"ז היה צמוזל מאזנים שמה יוני תשרי אין מוונים לא מנשרי . המורס מכל
האמור כי עץ הדעת כ"כ רעה גדולה גרם לאדם ולצאים אחריו ולכל העולם .
א"כ הוא נחגו רע ולמה נצרח צתוך גן יקר הערך כזה . ואת שלא יהיה הגן חקר
כלום מנוצב עד רע . למה האל ית"ש הודיע האדם עליו וגיחא צו הילכה"ר וכי

האדם

האלם אכל ויכל עץ הגן • ולמה לא ליה איתו גם על עץ החיים שהרי אם
 אכל מן עץ החיים ואח"כ מנע הדעת לא ימות כי כן כתוב: סן יסלח ידו ואכל
 וחי לעולם • אם כן היה לריך ללוותו גם על עץ החיים • ועוד למה
 לא נתן קצ"ב עץ הדעת חרצ הוזהפת כמו שהוא עתה קצ"ב עץ החיים וזוה
 לא היה חוטא ולא כלום • ויתר ע"ז הוא דהנה ידוע דישבת האדם צגן היתה
 ונענו ונער ונהגרט וזא לעוה"ז הו"ל ונעיקרא וזא' להכחו צעוה"ז ולא היה
 חוטא ולא כלום • ועוד יש לוונר על האדם הגדול צענקים שהיה נעשה
 די האל ודבר ה' אליו פה אל פה כאשר ידבר איש אל רעהו והיה חכם גדול
 מן הנולדים כו"ט ז"ל פהנולדים לא ידעו לקרות פה לכל המיות עד שקרא
 להם האדם והקצ"ה הסכים עמו כו"ט וכל אשר יקרא לו האדם כפש היה הוא
 שמו • איך חקף וניד שונע לדברי אשתו ועבר על לווי צוראו • והרי האשה
 שדעתה קלה לא שונעה הלווי ופיו יתברך שמו ולא נתפתח לדברי הנחש אלא
 אחר כונה געגועים • והאלם חקף וניד אכל פנאי ותחן גם לאישה עושה ויאכל •
 ועוד איך העיז פניו ואמר האשה ואין פום שונעה ישיב כן • וכ"ט וי"ט ז"ל
 צמד"ר שאמר אכלתי ועוד ולא צום ולא ככנע לצקס נחילה על חטאו •
 ועיניו כואות שכמה ונלכים וסרפים ככנעים אליו יתברך שמו ומה יענה היתוס
 הזה • ולייטצ כ"ז נקדים וי"ט ז"ל צילקוט קהלת ח"ל מה שהיה הוא שהיה
 ואין חדש תחת השמש • ר"י ור"ן אמרו אם יאמ"ל אדם הרי האדם נצרך כדי
 להיות חי ועכסיו הוא מה אמר"ל הרי אליהו • ועוד אמרו צמד"ר ח"ל אמיר
 תפראי צסם רב אחא אומר הקצ"ה אם אכי צורא האדם מן העליונים הוא חי
 ואינו נוח מן התחתונים הוא נוח ואינו חי • אלא הריני צוראו מן העליונים
 ומן התחתונים • אם יחטא ימות ואם לאו יחיה לעולם עכ"ל • וי"ל איך אפשר
 להיות צגוף שהוא צתכלית העצות והגשניות יהיה חי לעולם • והנה ידוע
 דהנמלא הואיל ויש ראשית ואחרית לכמותו וגם שיש ראשית לנולדותו צודאי
 יש ג"כ אחרית לנולדותו • וא"ת הרי הארץ שהיא צתכלית העצות והגשניות ויש
 ראשית ואחרית לכמותה והגם שיש ראשית לנולדותה אין אחרית • כו"ט דור
 הולך דור צא והארץ לעולם עוונת • אי לזאת חיכה קושיא כלל דאפשר לוונר
 דגם לארץ יש ראשית ואחרית לנולדותה • ונכונה עעמים אי דהנה ידוע לכל
 הנמלאים נחסו נכח האורות שנסתלסלו ונחצבו • וגם עתה קיונם והעונותם
 הוא נכח האורות אשר צקצ"ה • וידוע עוד דהנמולא אין ראשית ואחרית
 לנחותו לפי שאין לו נחות יען וי שיש לו נחות הוא נמלא ולא נמולא • וגם
 אין ראשית ואחרית לנולדותו יען שהוא נמולא ולא נמלא אח"כ גם לאורותיו כן
 ואם כאמר שאין אחרית לארץ נמלא דלעולם לריכים להיות האורות ציד החומר
 לסעמיד אותו אח"כ יש צגול וקצ"ה ח"ו וד"ל לא אפשר לאוננו לא ודאי דיש אחרית

מרפא לנפש

לארץ והאורות חחרים לנוקרים ואין קצבה להם • ועוד שאם נאמר שחיי לעולם האורות הם תחת יד המוור ואין חזרה וא"כ לית דין ומשפון וסבר ועונש ואיש כל הישר צעיתו יעשה אלא ודאי דיש להם עליה והוא ע"י האדם ולכן יש סכר ועונש ונמלא דיש אחרית גם לארץ • וה"ת הרי כתיב דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת • אפשר לוור והוא כו"ש ז"ל והארץ כבד חבלה כאלם המקפל לצדו וסור ולוצסס • וידוע שגם הארץ לונחת כאלין אלא שסורב גדולה לניחתה לזמן רב לפיכך אינו ניכר • והראיה ע"י שאם יתכו הר אחד לסקוף זמן עולה שנית • ועוד האצנים אשר עתה רואה צראש הסר לזמן תראה אותם צשפולי הסר ואחרים צמקונם • ועמידת הארץ היא דומה למים הרותחים שעולה וזהם עמוד של מים ונכה האש • ולא תאמר שאותם המים שצבעוור הם הם לעולם אלא האי נופלים ועולים אחרים צמקונם וסחרים חלילה עד שתלך כח האש • כן היא הארץ ולכן כתיב והארץ לעולם עומדת ולא כתיב קיימת • או אפשר"ל צאו"א והוא להנה ידוע דהאורות שצאדם הם מרובין ומשכנגדו צארץ והם מצי' קיבות א' ואלד כר"י הנאללים אליו מצי' כבודו ית"ש כו"ש ויפה באפיו וכמו"ש כי נר אלהים נשמת אדם • צ' מונה שמקבל מדלח"מ • לכן אין יכולת ציד המוור לעמוד זמן רב ומלוצס בהם • וראיה לזה צמוש סראות מונה שחמלא שאין דעת האדם קום צזמן שהוא ילד או נער או איש או זקן אלא כו"ש שהוא הולך וגל כן דעתו • וידוע שהדעת כאללת וון הנשמה • וצזמן ילדותו המוור מתרבה צו עד למאוד ומכהה עין השכל וכ"ו שהוא יגלל המוור ומתענע והשכל יסאצ מן הכשונה כדחזי ליה ויהא זך ומאיר עד שלצקוף מתצטל סחי והולך לו • וכדי שלא להיות העולם חרצ ושום וון האדם ולא חוסו צראה לשצת ילרה התקין לו האל ית"ש שיהא דור הולך ודור בא עד שיחוקנו כל האורות • אצל הארץ א"ל להיות דור הולך ודור בא לפי שיכולה היא להיות קיימת עד סוף כל הדורות • ח"א דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת • או אפשר לוור צאו"א והוא כו"ש וחס כי תהיו ארץ חפץ ואשורו אתכם כל הגויים • והנה ידוע הוא כי האשור לפי סכל הגויס אשר היו צזמן ישראל כמו סחי אמורי והדומה להם וגם הצאים אחריהם חלפו הלכו להם ואין זכר לנוו אצל סם ישראל עד היום ונחר צכלל הוא מנזי וזהו האשור שיהיו כנאלים לעולם כמו הארץ ח"א דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת • אי"כ נמלא שגם לארץ יש אחרית • משמע דהנמלא והמוגסם כלא • וא"י אפשר"ל שהאדם שהוא נמלא וצתכלית העצות יהיה חי לעולם • לכן ל"ל שהאדם נצרה מדקות ד' יקודות ומאור הנאלכ מוא"ס צ"ם והים דוחני ולא מוגסם • והכי איתא צצוס"ק ח"ל ויקח סי אלהים את האדם ומאן אחר כעל ליה • אלא דכעיל ליה מדי יקודות דאחור ציה ומס יפרד והים לארבעה ראשים • דכעיל ליה ומסון וסוי ליה צגי"ע עכ"ל • והכי איתא

עוד צחקונים ו"ל א"ר אצח בחר דרעוא אשחכח לריך למפתח ולין צאחגליא .
 וואן אדם דצרח עלה העלות צדיקניה והא כתיב דליה ליה דמות . א"ל הא
 לא כתיב צלמו דליה ליה דיוקנא אלא צלמונו . כגוונא דליה רואה ואינו
 כראה דיהא איהו הכי . וכגוונא דליה ציה דיוקנא דיהא איהו הכי . וכגוונא
 דליה קדמון עליה דיהא איהו הכי . כולא כגוונא דליה . וכגוונא דא
 יעציד קצ"ה לצר נט דאחצרי ונדי יקודין . צוונא דהצ צתיוצחא ונחעסק
 צאורייתא נטיל ליה ונחמן ועליה אהמר ונחטס יפרד וגוי דאפריט נפשיה ונחארה
 דלחון וסוי ליה צב"ע דליהי סכינחא לעוצלא צפקודין דעסה ולשומרה צפקודין
 דל"ת וכו' עכ"ל . ונשמע דצשעת הצריאה היה אור לצד לכן היה מושצו צגן
 שהיה הוי כ"ל . וכן כתיב ותחקרהו ונעט ואלהים . והנה ידוע מ"ש ז"ל דשם
 אלהים הוא י"ה אלהים . וי"ס מיי כמוך אלהים ה' עכ"ל . והוא י"ה מלך האור
 הנאלל ומאור א"ס צ"ה א"ס . הוא ואלד העצות שנחלצט צהם שנקי קליפה .
 שהוא בקליפה הנוכחה לפרי . וכ"ז הוא כדי שינאל העולם העצ ויהיה האדם
 נואל . ואין שום וולך בעולם שינאל צכצודו להנחת עצדיו . וזה מ"ש מיי כמוך
 אלהים ה' . ועוד אמרו ז"ל שכל השמות שאנו נכנים צהם להקצ"ה הוא דוקא אל
 הקפירות והם כוחותיו ופעולותיו ית"ש . ועוד אמרו ז"ל דשם אלהים נורה על
 ונעשה הטבע והחדש . ושם הוי"ה נורה על קדמותו ונליאותו . לכן לא נזכר
 שם הוי"ה בכל ונעשה הטבע צשעת מיי הצריאה עכ"ל . ועוד אמרו ז"ל ע"פ ואמרו
 לי וזה שמו . צצקש ונשה לידע שמו הגדול . אמ"ל הקצ"ה שנוי אהה ונצקש
 לידע . ע"ש ונעשי אכי נקרא . וכשאי דן את הצריות נקרא אלהים . וכשאי
 נלחם את הרשעים נקרא לצרות . וכשאי תולה חטאו של אדם נקרא שדי .
 וכשאי יושב על כסא רחמים נקרא הוי"ה עכ"ל . ונשמע דשם אלהים נורה
 על וקום החלצות העצות צאורות אשר נחטס ילא דין לעולם צ"ע . והכי
 איתא צוזה"ק וז"ל סכינחא מוה לצושין איה לה דנונייהו צרה קצ"ה כרסון ונלאכים
 ושרפים ושמיא וארעא וכ"ע דצרח צהון . וכל צריין דצרח ואלין לצושין דליה
 רשים לון וגליף לון צלצושהא צגין לאסחכלא ונה לכל צריין לרמוח עלייהו .
 ורזא דנולה וראיתיה לזכור צרית עולם וראיתיה צאלין לצושין דלחון נהרין כל
 זונקין דישראל נהרין לון צעוצדין טצין וצגינה קצ"ה רחים עלייהו . ואי עצדין
 עצדין ציטין איהי אהלצשת לצושין אחריין דצהון רשימין כל צוונא שה"ל אחרוני
 שאכי שחחרות צגין דלין וקטורא דלצושין אנון וכו' עכ"ל . ונשמע שהעצות
 ונחיל וקפירות ונלכות אצל צט"ס העליונים ליכא עצות כלל . וכן כתוב צוזה"ק
 פרשת פקודי וז"ל שסק"י אינם צקפירות חלילה כי לא יגודך רע . אלא צהיכלות
 של ונלכות אשר הם היכלות למדות הצניין והיא עץ הדעת טוב ורע וכו' .
 נואל שהעצות החללת לצוסם צנלכות . ועוד איתא צוזה"ק הכ"ל וראיתיה צאלין
 לצושין

מרפא לנפש

לבושין דאכון נהרין כל זמנין דישראל נהרין לון צעוודין טבין צבינה קצ"ה רחיס עלייהו . ואי עצדין עוצדין ציטין . איסי אחלצשת לבושין אחרין צבסון רשיוין כל זמנא וכי ונלאכים אחקריאו ונטערא דונלכות ונטערא דגיפא חקד וכי עכ"ל . וטעמע דשכינה היא צהיכל חקד ט"ו דוקא ולא בכל הונלכות שהרי אף בכח"צ שלה ליכא עצות כו"ט ז"ל שלח השלח את האם . שהיא הצניח כו"ט כי אם לצניח תקרא וכו"ט רבי רחמואי . ונאי ואת הצניח חקד לך אלו צניח טגדלה . ונאי כיכהו טצעה יוני החג וטצעה יוני השצוע עכ"ל . והוא רוח לחג"ה כה"ט א"כ טס אלהים וורה על ספירת חקד טעמחיל צה העצות . וכן אמרו ז"ל שהשכינה נקרי צה כלולה וטטט ונקרי צה ונטרד צמילוף ד' צה' . וכטישראל וחקיין עוצדהו ורחקין העצות וטטט ויהיה כולו אור ותהיה ודת רמנים טהוא טס הו"ה צ"ה הטורה על קדמותו ונליאוחו . אזל אם צ"ט ונקלקליס אזי העצות ונחצנה צאורות ויהיה טס אלהים והוא מדה"ד . אשר צזה נייטצ קרי אי והיא צונה טאכו ונכיים טס הו"ה וטס אדנות טהס צ' דצרים הפכיים ולפי הכרחה טיט ט"ו טכוי ולפי האמור ניחא טהטנוי הוא ונועטת האדם אזל ית"ט לא טכא ולא ונשחני . וידוע עוד דגס לחקד איכא עטר . ול"ל דגס בכח"כ טלו סס דקיס והעצות ונחצנה ונחקד טלו אשר וטטט נולר אדה"ר חהו ונחקרהו ונעט ונאלהים טהס כח"צ . ואפט"ל טלכן קראו ז"ל לקפ"י חקד עולם הנטמות לפי טעמס נאללה נטמותו של אדה"ר ולכל צאי עולם . ולטס סס חוזרים כו"ט והרוח טטוט אל האלהים אשר נחנה . ואפט"ל טלנה רמזו ז"ל צאוורס ונחצנה צה הזרע לישראל . ונאי הפרט יט אם נאמר ונחצנה או ונוערב ועוד דהנה ידוע טהטכניה צווערב א"כ הו"ל לומר ונוערב . ואם נאמר ונחצנה רוח לעווח הנאלל וון הנטמות הלל לכל העולם הוא כן . אלא רוח ונוקוס זריחת האדם טהיא ספירת חקד . ולכן חקרו ז"ל נטמות צטצת טהוא רוח לטציעי ונלמנה לנעלה . ועוד טכן כחצ רצינו צחיי צפרטת וירא הו"ל ואצרהס טצ לנוקומו . לגצול הרגטותיו ונדה גופו . כי צעוד טהטכניה אללו היה כולו טכלי ונפטט מכל ענייני החוור והרגטותיו צטלים ולא נטאר לפני ה' צלתי הלוכה לצד והוא הטכל הזך והטטור . וכטנכתלקט וננכו הטכניה חזר להרגטותיו חהו ואצרהס טצ לנוקומו עכ"ל . ואם היה זה באצרהס טטולר צדך טצע ונוטצו צעולם העצ . ודצר ה' היה לוי צנוקרה . ונה נענה ונה נאמר צאדה"ר טהיה ילר כפיו ונוטצו צעולם הטכלי ודצר ה' אליו כאטר ידצר איט אל רעהו דודאי טל"ל טהיה אור צלתי עצות . וכן נראה ונו"ט ז"ל צצ"ר ח"ל רבי נחמונא צטס ר"א חומר צטעה טצרה הקצ"ה האדם גולם צראו והיה מוטל ונוקף העולם ע"ט ה"ד גלוי ראו עיינד . רבי יהושע חומר ונלא כל העולם צראו ונחצנה לנערב ט' אחר וקדם לרתי . ונלפון לדרוס ט' לנחלה הטמים

ועד קלה השמים • וזנחין חף לחללו של עולם ש' וחשח עלי כסף • ופי' הרב ידי נושה שהיתה כיפת הרקיע על ראשו עכ"ל • ואם כאמר שהיה מוגשם ועצ חיך אפש"ל צקוג זה וצחוך עוה"ז וכי עיקה הוא וכ"ש אם כאמר שהעני כדוריי • לא דלוי שהיה אור והאור הוא מוולל כל העולם ואין העולם מווללו והיה צחקד צחמילת העצות • והיה הכרמי צונעשיו כווללכיס כו"ש אל זוקוס אשר יהיה שוזה הרוח ללכת ילכו • וכן כהצ המורה ח"ל כאשר היה האדם צטלימות עיינו ותנוותם והוא עם ונחצצחו ומושכליו אשר כאמר צו ותחמרהו ונעט ואלהים • לא היה לו כח להשתמש צופורקס כמו שהוא עתה שאינו יודע מואוזה צנכסר • וזה שהוא וצין זה וון הכשמה השכלית שצו • וגם זה על ידי יגיעה רבה עכ"ל • ואפש"ל שלזה רנוז הפי ו"ש ויאמר אלהים נעשה אדם צללונו כדמותינו • והוא כיון שהחמיל העצות להחלצם צאור וקקרא אלהים אזי אמר אפש"ל האדם מולל ומחומר ולורה כדמותינו ורזו אור • אזל לאחר החטא כתיב הן היה האדם כאחד ממונו • שהוא אי העצ הגשויות וגם מלוי • מולל דצעת ילירה היה אור ומושצו בן שהיא השכינה • כו"ש עפר וון האדוזה • וידוע שהשכינה נקראת אדוזה • וכן אמרו ז"ל שעפרו היה מוצהמ"ק וכן השכינה נקראת צהמ"ק כו"ש אשר שם ו"עו עומד ווקריצ כשמותיהן של לדיקים • והנה ידוע דו"עו הוא ודת החקד • ונק' ו"עו וצ' טעוים • אי שתרגום שומר נטר • והוא שומר הפתח של הדקות • ולכן נק' ג"כ שר הפנים • לפי שהוא קוף הדקות וחמי העצות • ועוד שכן קורין לגברת אשר צידה הכח והונושלה וההנהגה והיא המשפעת ומטרוניתא לפי שכל וזה שלמוטה הונו כלולים צו ונוהשפעתו ומוליאוחו צהם הם מוללכיס וקשורים כולם זה צזה צלתי פירוד • ולכן נקרא מוטע"רון צשט אוחיות להורות שכל השט כלולים צו • ויש מוצעלי הקצלה שקורין אותו מוטע"רון צשצע אוחיות כי גם הוא כלול צם והם כלולים צו יחד צלתי פירוד • וכ"ל לחת טעם לאות הי"ד ולא צאות אחרת שלא לטעות ולומר שהדקות רשות צפ"ע • והעצות רשות צפ"ע ח"ו וא"כ יש פירוד וגצול וקלצה ח"ו ואין לך קלוץ נטיעות גדול מזה • לכן צאה הי"ד שלוחתה נקודה לומר שכולם כלולים צנקודה שהיא היסוד לכל • והיא הנקודה האלללת מויו כצודו ית"ש שכולם כלולים ציחד ואחד הם צלתי פירוד • ולמה המפריד נקרא ונקלץ צנטיעות לפי שהע"ק נקרא נטיעות כו"ש ויעה ה' אלהים בן צעדן ונקדם • והה המפריד נראה כאילו קלץ • אזל מ"ש ז"ל ומחלדי חקלא • כי הם נקרא' ג"כ חקל הפוחים • כי כל מוליאוחם כדי להיות האדם מולל והוא הפרי והחפוח שלהם • לכן ליראי ה' ועוצדי שמו ועוקקי צחורה נקרא ומחלדי חקלא לפי טע"י ונעשיהם הם מרחקים העצות וון העולמות כמו שכתב לקוון צע"ה • אם כן הם מולדים ומצערים הקולים והצרקיס משהה הפוחים • המורם ווכל האמור לדסה"ר נצרא אור דק והיה

מרפא לנפש

צומח חקד שהיא הגן והיה זה צהצבה פרטיה וזאתו ית"ש לפי שהוא שלם וכל
מועטיו שלמים ולא חקרים . ואם נעשה שהאדם נצרח צקוב זה שהוא צו עשה
יקרא צריה חקרה לפי שהוא גות וחיוו חיי לער הם . לכן נצרח להיות חי
לעולם . והאדם כיון שרעה שמונו ולמוטה כולו עז . אזל ונה שלמועלה חיונו
כולו דק עעה צדעתו ואור שונה שלמועלה הוא רעות גזרה . אזל ונה שלמוטה
רעות עלמו ואין לגזרה חלק צו ואיש כל הישר צעיקו יעשה סכן אונרו ז"ל שצאכילת
האדם ונעץ הדעת הפריד הפרי ון האילן . והוא הפריד יו"ד ון טי ושנו
ראש לשועלים צקוד יו"ד עם כ"ף . והוא שהפריד הפרי ון האילן שהפריד
ומדח חקד ונהאילן העליון וצזה הפריד הוולכות שהיא העשירית ון ההשע העליונים
ועשה אותו ראש לשועלים שהם העשר שלה שכולם עצות ונהיית החלח העשרות .
והוא צקוד יו"ד עם כ"ף . ולא ידע דהן אונה שהיו"ד תחלת העשרות . אזל
לעולם היא כלולה צאחדים ולריכה להם להשלים וניינס ונה שהיא החלח
העשרות להורות שכולם יחד הם וקשורים זה צזה צלתי פירוד . וכן אונרו ז"ל
שקלץ שם הנויחד הנכנס צנטיעות והיה קצה שתיצט הנטיעה צמה שהפריד
כח העליון ווננה וכו' . וכאשר חזר צחצובה וראה שהוא ונקבל ונלמעלה וומדת
שנאל . אזי הקריצ שור כנגד אותה ודה שהיה ונקבל ושנאל עכ"ל . והוא
שהפריד הוולכות ון הקפי" וצזה לדעתו שהיא נפרדת ון האור הנק' הו"ה
שהוא שם הנויחד הנורה על אחדותו וקדמותו כנ"ל . ואם תפרד ון האור ח"ו
אזי תיצט ותצטבל . כי כל ההוללה שהם נוולאים ונהשפעת האור שצהם
ואחיתן יחד להיות אחד צלתי פירוד . וכאשר חזר צחצובה וראה עלמו שלח
כשאר צידו אלא העצות לצד ומונו הוא נשפע . והוא דוונה לשנאל כו"ש אף
די יקדה ארץ ויויני טפחה שונים . שנכנה הדצר העצ והנווגסם לשנאל .
והדצר הדק ושכלי לימין . לכן עמוד והקריצ שור . והנה ידוע ו"ש ז"ל דצי קליפות
גדולים יש והם ש"ר ח"ר ויולא ונהם קליפת כלב . והנה ש"ר יולא ונשור וכשאר
וא"ו . ח"ר ונחזור וכשאר ו"ו עם וא"ו הכשאר ונשור יעלה ונקפרם כנוספר
כל"צ . והם כוחות החומר העכור . לכן כשחזר צחצובה עמוד ושצר כח החומר
אשר שלע צעולמות ע"י הטאו ותקן את אשר עוות . אזל איכא לנידק ונו"ש
צומ' ע"א וז"ל הקצ"ה ציום ונה הוא עושה ונשיגה צנצרחים . וצליה רוכב
על כרוצ קל שלו ושעו צי"ח אלפים עולמות עכ"ל . ואיך אפשר"ל יום וליה
לגצי קצ"ה . וכ"ש רכיבה ושיעה דנראה כאלו ח"ו יש גצול וקלצה . ועוד
אונרו ז"ל צנוקם אחר ה"ל ונרכצתו של הקצ"ה י"ח אלפים שכאונר רכב אלהים
רצותים אלפי שנאן . אל תקרי שנאן אלא שאינן עכ"ל . והוא דהרצצה היא
עשרת אפים כו"ש ציו"ו שהיו שם ונאות אלף וקראם קי רצוא . והוא רכב אלהים
רצותים שהם עשרים אלף . לזה אונרו ז"ל אל תקרי שנאן אלא שאינן . כנוונר

אותם

מרפא לנפש

ח

אוחס הז' אלפים יתרים כנוי שאינן . וי"ל שהרי אף אם לאור שמוכרחו של הקצ"ה עשרים אלף אלפי רצונות אינם כלום וא"כ אך אוננו ז"ל דוקא י"ח אלף והולרכו לדרוש א"ת . ואפשר שלזה רמז ז"ל ציוס מה הוא עושה . וצילה מה הוא עושה . והוא וולת ציוס רונות לעת"ל שכולו יוס . או לנשמות שזכו לעולם שכולו אור . ואננו הן אמת מציוס ונשפיע צכנרמים והם אפשר לקבל השפע . לפי שרחוקים הם ווכל ויכי גשנויות . אזל צעולם הזה שדוניה ללילה שכולו חוננו עב ועבור וכן גופם כילד יהיה אפשר לסיקצלו השפע הזך והטור . לזה נשיצ רוכב וכו' . והוא שנתפסט שמו הגדול צי"צ לרופי שנות הוי"ה צ"ה אשר עולה ונפטר י"ח אלף ועי"ז הם ונקבלים השפע .

זיה

קדורן סס וי"ה וכפלתא וכפלתא . וכן סס צ"ן . וכן סס ק"ג . וכן סס ע"צ . הכי י"צ לרופי הוי"ה צ"ה . וכן הס :

סס וי"ה יו"ד ה"ח וא"ו ה"ח . כפלתא שלו כן הוא .
 יו"ד פעמים יו"ד יעלה ת' . ה"ח פעמים ה"ח עולה ל"ו . וא"ו פעמי
 וא"ו קס"ט . ה"ח פעמים ה"ח ל"ו . כך הכל תרנו"ח :

641

כפלתא לכפלתא . יו"ד יו"ד וי' . וי' פעמי
 וי' אלף ת"ר . ה"ח ה"ח הוא י"צ . י"צ פעמים י"צ קנ"ד . וא"ו
 וא"ו כ"ו . כ"ו פי כ"ו תרע"ו . ה"ח ה"ח י"צ . י"צ פי י"צ קנ"ד .
 ק"ה צ' אלפים תקס"ד :

2564

סס צ"ן יו"ד ה"ה וי"ה . כפלתא שלו כזה .
 יו"ד פי יו"ד ת' . ה"ה פי ה"ה ק' . וי"ו פי וי"ו קנ"ד . ה"ה פי ה"ה
 ק' . ק"ה תשנ"ד :

744

כפלתא לכפלתא כן הוא . יו"ד יו"ד וי' . וי' פי וי' אלף ת"ר .
 ה"ה ה"ה כ' . כ' פי כ' ת' . וי"ו וי"ו כ"ד . כ"ד פי כ"ד תקנ"ו .
 ה"ה ה"ה כ' . כ' פי כ' ת' . ק"ה צ' אלפים תתקנ"ו .
 סס ק"ג יו"ד ה"י וא"ו ה"י כפלתא שלו כזה .

2976

יו"ד פי יו"ד ת' . ה"י פי ה"י רכ"ה . וא"ו פי וא"ו קס"ט . ה"י פי
 ה"י רכ"ה . ק"ה אלף י"ט . כפלתא לכפלתא יו"ד יו"ד וי' . וי' פי
 וי' אלף ת"ר . ה"י ה"י ל' . ל' פי ל' תת"ק . וא"ו וא"ו כ"ו . כ"ו
 פי כ"ו תרע"ו . ה"י ה"י ל' . ל' פי ל' תת"ק . ק"ה ד' אלפים קנ"ו .
 סס עי"צ יו"ד ה"י וי"ו ה"י . כפלתא שלו כזה .

1019

4176

יו"ד פי יו"ד ת' . ה"י פי ה"י רכ"ה . וי"ו פי וי"ו תפ"ד . ה"י פי
 ה"י רכ"ה . ק"ה אלף של"ד :

1334

כפלתא לכפלתא כזה . יו"ד יו"ד וי' . וי' פי וי' אלף ת"ר . ה"י
 ה"י ל' . ל' פי ל' תת"ק . וי"ו וי"ו וי"ד . וי"ד פי וי"ד אלף תתקל"ו

ה"י

מרפא לנפש

5336

18790

ה"י ה"י ל"י . ל"י פ"י ל"י תת"ק . ק"ה ה' אלפים של"ו :

ק"ה י"ח אלף . ועוד והשאר לפי שלא צא לכלל האלפים לא נמנה .
זוה מ"ש ז"ל רוכב על כרוז ק"ל שלו וטעו זי"ח אלפים עולי . שכן
אנורו ז"ל ק"צ לרופים יולאים ומנוונה אותיות . והם מ"ה ז'ין ס"ג ע"צ ומספר
אותיותיו גע"ר ועם השוונה אותיות רפ"א . ואפ"ל שזה רמז מ"ש אל כא רפ"א
כא לה . והוא סביון זי"צ לרופים . ועוד אנורו ז"ל צונקת קוכה וז"ל אחיתופל
כשא ק"ו צעלמו ואנור ומה לעשות פלוס ז'ין איש לאשתו אנורה ת"ו שני שנכתב
צו"ח אותיות יונחה עכ"ל . וכ"ל שהיה כותב הד' שונות שנוקפרס גי"ל וחור
לשם ז'ין וכותבו צונפרע ונוקפרו ג' הרי מ"ח להכי איתא צוזה"ק המ"ל שהכהן
היה כותב שונא קדישא ישר ולנופרע . ואפ"ל שזה רמז הפ' ונקתה וכזרעה
זרע . והוא שיתחוק עם ז'ין שהוא לנופרע ויהיה ז'ן ישר חכאי :

או

אפ"ל צאו"א והוא צדך פטע . והוא דהנה ידוע מ"ש ז"ל דהארץ היא
ת"ק שנה . וכן חלל שזין הארץ לרקיע . וכן עוצי הרקיע ולריך להיות
דכשיעור הזה יש חלל לנוטה ונהארץ וכן עוצי הרקיע התחתון . אי"כ נמלא
שהארץ שהיא נקודה הרקיע היא אחד ומחוט זרקיע . והארץ היא נק' עולם .
אי"כ כשתאנור שהרקיע הא' אשר זו ה' ע"ו שהוא נקודה לז' ל"ל דשש"י יש
ע"ה ע"ו . ואם נאנור שאף הוא נקודה לשלישי . ל"ל צשלישי קכ"ה ע"ו .
ובשנאנור אף הוא נקודה לדי ל"ל טצד' תרכ"ה . ובשנענעו נקודה לה' . ל"ל
צה' שלשה אלפים קכ"ה . ואם נכלה לידע גודל ה' וגודל החלל אשר עליה לריכס
להכות זה על ששה ועולה 18750 והנה ידוע שהספ"י התחתונה נק' כשא
ונרכזה לשלמעלה הוניה . ואם כן הכרוז ק"ל הוא מ"ע והוא
החמד ונשם אורו ומתפטע צחלל שעל רקיע הששי שהוא י"ח אלפים
ועוד והואיל והעיד זה לא צא לכלל האלפים לא קאחטיב ליה . וכדוואה לזה
אפ"ל מ"ש ז"ל צונעקה הנרכזה וז"ל א"ר ישנעאל אמ"ל מ"ע טרא ורצא
דקסדותא עדות זו אני מעיד צה' אלהי ישראל אלהא חייא וקיינא ונרנא ורצנא
וונא מציא מותצ יקריה ולעילא קי"ח רצות פרסאות . ומציא מותצ יקריה
ולמוטה קי"ח וכ"ו ונותן שיעור לקוונה רל"ו אלף אלפים רצות פרסאות כמנין
ור"צ כ"ח עכ"ל . ולפי הנראה איכא גבול וקלצה ח"ו . ולפי האמור ביחא .
והוא שהארץ אשר עוציה ונהלך ת"ק שנה היא חלק א' ומחוט מוארך הרקיע .
נמלא ד"ס צאו"ך הרקיע ה' ע"ו . וידוע עוד כל ש"ס צרוחצו טעם . צהקפו ג"ע .
ול"ל ש"ס צעגול הרקיע ע"ו ע"ו . אם כן הנקודה והמרכו של העגול הוא חלק
מני"ו צעגול כנוו שיעור הארץ . ובשנכלה לידע כמה יש בגודל עיגול רקיע הצ'
לריכס להכו זה הט"ו על ג"ו כנ"ל ויעלו כזה 225 ואם נכלה לידע שיעור רקיע
השלישי לריכס להכות מסגון הזה על ג"ו ויעלה 3375 ובשנכה זה

על

מרפא לנפש

ט

על נ"ו כדי לידע שיעור רקיע הרציעי יעלה 50625 ונכה זה ג"כ
 על נ"ו לידע שיעור רקיע ה' יעלה 79375 א"כ צרקיע השעי
 ל"ל זו כזה 11390625 וכסנכלה לידע גדול השציעי ככה ג"כ זה על נ"ו
 יעלה כזה 170859375 וכסנכה ג"כ על נ"ו לידע השמייני
 עולה 2562890625 ואם נרלה לידע כמה פרקאות
 יעלה . לריכס לידע וי"ש ז"ל שמהלך אדם ציוני ציוס שלשה פרקאות .
 ואם כן ציוס וצלילה ששה פרקאות . ואם כן צננה שהיא 365 יוס
 ל"ל 2190 וא"כ צשיעור עולם שהוא ת"ק שנה שהוא שיעור הארץ
 יעלה 1095000 וכסנכלה לידע כמה פרקאות יס בגדול חשבון הכו' לריכס
 להכות חשבון הפרקאות שעלו צדינו לשיעור ת"ק שנה שהוא שיעור
 עולם על חשבון שלו ויעלה כזה 2806366234375000 ועתה כסנכלה לידע
 החשבון שהגיד עליו וי"ש ל"ל תחי' כן אלק פענויס
 אלק יעלה 1000000 ועוד לריכס להכות הרצעה שהיא עשרה אלפים כידוע
 יעלה כזה 10000000000 ואחר כך נכה 236000 שהם רל"ו
 אלק על חשבון הכו' יעלה 2360000000000000 אס כן
 השיעור שכתן וי"ש לא הגיע לסקוף
 ונה נענה ונה כאמר צהשיעי וצעשירי של מלכות שזדאחי אין קלצה וכ"ש וק"ו
 צעשר ספי' שזדאחי הגמור אין קלצה נורוז דקותס . ואיך יכול האדם לפתוח
 פיו צא"ס צ"ה . וא"ת הרי נוולא צחורה כתוצ וולאך ה' וולאך אלהיס וגם
 וולאכיס ושרפס ורארליס וחסנוילס אס כן וושנוע די"ש לנועלה גופות נפרדיס
 דע כי כ"ז הוא רנוז לאורות והתלצשות העצות צהס והס נראיס כמדרגות
 ומדרגות ע"י רצוי העצות וועונו לכן נראיס כאלו הס נפרדיס אזל לעולם הכל
 צכלל וצפרנו אחד הס צלתי פיכוד וסנוי . והפרוד והסנוי הוא צעצות לצד .
 וראיס צרורה על זה . והוא דהנה ידוע דכל הנוולא צעולם הוא כלול ווד'
 יקודות ארנו"ע . ואס יחסר אחד ונהס לא יהיס הדצר ההוא ולא יעמוד . אזל
 יס דצר שכה האס גוצר צו יותר ונוכלס . וכן יס שגוצר צו כח העפר . ויס
 שגוצר כח הנויס . אזל לעולם לריכס להיות כולס נוולאיס צו . ואס דצר זה
 הוא צארצעה יקודות העציס אשר גצול וקלצה להס ונה נענה צאור א"ס צ"ה
 הזך צתכלית הזכות צודאי של"ל שהוא נוולא צהס ונוולא כל וקוס ואין הוקוס
 ונוולאו להיותו חולץ צו ח"ו . וכן הוא צנו"ש ז"ל אספקלריא וואיריה ושאינה
 וואיריה הוא לפי רוב העצות וועונו אשר הוא חולץ לשכל האדם העצ . אזל
 צאור עלמו אינו חולץ . והואיל ואנו צסס הוי"ה כייסצ וואי דאיכא לאקשויה
 לנה כנו ז"ל להקצ"ה צאות יהו"ה שקדורס הפוך צאלפא ציתא . ועוד צנו"ש
 שזה השס נקרא סנויחד יותר ושאר השנות אזל כצר יסיצו ז"ל ואנרו שגס

הוא

מרפא לנפש

הוא יסר • והוא שאם תחשוב ונא' עד ה' כזה א' צ' ג' ד' יעלה וקספרס יו"ד
ואחריו ה' ואחר ואל"ו • והנה כשנאמר עוד ואל"ו ז"ן ח"ת טו"ת יו"ד הרי חנוטה
אותיות הרי יהו"ה והוא יסר • וזהו אפס"ל נ"ש ז"ל ח"ל ה' דסס הוי"ה ד'
הוות והנה היא אחרונה צקוד ונערת הנוכפלה קרית ארבע היא חזרון • והוא
ה' דסס הוי"ה האחרונה לפי הנוספר היא ד' לפי שלא יש כי אס ד' אותיות
שהם ז' ח' טו"ד לכן לריכס לכפול הוא"ו להשלים החשזון ח"ס ונערת הנוכפלה
שהיא א' צחוד א' וכופל"ן הא' עם הצ' ותקרא ונערת הנוכפלה • ח"א קרית ד'
כלומר צקרי" לא יש דוקא ד' אותיות • וה' ונהיבן צחה • לז"א חזר ון • והוא
חזר הוא"ו יעלה כו"ן צנ"ק ה' • או אפס"ל צא"א והוא שכל האותיות של סס
הוי"ה מורים על מליאות הא' והשגחתו ואחדותו לכן קראו ז"ל סס הוי"ה סס המיוחד
והוא דהנה ידוע שעיך ותכלית החשזון הנוולא צעולי הוא העשר שהוא סוף
האחדים ותחילת העשרות • וכל דבר שאין לו סוף לא שייך ציה וכו"ן • לכן מי גרס
לנוכין להיותו נוולא היא העשר והיא כלל כל חשזון הנוולא שאם תשלים העשר
ורולה לנוכות עוד הרי אהה ונכה עשר צ' וכן עשה"ד ע"ס כל החשזון • ועוד
העשר אפס"ל שהיא סוף האחדים אצל לעי' היא תחלת העשרות • וקסורין הכל
יחד צלתי פירוד • ועוד טלורחה היא נקודה והיא תח" וקיצה לכל האותיות
אשר הם ונתפשטים וננכה • ולכן יש אות יו"ד צא' להורות שכו האל יתברך
שמו הוא א' והוא אחרון ונאורו ונתפשטים ונתהוים כל העי' והנוולאים צלתי
פירוד הם ואין שום דבר נפרד ונתשגחתו ית"ס • ושנא' יאור האדם הן אמת
שהוא ראשון והוא אחרון ונאורו ונתשפעחו כההו כל העי' והנוולאים • אצל
לעי' מרוב רוממותו לא אפס"ל ח"ו להיותו ונשגיח ונכהיג על עולם שפל
העריך הזה ועל האדם שתח"י עפה קרומה וקופו רננה ותולעה • לכן נוסר
הנהגתם צד כוכבים ונחלות ואם כן שח"ו לית דין וחשזון • ואיש היסר
ציעיכיו יעשה • לכן צחה ה' להורות כמו שה' היא צונצטא רק הצל צעלומא
ולכן לא שייך להפיק שום אות צונצטא צלתי מליאותה • ועוד שכל האותיות
יש להם הסגר הפה או שניים כמו אל"ף צית גיו"ל וכו' עד כולם אצל ה' ה'
אין לה הסגר • ועוד שכל אות ואות יש לה חצר להשלים הנוספר השלם שהוא
היו"ד • כמו א"ע צ"ה ג"ו ד"ו • אצל ה' אין לה חצר רק צונצטא ה'
אחה ונולא עוד אחרת א"כ אין לה שני • כן האל ית"ש ונלי' ונשגיח ואחד ואין
שני לו • ואין ראשית ואין אחרית והכל נהיה בהשגחתו ית"ש והוא מלי' עם כל
הנוולאים והוא נשגיח ונכהיג לצדו ולא ע"י אחר ואל"כ יש דין וחשזון ע"כ
המעשים ונעניש לרשעים ונכהה ללדיקים • ושנא' יאור האדם כיון שא"ס א"כ
אף לגורחו א"ס והוא צנה שגזר על כלון אור שישתלשל ויתעצה ויצוא ליד
החומר העכור א"כ ל"ל שהיה כן לעולם ואין לו חזרה עוד • והואיל ולית לית
סקון

חקון ח"כ אין מונע צונעטע האדם וח"כ אין שכר והואיל ואין שכר אין עונש
 וח"כ איש כל הישר צעיקו יעשה . לכן צאה ארת וח"ו . והנה ידוע שלורת וח"ו
 מורה על קו העגול לפי שהיא קו לצד ולא מוטוטה ולא מרובע דהכל הם יחד
 כמו העגולה ואחד הם צלתי פירוד . וח"כ יש עליה והואיל ויש עליה יש שכר
 ועונש . ושנאל יאמר שהעגול השלם הוא צעל ששה קלוות ונפרד הוא ואין לו
 אחיזה . וח"כ גם באורות שנוכחם נהיה העגול ח"כ הם נפרדים ומעיקרן . לזה
 צאה ארת הם' לומר דהן אונת שכל העגול ל"ל צעל ששה קלוות שלמים אצל
 הכא הוא צעל מונע וקסור צעקרו והכל יחד צלתי פירוד . לכן אמרו ז"ל על
 שם הוי"ה הוא שם הנויחד שמורה על אחדות ככ"ל . אצל י"ל דמסכא משמע
 דחשדון יהו"ה הוא הנוצח והמוקדם . וח"כ למה אמרו ז"ל שהקצ"ה צוחר
 צעצעי וקדם אותו ציינים ושנים ושונות . הו"ל לצחור צי"ד שמורה ככ"ל .
 ואפס"ל לפי שעיקר עזרת האדם להרחיק העצות מן העו' ולהרצות צהם האור
 והנה ידוע שהעצות נחתיל ונקיע ז' של מלכות אצל בכח"צ שלו ליכא עצות
 ככ"ל . לכן לזה על עם בני ישר' שיקדשו השציעי ויעהרו אותו מן העצות ואזי
 אפס"ל להרחיק העצות וכל העולמות ויתצטל וילך לו לכן לזה להם בכונה
 שציעיות אשר ע"י הם נותקים . וזה אפס"ל האי קרא מ"ש הלה' תגמלו זאת
 עם כצל ולא חכם וגו' . וי"ל וחי' לשון תגמלו הו"ל תעשו זאת . ועוד כיון
 שהוא כצל צודאי לא חכם . ועוד וחי' גמול לה' צונעטע האדם . ולהצין נקדים
 עוד מ"ש ז"ל וחי' כי כוחם של ישראל עם בני צרית הוא הל"צ . ויש שצעים
 שרים והם קלי' החילוכים ל"ה ויימין לזכות ול"ה משמאל לחוצה עכ"ל . ח"א הלה'
 תגמלו זאת כלומר ראו כמה רעה גדולה גרמו צונעטיהם שהגזירו יד החומר גם
 צל"ה דיימין ונהיה כולו חוצה צלל זכות . והרי לא נשתלשלו האורות וצאו ליד
 החומר העכור הזה דוקא לזכותן ככ"ל ועתה לא די שורחיק העצות אלל גם
 נגציר כוח העצות צהם . וח"ה שלא עשה כן הקצ"ה באורות אלל כדי שיצוא
 האדם ויהנה מהעוה"ז . לזה אמר זכור ימות עולם צינו שנות דור ודור . שכר
 חלפו הלכו להם ואין זכר לנו . ונהה הועילו צאובכלם מן העוה"ז רק לשבוע נפשם
 וזה אפס"ל מ"ש מונע ישרא' ה' אהינו ה' אחד . והוא שצמלת מונע יש ג' הצנות מונע
 מונעמעה מונע קבל . מונע הצן . ושלשם איחנהו הכא שיימנע ונה שמוליא מפיו וצין
 שהוא ויחד ה' ונרחיק העצות אשר נותכו נראה כאלו הם נפרדים ח"ו והנה
 קושרם יחד להיות אחד . לכן ל"ל שיקבל עליו חי' מלות ואהצת לרעך כמוך .
 כדי שיהיו כל האורות קשורים יחד צלתי פירוד . ואעפ"י שהגופות הם נפרדים
 ולא זו צלצד אלל אורות העליונים עם אורות אשר הנם מלוצטים בעצות הנק'
 אלהים ככ"ל עם אור נשמתו הנאללת וזיו כצודו הכל אחד הם צלתי פירוד .
 וכן כתב הר"א נגמנוצח ח"ה ה' קודם העולם . ה' אחד צעולם . ה' . אחר העולם

מרפא לנפש

עכ"ל והוא נקודה א' שמונחה הושתת העולם והאורות אשר הם צעולם . והנקודה אחרונה אשר זה הם חחרים לנוקסם הכל יחד ואחד הם צלתי פירוד . וזה אפס"ל מ"ש כי יד על כס יה ונלחמה לה' צעונק ודר דר . והנה ידוע שהעולכות נקרי' כפא . ח"א כי יד על כס י"ה . כלומר ופני סיד העצות שולנו צכפא . לכן ל"ל ונלחמה ה' צמוור ודר דר עד שיצטעל וילך לו ונכל וכל ויהיה הכל אור אחד צלתי עצות . ופני שהעצות אינו צכל הכפא לפי שצכפא ליכא עצות לכן נכתב כפ וכל כפא . ואפס"ל שזה רוח הפקוק ציוס הוא יהיה ה' אחד ושמו אחד . והנה ידוע דהשמות שאנו נוכים צהם . הם צקפ"י של ונלכות אצל צג"ק ונרוב דקותם חכותם אין קום שם תופק צהם ונקראים ע"ש ית' . וז"א ציוס הוא שיצטעל החומר וילך לו . אזי יהיו אלו העשר שאנו נוכים להם השמות עם ע"ק העליונים שנורוב דקותם כיהו יהיו הכל אחד צלתי קום עצות . וזה אפס"ל מ"ש ה' ונלך ה' ונלך ה' ינולך לעולם ועד . והוא כו"ש ז"ל דונלך ה' רומח אל הכתר . אשר נונכה נאללו התשע . והוא הנולך שלהם עכ"ל . ועוד אמרו ז"ל ונלך עולה תשעים . ונלמד שאין כבודו של הצ"ה שורה על פחות ונתשעים רצות ונלכאים עכ"ל וי"ל והלא אפילו משה רצות ונלכאים אינם כלום לפני כבודו ית"ש וח"כ למה אמרו ז"ל דוקא תשעים ולכרש האי דרשה דונלך . ואפס"ל דרומח על הכתר המולך על עי אשר צכל א' וא' יש לה עשר . אצל לא אפס"ל דונלך רומח על השציעי שהוא ראש לכולם . לפי שהנולך לא יקרא לא על שאין גדול עליו צכל ונלכותו . אצל צשציעי צקפ"י אשר הוא זה יש גדול עליו וכדי שלא יאמר האדם הואיל ועשר אלו איכא צהו עצות א"כ ח"ו הם נפרדים ונן האי . לזה אמר ה' ונלך כלומר שנולד עלמם אינם כלום ואין להם שום ונלכו אלא הנלכות צהם להם ונלועלה ונהעליונים ונהם והם קשורים כולם כאחד צלתי פירוד . ושלא יאמר שקוף העצות הוא סוף האורות וח"ו יש סוף . לזה אמר ינולך לעולם ועד והוא שכולם הם קשורים יחד ונעוץ קופן צחלתן ותחלתן צקופן . ולכן אמרו ז"ל שאין כבודו של הקצ"ה שורה על פחות ונתשעים וכו' . אצל י"ל דנהכא מושנע דקס הו"ה מורה על היחוד והוא רחמים . א"כ למה קמוק ומכר ליחוד אומרים אלני קפתי תפתח צאדי . ועוד הרי קפתיים הם פתוחים ונקודים . ולהצין נקדים מ"ש ז"ל וז"ל ד"ח פעמים צחורה הזכר קס הו"ה . ה' הם ציושר וד' צר"ת וד' צק"ה ועשרה הפוכים ששה צר"ת וד' צק"ה . והנה ידוע דקס הו"ה מורה על וד"ר . והוא דוקא כשהוא ציושר וכלול . אצל אם צר"ת או צס"ת אנו מורה על רחמים . ואם הוא הפוך יורה על דין . וכונ"ש צוה"ק צפ' קונא וז"ל שהכהן היה כותב שונא קדישא ישר ולנפרע . אי אשתכחת זכאה שהוא שונא דרחמי דאיסו ישר אשתכח לגבה . ואי לא הוא שונא דדינא דאיסו לנפרע אשתכח לגבה עכ"ל . ולכן כנגד אלו הויות תקנו לנו ז"ל אלו

מרפא לנפש

יא

- ה"ח צרכות צמס הו"ה כלול ויטר לנותק ה"ח הכ"ל ח"א א"ל שפת ח' פתח להיות כוונתין . ואלו הם ה"ח היות :
- א יום הששי ויכולו השניים . כנגד זה תקנו ז"ל ונגן אצרהם וכונ"ש ז"ל אלה תולדות השניים והארץ צהצרהם . צאצרהם . וכן אמרו ז"ל בצכות האצות בצרה העולם . לכן אנו ונתקנים השניים צהצרתו כלול ויטר :
- ב ויאמר יהודה היולאה ויתשרף היא . כנגד זה תקנו אהה גבור . והוא לרנוח שיהודה אומר כן ונרצב גבורתו . והנה הגבורה לו לצדו ית"ש . וגם צה רנוח תחית הנותים על תנור . וגם קנייכת הנופלים שהיא הללת הנפלים אשר בקרבה . וגם ונענין שהוא רנוח ליצום כידוע . לכן תקנו שיתוונתו הדינים צהה האזכרי שהוא כלול :
- ג לא את צניכס אשר לא ידעו ואשר לא ראו את ווקר ה' אלהיכס את גדלו ואת י"ד ה'חזקה וזרועו ה'כנוויה . כנגדו תקנו אתה קדוש שמוקדשים שונו ונודים צוולאיותו והשגחתו ויחודו ונזכירי ה' כלול לנותק הכו' :
- ד בקרוב ונרע"ה צבלימות האל ית"ש וכאמר י"דצר הוא וגם ה'נה . כנגדו תקנו אהה חוקן לאדם דעת ונולמד לאנוש צינה . והוא שונרע"ה צאו"ז לא הוה ליה ידיעה ונאחל ית"ש . ונשס ואילך הוא שלמד . לכן ונתקנים צאצורה כלולה :
- ה ונ"ש צדור אנוש כי צלל ה' שפת כל ה'ארץ ויושס ה'פילס יהו"ה . ואמרו ז"ל שקללו צבטיעות . כנגדה תקנו הסיצו וקרצבו :
- ו וא"ו ונ"ש ודצר הוא לך אל ה'עס ויהיה הוא יהיה . והוא צקרוב ונרע"ה לכן תקנו קלח וכו' :
- ז ונ"ש ה'נוה ויחנוריהם ה'ס ילאו . ונשס ננותחה ונדה"ד ונשתעצדו צוולריס וגם צגלות שעתה אנו צה . כונ"ש ז"ל להשלים הנונין . לזה תקנו ראה נח צענינו וכו' ונהר לגאלינו גאולה :
- ח ונ"ש ולירכתי ה'נושכן יו"ה . ונזה ננותחה עליהם ונדה"ד והיה הנושכן ונכלה צהס כונ"ש ז"ל לכן תקנו רפאנו וכו' :
- ט ונ"ש ה'לויס ויצחנות ה'נושכן יקיונו . והוא ככ"ל כנגדו תקנו צרכנו :
- י ונ"ש ה'לויס והזר ה'קרצב יוונת . תקנו תקע סיחזור הכל לאיתנו הראשון ויתוונתו הדיכים . ואעפ"י דלתתא צחד ונחתא . לפי שיש צס שלס אזכרות הפוכות לכן תקנו כנגדס שלס צרכות :
- יא ונ"ש צקוטה ונחת קנאות היא וציד סיכהן יהיו . תקנו השיצה שופטינו ויתצטל כה החומר הנוסית ונודית ולא ללערך לנוי קוטה :
- יב ונ"ש ועצדי כלצ וגוי והצלותיו אל הארץ אשר צא שויה חרעיו יורישיה והעונלקי . תקנו על הלדיקים ועל החקידים וכו' :

מרפא לנפש

- יג וי"ש לא עלינו חלונותיכם כי על יס"יה וכחמו וי"ה כ"י . תקנו חסכו
ולזי יחצטל כח החומר הנקסית ומדיח :
- יד בקרבו מרע"ה וי"ש הסליכהו ארליה ויסליכסיו ארליה ויהי . תקנו את
למס דוד וכו' . והנה ידוע וי"ש ז"ל שדוד כלן מרע"ה והוא גואל אי וגם
הנה הוא גואל אחרון :
- טו וי"ש אי אלסיונו וגוי יהי עליכם סתריה ראי עתיה כ"י . תקנו שמע קולנו
ללנו שאתו מודים שאין אלוה זולתך ולך היא תפלתנו :
- נח וי"ש וי"י יעליה לכי הסונימיה . תקנו הנחזיר שכינתו ולזי יחצטל כח
הנקסית ומדיח :
- יז וי"ש צוהספת קדום את פכי יס"יה ויסלחכו יס"יה . ואנרו ז"ל שהללת
לנו צוכת אצרהס כו"ש ויזכור אלהים את אצרהס ויסלח את לנו מתוך
הספכה . תקנו ועל כולם וכו' :
- יח וי"ש צוולחנות ונולה נק"י יהיה לציחיו שמה . אונרים שים שלום ולא
כלערך לשום וולחונה עוד :

ואפי"ל

לפי שגער וחס לנפרע והס מורים על דין גמור כ"ל . וגם
הסנים שהס בקרבו מרע"ה ושס נאמר ויחר אף . לכן אין אונרים
אותס בצצחות וייעו . ואפס"ל עוד ללכן תקנו ז"ל לומר פסקוי סיה שיש צ"ח
פסקויס קודם היחוד כדי לתקנס קודם היחוד ולחחר היחוד . חזרנו לו"ש כי
האדם נולד בגן שהיה הנולכות והיה אור לזד . והיה צהשגמה פרעית ונחתו
ית"ש שהוא שלם ואינו צורא צריה חקרה לפי שהאדם הוא עתה צריה חקרה
יקרא . יען שהוא נות וגם שחיו חיי לער הס . לכן לא אפשר ליה להיות
צעוי הננוגשס והעצ רק צוולכו כי סס ציתו ואס ישאר האדם כן אין קיום לעוה"ז
וכתיב לא תוהו צראה לשצת יראה לכן צרא עץ הדעת והודיעו עליו ואנו"ל אס
תראה להיות שותף אלי צווע"צ שאני צראתיו ואתה נוקיימו ועוד תזכה לתורה
ולצנים . וגם תזכה צאחריתך להיות מרצבה כ"ל הרי לך עץ הזה הנקי עץ
הדעת טוב ורע . והוא צאוכלו וננונו יתלצס צו החומר ויהיה נחומר ולורי . חסו
עץ הדעת עוב ורע וכנו"ש צוה"ק הכ"ל . אזל ציוס אוכלו וננונו לריך הוא לנוח
לפי שנחגשס . ולכן לא נתן קציב עץ הדעת חרצ הנחספ' כדי להי קיום לעוה"ז .
ואעפ"י כן לא סת לצו אליו כי היה קשה צעיינו פרידת הסיים הכלמיים . אח"ז
צרא לו האל ית"ש האשה . ותהיה ננגדה אליו לפי שהיא נצראת ונן העצות
סצו ורובה עצות . כנו"ש ויקח אמה ווללעותיו וגוי וכן כתיב אעשה לו עור
כנגדו . ואפי"ה לא סת לצו גס לס אזל אחר סראה סנתלצסה צחומר וכל וכל
ונתנה לו לאכול . אחר סצודאי הגמור סזסו כלן הצורא ית"ש . לכן גמר ושעצד
עלנו . ולכן אנרו ז"ל אכלתי ואוכל עוד לפי שרלוך צכך . וז"ל האשה אשר

נחתה עוודי היא נחמה וגוי כלומר צוה סצרחת לי האטה צריאתה עוודי היא
 המוכחת אותי לאכול • וצאותה טעה שנחגשם נחגשם וצא לו לעוה"ז המוגשם
 ועצ • וצוה אפס"ל וי"ש ז"ל אלה"ר היה נוסף העולם ועד קופו ואחר שחטא
 העמידו על ק' אנה שנא' ותפת עלי כסף • והק' אנה היא קוף העשריות שהוא
 העוה"ז • וצוה אפס"ל וי"ש ז"ל צחתי צרה העולם צדן ראה שאין העולם נחסיים
 שחף עמו רחמים עכ"ל ומילת ראה קשה להולוה • לפי שאין יכול לוור ראה
 לבזי קצ"ה דמשנע צחתי לא ידע ועכסיו שראה • ולפי האמור כיחא דצחחילה
 צרה האדם צדן שהוא החסד כידוע • אצל אם ישאר האדם כן לא יס קיום
 לעולם • ואם יחטא ויחגשם לריך למות ציוונו כו"ש ציוס אוכלו וגוי לכן ראה
 ומלא לו פתח והוא צצריאת האטה שנחגשם ונגלה לעולם הזה והיו חיייו חיי
 לער וגם ונת ציוס שהיה צשעת התנאי והוא שלא השלים האלף יען כי היה היום
 כיוונו של הצ"ה שהוא אלף כידוע • ח"כ זה רחמים ומלתו ית"ש שהאדם חי אלף שנים
 חקר סצעים וצוה העולם נחסיים • לכן לא נתן קצ"ב עץ הדעת חרצ הנוההפכת
 והודיעו עליו ואמ"ל אם ירלה שיהא שותף לו צוועשה צראשית שהצ"ה צרה
 העולם והאדם נוקיינו ועי"ז יזכה לתורה ולנולות ולחיי העוה"ז הכה עץ הדעת
 לפיו • ויש מרז"ל שפי' לחטא האדם צען הדעת הוא ענין תשומ"ש • וכ"ל לחת
 ראה על זה מן התורה ונוה להולילת החי ענין התשומ"ש צלשון ידע כו"ש
 הכא והאדם ידע את חוה אשתו והרצה כדועה לזה • וכן כתב הרמז"ם סרוצ
 הנותים מן התשומ"ש • והנה ידוע דהזרע כנושך מן המוח הנאלל מן הנשמה
 הנאללת מאור ח"ס צ"ה • והאדם ע"י התשומ"ש מושך האורות ונוקסם לחומר
 ואזי החומר נחגבר ושלח ידו צעו העליונים שכן כתב וינחם ה' כי עשה את
 האדם צארץ • צארץ העליונה והידועה • ויתעלז אל לבו שהם האורות אשר הם
 לבו ונשמה לכל הנולאים • והוא שאם לא נצרה האדם צונלכות ככ"ל אלא היו
 האורות ומשחלשלים ומתעבים עד שנהיה העוה"ז ואזי היה האדם נצרה כדרך
 כל הנצראים צזאת אפילו אם יעשה האדם ונה שיעשה אין ציד החומר להחגבר
 ולשלות יד לשלותו צעולמות העליונים וצאורות שהם לבו • וכן כתב צחר החטא
 ויעש ה' אלהים לאדם כחנות עור וילבישם • והוא שיעשה שהחומר העצ • כו"ש
 ויעש המורה על דבר העצ • ולא כתב ויצרה • שיתלבצ צאורות • וכן אמרו
 ז"ל שנואל צחורתו של ר"מ כחנות אור • והוא כחנות לאור • והיה זה צהשגשם
 פרעית ומלתו ית"ש לקיום העולם • והואיל ונחגשם האדם כ"כ לא היתה לו
 ישיבה עוד צעולמות השכליים והדקים וצא לעוה"ז העצ והמוגשם לחקן אשר
 עוות • והוא לצרר האורות אשר גרם להם שיהיו תחת יד החומר • ולכן
 לא היתה לו עוד ישיבה צגן ונחגשם וצא לו לעוה"ז לקיינוה ולעבוד ולטהר הארץ
 הידועה אשר היה קיצה להולאל שם העצות ציותר • וגם שלא ידיו צנרין להיוחס

מרפא לנפש

תחת מנוסתו • וכן כחצ הר"א חיות ז"ל צפי' הולך המים ח"ל כשצא נחש על
חיה הטיל זה ד' רוחות עוונות • רוח שטות • רוח זנות • רוח חונדה • רוח
עוונות • והן ארבע נשים לילית • ענוה • אגרת • נוחלת • יומ"ט והם נשים
שרו של עשו • וכנגדן לקח עשו ד' נשים וכו' ע"ש צאורך • ונ"ל שכולם כוחות
המונר השולטים באלם ובכוחותיו לקיום העולם • וא' לכולם רוח שטות • לפי
שהיא לריכה קודם כל לקיום העולם והננין • לפי שאם לא היתה • היה
האלם נוצין שקופו לנות ולעוזב לאחרים חלו וח"כ לשוא הוא ערס ויגע צענל
וצמשא וצמתן ולקצוץ הון רב וכפשו תמיד רעבה כמ"ש ז"ל אין אלם ונת וחלי
תאוחו צידו • ועושה כל ימיו בלערי לערים שונים ומוטוים • וגם עתה הוא
צורה צניות צרמה • וקופו גוש עפר רעה ותולעה • וגם נענך גדול צנים שנוציה
עלמו לגנוב ולהחכיף ולגזול ולצרר שקרים וגם נוציה עלמו לדי כונה סכנות
להנציה להם לחס חוקם • ולא ידע שאיצי איש אנשי ציתו • אי"כ השטות יס
זה לורך גדול לקיום העולם • אצל היא לרכים לרכים רצים וכל אחד ואחד
נוטל חלקו צהם • וכן החונדה ותולדה שלה הקנאה והם הנוכחים לאלם לדרך
אחרי הצלי העוה"ז אעפ"י שהבל הנה • וכן רוח זנות אשר זה לורך גדול
לקיום המנין • וכן רוח עוונות כונו עוונות הנדה כדי שיעלה הולד זך צדעתו
וכן לא ישלחו צו המונר להיותו הכרחי צונעטיו אליו לצד כשאר כל הנולדים •
אשר ע"ז אותה התורה ואל אשה צנדה עוונותה לא תקרב • יען שציונים חלו
היא זורקת זשאנתה חולה לקבל הסכיון צנקיות • נולא דהם כוחות המונר
הלרכים לקיום העולם • וכן כחצ מוהרמ"ו ז"ל צספר שיערי קדושה חלק א'
שער צ' ח"ל יען שהאלם מורכב מוד' יסודות ארנו"ע לכן כל אחד ואחד מהם
עושה וננהיג פעולתו באלם • כונו האש מוליד גאוש וכעס • ותולדה שלו
שלטה • והם קפדנות שררה ושנאה • יקוד הרוח מוליד באלם צבור שיחה
צמלה • ותולדותיו ד' חקף • שקר • לשה"ר • ולגלות שצחיו לצריות • עפר מוליד
העלצות • תולדה שלו א' • העללות לצר רוחני ולהשגת קניני העוה"ז והם נוצ'
ללדים • או נהיסקורים הצאים עליו • או מוסום שאינו שונח בחלקו • מים מוליד
תענוג תולדתו צ' חונדה • קנאה עכ"ל א"כ הם כוחות המונר • ותולדותיהם
יו"ד ושונטיהם ה' שהם הנה' חושים • ועיקרם והנחצרים כא' להיות יחד הוא גוף
האלם הדוונה לוא"ו • הרי יה"ו שהוא עיקר ה' • וגם הם ד' הרי ד' והוא כמ"ש
ז"ל ה' דקם הוי"ה ד' ד' הוות וכו' הרי שם הוי"ה להורות כי כל נוליותם
והוי"תם וכוחם הוא ונהתלצותם צאור כנ"ל • ואם יתצרכו אותם האורות אשר
צקצס אזי הם נהתצטלים וכל וכל • ואפס"ל שזה רנוז הפ' נ"ט ונצטרי לחזה
אלוה • וכן כחצ המורה הנ"ל ח"ל דשלטה מייני עובדות יס באלם ובאים מוג'
כוחות • והם עוז • ערצ • מועיל • ובאים מוכרין • עוז כונו חכמה ודעת וצניקה

שהם דברים שכלים ודקים • וזו הנשואה הקרוצים אליה ולנוחה • ערב כמו
 ומאל ומשחה ומשגל • וזו הנפש שאלוהי כי תארו נפשך וגוי והרבה כדושה לזה •
 ונועיל כמו הון וכבוד • וזאת וזו הרוח שגוף אל תהיה כרוחך להעשיר עבלי •
 ובה החוקרים קראו לשלשה כוחות אלו למוחה • חיונית • ומשכלת • למוחה
 היא הנפש לפי שקרוצה אל הגוף הלווה לכן כל האותה לדבר הלווה • (ומשגל
 נזוי למוח יקרא והוא העיקר) • חיונית זה הרוח שנושך החיות וזו הנשואה אל
 הנפש • והוא מנוחה צין עוב לכן תארוהו הוא לדבר המנוחה צין עוב לרע
 צין דקות לעצות שהם עושר וכבוד • ומשכלת זה הנשואה • ולכן תארוהו לדברים
 השכליים כמו חכמה וצניע ודעת • כנולד עיקר חיות האדם וקיומו והעמדתו
 צזה העולם • וקיום העולם הוא וזו הנפש • והם האלים היוצאים וזו הדם
 אשר מושכנס בלב • וכן כתיב כי ילך לב האדם רע והוא הנק' יל"ר • וכן כתב
 האר"י זל"ה וז"ל כי צנפס האדם דבוק זה היל"ה"ר והם הקליפות עב"ל • וז"ל
 שהם כוחות החומר הנותלצטים באור ולכן נקראים קליפה כמו שהקליפה מלוצפת
 על הפרי כדי שאפשר לו להיות עוור צמקוס רע המוצג שהם הזלעפות ורוחות
 והחיותות שהם כגד וזגו הכך והעור • כן החי ומלצבש באור אשר הוא בתכלית
 הדקות להיותו כנולד צעוה"ז שהוא בתכלית העצות והגשמותיות שהם צ' דברים
 הפכיים ומגדים זה את זה • וז"ל הוא על ידי החומר הנותלצבש צהם • וכן אמרו
 ז"ל שהמשכן דושה לאדם וכמו שיש צושכן שלשה חלקים • לפנים וזו הפרכת •
 חוץ לפרוכת • חלך המשכן • והם כנגד עולם המולאכים • עולם הגלגלים • עו
 השפל • כן יש צאדם עולם המולאכים שהוא השכל והוא הראש • עולם החיות
 והוא הלצ • עולם השפל וזו העצור ולמעט והוא צעל שהיה כי מוסם צאה
 שהיה לעולם והוא ראש המפקד • כי קיצת שהיה הוא המפקד שאם לא כנולד
 המפקד לא נלכך להיות עב"ל כנולד לעיקר וקיום העולם הוא וזו הלצ הרומז
 לנפש והם האלים • וכן כתבו בת החוקרים שכל כוחות שקדר הטבע צגזרת
 צוראו על הנחגת האדם • נושאם ומשכנס הם הרוחות • והם האלים היוצאים
 וזו הדם • וכדי להיות הרוחות זכים ומאירים לרין להיות נושאם יותר שלמים
 לזענן חיות הדם עוב ויפה • לכן הכין לו הטבע כלים לנקותו וזו הליחות פן
 יחטאו אותו ויגרמו נזק צדם וצעלומו של דם • לכן זמן הטחול לנקות השחורה •
 וזה לנקות האדומה • כליות לשאוב המיני המותרת אשר צדם וצחלב ועלומו
 של חלב • ומחלקם כל אחד ואחד לנקוס הראוי לו כגון המיני לכלי השתן וכי
 וכן כל אחד ואחד כדי להיות הרוחות העולות וזו הדם המוצלים פי לשכל
 זכים ומאירים ולא ישחיתו לו • ועי"ז יהא השכל נקי צר ויש צו יכולת לשועט
 בכל הגוף • ואזי עומד האדם בחקשו וגזרתו עב"ל • כנולד לכל הנחגת האדם
 וזו האלים העוליים וזו הדם והם הנקראים יל"ה"ר • ועוד איתא צזה"ק וז"ל

מרפא לנפש

וילו- חללים על האדם וגוי הא חוקמות לית לו חלל ע"ז דנותן חללים חמרים
ואיני בכבד דמנה חכבד העבודה לאיני ע"ז . והכבד כועס והא חוקמות כל
הכועס כאלו עע"ז עכ"ל . והוא ען האל היולא ען הדם אשר הוא שמור
יותר ען הלב . וכן אמרו ז"ל יל"ר דומה לצבוב יושב צפתחי לצו של אדם .
והם האלים היולאים ען הלב . כנולא דקיום המין והעולם הדיית אדם צאחמיתו
הוא ע"י יל"ר . וכן כתוב צוה"ק ח"ל אר"ש לחצריא אי לא הוא דברא קצ"ה
ילרא עצה ובישא דאכין חור ומשך לא הוו זכו וחוצא לאדם דצריאה . חלל
דאחצרי ונתוויהו וצג"ד כתיב ראה כתתי לפניך היום את החיים וגוי . אנו"ל
אנוחי כולי האי הוה ונתצרי ולוחצ ולגרנוח כל ויה דגרס לעילא . אנו"ל ען דין
הי"ל לנצרייה בגין דאורייתא בגיניה אחצרייתא דכתיב צה עונשא לרשיעיא ואיגרא
ללדיקי ולא הוה עונשא ואגרא לא בגין אדם דצריאה וכתתי לא חוהו צראה לשצת
ילרה עכ"ל . משנע עכן הוא רבון הצורה ית"ש לכן אמר ואוכל ואמרו ז"ל ואוכל
עוד . וצוה כצין גוי"ש ז"ל צונד"ר ח"ל והאדם ידע את חוה אשתו . הס"ד זכור
דחניך הי כי ונעילס הנה עכ"ל . והוא כנ"ש עהנא האדם היה הפשוט
לזה הנדי קשיא ליה אי"כ איך כתיב והאדם ידע את חוה אשתו וכי לא זכר כוה
רעה גדולה גרס לו ולכל צאי עולם . ועכשיו חזר ענית ושונה צאולתו . לזה נשיב
כי זה הוא רמזים ונאחו ית"ש אשך ע"ז זכינו להיות שותפים אליו ית"ש צנעפה
צראתית שהאל ית"ש צורה והאדם ונקיים . ועוד ע"ז זכינו לתורה . כנ"ש ז"ל
צראתי יל"ר צראתי לו תורה וכי ונשמע שלא זכינו לתורה חלל ע"ז וגם ע"ז
אנו זוכים לחיי עוה"צ . וצוה אפס"ל גוי"ש ז"ל ח"ל הכי כשי צנחי זכין אנו"ל
צאקרוייה צנייהו וצאנעורי בצרייהו לצוה וצוי מדקשא עכ"ל . והוא תנוה כילד שול
צנה זכין והלא הם ונחייצים בכל התורה ודוקא גוי"ש שהי"ג הם פטורות .
ועוד איך נשיב צאקרוייה וצאנעורי והם נולות שלא החכרו צתורה . לפי שהאשה
פטורה ונלמוד צנה תורה כי כן אמרו ז"ל דכתיב ולמדתם ולמדתם . וי שיטנו
צולמדתם ישנו צלומדתם . ווי שאינו צולמדתם אינו צלומדתם . ואיך יהיה שכר
צי נולות אלו יותר וכל התורה אשר צהם אינם זוכים ודוקא צאלו הם זוכים .
ועוד תיכח דלמשפ"ל צללא אפס"ל נואי איכא לנינוור . והכי דאפס"ל אחד ועיר
וצי ונמשפה אי"כ לא עבקה להו חיי . ולפי האמור נישא ולהנתיק הדבר נקדים
נשל אחד והוא נשל לנולך עהיה יום אחד קנח כ"כ והיו כל צעלי הסיר לפניו
וצחוך שנחמו זכר יום הנייתה ולער הקצר והיה צובה צקול ער ונקדר עצמי
עוה"ז . ובנות הנייתה ושוכצו צקצר . ענוה אחד ונהיושצים לפניו ואנו"ל אם
יכשיני אדוני הנולך חני אפייק אותו . ענה הנולך ואנו"ל שועה הוא ויה אנו"ל
שלא אמרת זה לא יאוונ . אמית וע"ד קח צבינה . אנו"ל אם לא פייקתי אותך
הנעשה צי כמו שלבך חפץ . אנו"ל אמור . אנו"ל חני יס לי תנייהא רצא על אדוני

המלך אשר הוא חכם גדול וידאג על יום הויתתה • אומ"ל האמת אתה שוטה איד
 לא אדאג שהיום אחי ישן על גופתו שן ובעליות ונורוחים עם כל ויני צשמים •
 ולמחר אתה וושלך בגוש עפר צחדרי חדרים • אומ"ל שאם לא היה הויתתה
 בעולם לא צאנו אנו לעולם ולא זכיתם לעולכות ולשמויה צוענע השמוחה שאתה
 שונה למי שהיתה כשאתה הוי ציד בעלה האי וצכן כתפייס המלך • ח"א הכי
 נשי דגרמו ויתתה לעולם צוה יכופר להם זה העון החמור ויזכו למי העוה"צ •
 לזה ונשי צחקרויה צביהו ואנטורי גצריהו והוא להיא הנותנת אשר ע"י זכינו
 לחורה ככ"ל ולצנים וצוה העולם הוא קיים • ואפ"ל שזה רנוו הפקוק אם אין
 עזרתי צי ותושיה נדחה ונני והוא רנוו לאשה כנש"א אעשה לו עזר וגוי •
 אשר צוה אפס"ל עוד ונש"א ז"ל צפ' הספיה ה"ל ר"י הוה ונשעני זוננא חד הוה
 קא אזילנא צספיתחא • וחזינן התיא קרעילתחא דהו קציעי צה אצנים עוצות ונרגליות
 והדרי לה ויני כורי דנקרי צרשא • נחת צר אמוראי לאחוייה ורגש וצני דנשמוטיה
 לכרעיה דרש זיקא דחלל ונחת • נפקא צ"ק ואנרה נהו מנאי חית ליכו צהדי
 קרעילתחא דציתתהו דר"ח צן דוקא עתידם לנשדי צה הכלתחא ללדיקייא לעלנא
 דחתי עכ"ל • והוא תמוה • אי איד צנוקס חכמה ונפסר ספורים דליכא
 נפקותחא ונייהו דלינא • ועוד איד אפס"ל סקרעילתחא כזו שיט צה אצנים עוצות
 ונרגליות התי וושלכת ע"פ הוים • ונה נפקותחא יש אם הכורי הס ויני צרשא
 או ויין אחר • ועוד איד צ"ק אנרה דציתתהו דר"ח צן דוקא ולא האמהות וכי
 היא עדיפא ונייהו • ועוד בעוה"צ האדם פטור וון הוולות כנש"א וננחיס חפשי
 וא"כ ויה יש הנאה צתכלת ולפי האנור כיחא • ונקדים עוד ונה שידוע שהעוה"צ
 נקרי יס זועק והזנון גשר רעוע • ח"א הוה קא אזילנא צספיתחא • שהיה רואה
 צהצלי העולם הזה וראה כוה רעה גדולה גרונה האשה לעולם • והן אונת
 שיט צידם וולות ונע"ע • אצל עד עכשיו הקליפה קיוצת אותם ח"א והדרי לה
 וני כורי דנקרי צרשא סהוא ראש פתחים אכזר • ונעה האדם הגדול צענקים
 סהוא אדה"ר אחר עלתה • וירד לתחתית שאלו ציד החומר ואלו לא חתר לו
 האל ית"ש פתח והליל אותו ככ"ל היה נאצד • א"כ צוה יכופר להם זה העון
 החמור ויזכו למי העולם הצד • לזה ילתה צ"ק ואומ"ל מנאי חית ליכו צהדי הכי
 נשי שהם חן וחסד ונאחו ית"ש • אשר ע"י זכינו לתורה ולהקרא רצי חכינו
 לצנים ולנולות ולמי העוה"צ • ח"א דר"ח צן דוקא וכי תכלתחא ללדיקייא לעלנא
 דחתי • וכדוונה לזה אפס"ל עוד ונש"א סס • אנור רצא צר צר חנה זוננא חדא
 הוה קא אזילנא צספיתחא וחזינא להתיא לפורתחא דהוה קאי עד קרסוליה צמייא
 ורטיה ונני עד לית שוויא אנורי ליכא מייא כימות לאקרורי כפשין נפקא צ"ק
 ואומ"ל לא תמותו להכה • דנפלה ליה חלינא לצר נגרר והא שצע טנין ולא ונני
 לארעא • לאו ונשוס דכהיני מייא לא ונשוס דרדיפי מייא עכ"ל • והוא שהיה רואה
 צהצלי

מרפא לנפש

זהבלי העולם כחו ורואה שכ"כ עוצה גדולה צאה ון הכפס כו"ש נפשו כלפור
נומטה . הכק' ילה"ר . אשר ע"י זכירו לצנים ולתורה ולמלות ולחיי העוה"צ .
אי לזאה חוצ הוא על האדם לעשות חפלה ורלוה לילך אחר עלתה וכל וכל
כדי שיזכה עוד ביותר . וה"א לאקרויי נפשו . נפקא צ"ק ואמיל השוורו לכס
ומלעות כו שהרי האדם הגדול צענקים אשר הלך אחר עלתה ויהי אלך חקר
סצעים ולא יכול לתקן את אשר עוות . ולא תאמר שאם חטא האדם פעם אי
סוז אין לו תקנה עוד לכ"כ הוא גדול עון החוטא לא . אלל דמשוס דרדיפי
ויא . והוא סמוליאו מוענין לענין וועצירה קלה לבעירה חמורה עד סכופר צ"ו
צמליאות האל ית"ש . אזל י"ל דוהכא משמע דעץ הדעת הוא נחגו רע . והלל
צתורה כתיב ועץ הדעת טוב ורע סכותן דעת ובינה צאדם להבחין צין טוב לרע
וכן אמר השטן אל האשה וכפחמו עיניכם והייתם כאלהים ידעי טוב ורע . אזל
כפי האמור שהיה אור צלתי חומר א"ש ולכן לא היה לו ידיעה צדבר הרע . אזל
עמה שכעסה ומחומר ורורה אפש"ל להצין צטוב וצרע . וידיעתו צרע הוא ואלד
עץ הדעת . א"כ נחגו רע עד לנאד . א"כ חוצ הוא על האדם להרחק מוענו
שהוא כח המחומר ולא יתקרב ליו רק להעמדה לצלצוגס זה להרים את חלצו מוענו
והוא שהאורות שהיו תחת ידו ועלו לליונה ולחי וצאו ליד האדם . חוצה הוא
על האדם לקבלם ולצרכם ולקושרם צנשנותו להחזירם למוקוס :

אשר

צוה אפש"ל וי"ש ונשה היה רועה את לאן יתרו חותנו וגו' עד ויסתר
ונשה פניו כי ירא ונהציע אל האלהים . והדקדוקים רבו אי איך ונשה
שהיה צזנון ההוא צן סמוכים סנה כו"ש ונשה צן סמוכים סנה והארון צן שלש
ושמוכים סנה צעוודם לפני פרעה . ויהא רועה לאן ועוד והלל ידיעין צלל
זה סיתרו הוא כהן נודין ומותן ונשה . ועוד איך ונשה רועה כאנון ואנון צמרעה
יכהג הללל אל הנודצר אשר חרצ וסנש וליה ציה נרעה . ונאי אחר הנודצר .
ולמה לא כגלה אליו ה' כאצות אלל היה צדך תיוה . ואפילו הגר ספחת סרה
לא כגלה ליה צדך תיוה . ולמה תוספת הוא"ו ציעקצ . ואפש"ל צדך רנו והוא
דידוע סיתרו היה ירשא דפורענותא צכופרים צמליאותו ית"ש . והוא ראש להס
ונשה היה קשה צעיניו איך חותנו יהיה מונין זה . וה"ת איך ונעיקרל וצא'
נחמתן עמו . הרי יציצו ז"ל ע"ז ואנרו לפי שהיה נופחד ונפרעה סנא יעשה
איזה עלילה על אנשי המוקוס אשר הוא סס וצוה הס מוקרים אותו אליו . לכן
נחמתן עם יתרו שהוא ראש לכוננים ופרעה אין לו שליטה עליו . כו"ש רק
אלמה הכהנים לא קנה כי חוק לכהנים ונאח פרעה . אזל לעולם היה קשה
צעיניו סחותנו יהיה כופר צעיקר ויהיה ראש לכוננים . לכן תמיד היה מוכסחו
ע"ז והיה מוסך את לצו להאמין בהאל ית"ש . וה"א ונשה היה רועה את לאן
יתרו חותנו כהן נודין . ומילת לאן הכה רוננת לה' מוסי האדם הנמשכים ון

הלצ כידוע והאלדס נקרא על שנוס אל הצל הגוף הוא כלי שירות כו"ש עור ובשר
 חלציישי • ונקראו ב"כ לאן כו"ש והאן לאכי לאן ונרעיתי • וזזה היה ונשה ונקדש
 ומוטהר עלמו ביתר שאת והרחיק עלמו ווכל הנאות עולם הזה עד שיהי נראה
 אליו כאלו הוא עוונד צהר אשר הוא חרב ושנוס וכל ענייני העולם הזה •
 זה אונורו ויכהג את הלאן אחר הוודצר • וזזה היה נראה רוצו אור ונועוטו
 חו' • וכשראה עלמו שהרוב הוא האור והנועוט חו' אור ודוע לא ארחיק עלמי
 מן החומר ויתעבר וילך לו • וה"א אסורה כל ואראה ודוע לא יצער הסכה •
 וכשראו האורות ויה שעלה זדעתו של ונשה אונורו אם יעשה כן ימות • לפי שכל
 חיות האדם מן החומר • ואפשר לא יולא מי שצא אחריו לחקן • לכן לעקו
 אליו צקול גדול ונשה ונשה • ואונורו אליו כלך ודעת זו שכן הוא כלון הצורא
 ית"ש שהרי האצות שהיה גופם קדוש ולא עשו כן • דהא אצרהם שהושלך לכצטן
 האש והיה אפשר שיסרף החומר ויתצטל והקצ"ה לא רלה ושלח ונלאך והליל
 אותו • וכן ילחם שנעקד והליל אותו • ויעקצ ב"כ שנתקדש כ"כ שיצב עשרים
 שנה צומדש שם ועבר כו"ש ז"ל אשר צזה היה אפשר ל להחקרצ אל לצן שהוא
 רישא דפורענוי ושאב וידו האורות אשר היו גזולים צקרו וימי קדם כו"ש ויגנוצ
 את לצ לצן • והנה ידוע דהאורות הם הלצ • ואפי"ה לא עלה צלצו כזאת ולפי
 שהראים של יעקצ אינה דוונה לצצרהם וילחם לכן כתיב צוא"ו לחלק • וזזה
 אפשר"ל וי"ש ז"ל כשעלה ונשה למורם ונלא הקצ"ה עוסק צפ' פרה אדוונה •
 והיה אונור הלכה ונשונו של רצי אליעזר פרה אדוונה צת צ' שנים עגלה ערופה
 צת א' עכ"ל • והנה דצרים אלו לפי הנראה קשה לאונורם גצי קצ"ה • אל
 לפי האונור ניחא • ונקדים עוד ויה שיש לידע צענין עליית ונשה למורם אם
 היה צחומר ולורה יחד או צלורה לחוד • ואם כאמר שהיה צחומר ולורה אין
 שום שכל יכול לקצל שהגשמי ועצ יהיה כנולא צעולם השכלי הזך ועשהו מן
 הגשמייות שהוא עד היכל השצייני שהוא עד וי"ו אשר הוא לנעלה ונהולאכים
 וטרפים ואראלים ומתנולים ככ"ל וכן אונורו ז"ל ונשה עלה אל האלהים אל וי"ע
 ועוד הנה עיקר התורה והנולות הוא כדי להרחיק העצות ונעולמות העליונים
 ככ"ל ואיך עתה יולא שם הגשמי שהוא צחכלית העצות • ואם כאמר צלורה
 לצד והוא שנפדרה נשנתו מן החומר ועלתה ואח"כ חזרה ונתחצרה צחומר שנית
 ואעפ"י שהם צ' דצרים הפכיים זה וזה כידוע • גם זה הוא דצר תימה עד
 לנולד • והתורה נתנה לצ"א ולא לנולאכים • וחזרה ע"כ איש הישראלי לעקוק
 צחורה ולהצין נועם אונוריה • וכן אונת שהאל ית"ש כצ יכול ויכול ע"כ • וי"ו
 חפץ צנוצב וצרא העולם צנוצב • וכן כל הנולאכים הם נולאכים צנוצב • כלומר
 מוצר ונקצה אשר נושכים האורות אל היולד מן המוח הכאלל מן הנשונה אל
 אם לא יהיה כן לא אפשר להיותם נולאכים • לפי שאי אפשר להיות צ' הפכיים

מרפא לנפש

ונתחזרים יחד להיות כאחד צלתי קינה שהיא הנוכחת לחזורם • ואיך עתה
שלחתי הפרדם חוזרים ונתחזרים וד"ז קשה על שכל האנושי להלונו • והחורה
נתנה לז"א ולא לנלאכי הסרת • וה"ת הרי דבר זה שייך הוא בחתיית הנתיים וכל
וני שאינו ונאווין בחתיית הנתיים הרי יקרא כופר בכל התורה • הנה דע לך
שליך האדם להאווין ולידע תחילה כל דבר שהעולם נחודש ולא קדויון והוא
נאלא ונאור ח"ס ז"ה שנסחלשל ונתעבה ונסחלשל ונתעבה וכן עזה"ד עד שנהיה
העולם החשיעי העב ואפס"ל לקבל אור הזך שהוא צחכלית הזכות והדקות אשר
הוא חיותו ועל ידו קיוונו והנולאחו כנ"ל וכ"ז נעשה בהשגחה פרטית ונאחו ית'
שנוו כדי לזכות האדם באחריתו שעי"י שהוא עוסק בהורה וצנולות הוא נשצר
העצות וכן העולם כנ"ש צזוה"ק וז"ל ת"ח עד ללא הוו צירושלם ללתחא עשרה
ונלכין רשייון לא לתחצת ולא אסתלק קצ"ה וינה וניירושלם ללעילא דאיהי
עשייאה ושציעאה (והיא עשייאה שהיא הנולכות אשר היא עשיית לקס"י אכל
שציעאה שהוא חקד שלה שהוא השציעי לכן אורר שהיא עשייאה ושציעאה
אחקרייאת) ואנון עשרה ונלכין ללתחא וכי • וכד הוו דציהו ציס ולא אלתצק
צאוכייאתא כדין אחיבז אחרא לטערא דשנולל לשלעאה עליה ועל ירושלם
ובדין שכינתא אסתלקת וישראל דהוו צירושלם גלו • ועי"ד כחיז איה כי פנה
היום דא הוא חקד עלאה לחחקי יום כי יטבו לללי ערב רזא דשנולל וכי
עכ"ל • ובחצו עוד כללל עתיקא דעתיקין וז"א כולל הוי לא שגא ולא נשחגי
ולא אשחגי • ואי תינא ונה צין האי להאי כולל הוא צנולקלל חלא אכל וכן
אחפרשן אורחוי וונן אשתכח דיכא וונקטרא דילן קא שכינ דא ון דא עכ"ל •
וכן כתוב עוד כנ"ל וז"ל וראיתיה לזכור צרית עולם וראיתיה צאלין לצושין דלחון
כהרין לון כל זונכין דישראל כהרין לון צעודין עדין וצגינה קצ"ה רחיס עליהו
ואי עצדין עובדין ציטין איהי אלתצשת לצושין אחרנין דצחון רשייון • כל זונא
איהי אמרת אל תראוני שאכי שחרחורת צגין דלחין ונקטרא דלצושין אנון וכי
עכ"ל • ונשוע שצונעשה האדם ורחיק העצות ון העולמו' ונזכנ • וכן כתב
הארי' זלה"ה וז"ל שקיד הפנים הם ש"ע כהרין דא"י וש"ע דז"א ואכפוי דז"א ונאיר
צאנפוי דשכינתא וזה סוד והאלוהי לא תש"נו (שהיא ודת חקד הנקי שכינה כנ"ל)
וזה סוד צחקותיך אשתעש"ע (שהוא צ"פ ש"ע כונוין הש"נו) ואת זה לעונות זה עשה
האלהים שצקליפה יס תולע הנקי ע"ש כונו"ש ע"ש יאכלם • אכל כשישראל עושים
רלונו של ונקום אזי גובר הקדושה על הטוואה ויקויים ושעש"ע יונק על חור
פתן • א"כ כל ונעשה האדם צעסק התורה וקיום הנולות הוא כדי לצטל כח
החוור וכל וכל • ואיך עתה כאורר שאחר שנהצטל חוזר וניעור שנית א"כ ונה
הועילו חז"ל צחקתם • לכן ל"ל דהתמיה היא לל"י לד • ואיך אנריקן צורע"ה
שאחר שפחדו האורות ועלו לנקורם חוזרים ונתחזרים שנית • ועוד ראה ללא
אפס"ל

אפס"ל דו"ש ונשה עלה וגוי הלוי שהם האורות : לפי שבגזי האורות ליכא לניומר עלייה וירידה יען שהם כאללים ונאור ח"ס צ"ה והכאלל דמות האליל ול"ל שבס לגבס ח"ס והם ונאלים כל העולם ואין העולם ונאלל אותם ור"ה לזה בחוש הראות וון העינים אשר הם קטני הכמות כי"ב ואפי"ה כל אשר ינאל לפניהם יחסב כלו הוא ונזייר בהם והם הגדולים וון הכל : וכ"ז צא להם לפי שהם כאללים וון השכל הכאלל וון הכשונה : וכן הוא בשכל אשר קטן הכמות ונושבו צמדרי חדריס : ולפי שהוא כאלל וון הכשונה הנם הוא שטו צעולמות העליונים וכאלו הכל ונזייר לפניו כחשכה כאורה ואין שום דבר חולץ לפניו ונעלה ונטה הם לפניו כאחד : ואם בשכל הנאלל וון הכשונה כן כ"ש וק"ו כשונה עלמה דליכא לוור לגבה עלייה וירידה : וא"כ נהו ונשה עלה אל האלהים : וא"ת הרי ולינו לרז"ל צבונה מקומות שאננו עלייה וירידה לגזי האורות : אפס"ל דהכל הוא רנוז לריחוק העצות ונחם יקרא לגבס עלייה ובהחלצת העצות בהם יקרא ירידה : לכן אפס"ל דו"ש ונשה עלה אל האלהים : ואננו ז"ל אל ונ"ע שטנו כשם רבו היא עלייה שכלית לצד : והוא שקדש עלנו כי"ב עד שהיה נראה שהאור שבו הוא הננוצה והחוויר אינו נחשב לכלום ואינו נפריד צין האור שבו לעיקרו אשר כאלל ונשם שהוא וננדה חסד ככ"ל אשר שם כולר האדם ונשתלשלה הכשונה אליו ונכל צחי עולם והוא הנק' ונ"ע ככ"ל : וכשראה ונרע"ה שהשיג לנודגה זו צקס להשיג ג"כ בצכ"צ כו"ש הראני נא את כבודך שהם הכבוד של החסד : לזה הסיג ואנ"ל כי לא יראני האדם וחי : והוא עתה אשר האדם חי ע"פ האדמה ושכלו ונלוצש צעבות אין רשות לשכלו לשוטן דוקא עד עקרו ונקוס הכאלל וננונו : וד"ז דושה לנזים היורדים וון ההר שאם נעשה צריכה בשפולי ההר ונסיס צתוכה לנור גדול יעלו הנזים לנעלה אצל יעלו דוקא עד ונקורן לצד כן שכל האדם העצ אינו יכול להשיג דוקא עד ונקור העצות אצל לאחר ניחה שפפר וון הגשמייות והעצות אפס"ל לעלות עד ונקורו האי' וז"א כי לא יראני האדם וחי : וכן כתיב ונח יקר חסדך אלהים וצני אדם צלל כנפיך יחסיון אצל לאחר וניחה אפשר שיעלו עד ונקורם העליון : וכן כתיב כבוד אלהים הסתר דבר : וכבוד ונלכים חקור דבר : והוא לכבוד אלהים שהם כח"צ הסתר דבר לפי שאי אפשר להצין בהם אצל צטאר כבוד הנולכות שהם חג"ת כה"ים חקור דבר ויכול האדם להצין בהם : א"כ עליית ונשה לנורוס היה השגת שכל לצד : שכן כתיב וירד ה' על ה"ס : ותרגם אונקלוס ואהגלי יקרא דה' : והוא שצא' היה כח החוויר שצאדם ונכהה עין השכל ונלחצינו אל האלהים ועכשיו כודכך עד שנגלה עין השכל והיה אפס"ל להציט : וכן אננו ז"ל וירד ה' על ה"ס : כל ונקוס שנאנור ירידה לגזי קצ"ה הוא ענין השגת השכל : כמו ויצא אליו ה' וכמו וירא אליו ה' צאלוני וננורח האנור צאברהס : וא"ת הרי ולינו צאצינולך

מרפא לנפש

וצלעם כתיב ויצא אליו וגו' . שצא להם הדבור ונכח המונח אשר עקרו ושרשו
ונחלצם בצורו עכ"ל . ואפש"ל שלום רעוז"ל צאוורם ישרי שעמו על ה"ם פסקה זוהמחן
ועוד סכן כתיב דלניאל וראיתי אני את הנראה והאנשים אשר עמי לא ראו .
ואם היא ראה מונחית למה לא ראו אלף ודאי דהיתה ראהי שכלית . וכן
אנורו ז"ל לגבי אברהם וי"ש וירא את הנקום . שראה שכינה שורה עליו . ושא
לנעריו אם ראו גם הם והשיבו שלא ראו ודוקא ילחק הוא שראה ולזאת אנ"ל
שבו פה עם המונח עם הדוונה למונח . ואם היא ראה מונחית ה"ל ששכל
יראו כאל' . וכן כתב הרמב"ן ז"ל ותרם האחון את ונלאך ה' . ראה זו הרגשה
לצד ואיכה ראית עין . לפי שהנלאכים אינם נוסגים לעיני כל אדם כ"ש
לצהמות . ואין ל"ל שאינה ראיה שכלית . שהצהמות אין להם שכל עכ"ל .
ונשנוע שהעלייה לנורם וראית כבוד ה' הכל הוא השגה שכל' . וכן הוא צשנויעה
שאינה מונחית אלף שכלית . לפי שהשנויעה ג"כ נאללת מן השכל כראיה . ולכן
הנולא צמוקומו' השנויעה פ"י הצנה . ומוקום שנויעה ננוש ומוקום קבלה . וכן
אנורו ז"ל ויהי קול השופר הולך וחזק ונאל' . הולך עד ננחה ישראל ופוסק .
ואם זה שנויעה מונחית איך פוסק . והלא אפילו קול ננשה שהוא מנוך
מוקול שופר האל יתצרך שמו וכ"ש וי"ש הולך וחזק ונאל' . ואנורו ז"ל שכל
ישראל היו שנויעין והף על פי שהיה הננחה ננאלך שלוש פרסאות כנוש"ל
כ"ש הכא בקול השופר של"ל שהיה נשמוע ציותר וציותר . אלף ודאי שנויעה
שכלית . וכן אנורו ז"ל שהקול שהיה נולצר עם ננשה נוצין צ' הכרובים לא היה
נשנוע אלף לנשה צלצד דכתיב ודברתי עונך . ואם איחא שהיה שנויעה מונחית
איך לא היה נשנוע גם לאחרים שהיו קרובים אליו . אלף ודאי שהיה שנויעה
שכלית . וכן הוא בתחילת כצואתו של שמואל שנווע קול קורא אליו ומשצ שהוא
עלי . ועלי אנ"ל לא קנחתי בני שוב שכצ' . ואנורו ז"ל שעלי צפעס א' משצ שהוא
קול נדונה והוא ננכה הדוניון אצל צפעס שנית ידע שהוא קול קורא והיה נוספק
לו אם קול אדם או קול ונלאך . והעה עלי את אזני לשנווע הקול ולהצחינו
ואחר שראה שהוא לא שנוע ושמואל שנוע ידע שהוא קול ונלאך עכ"ל ואם היא
שנויעה מונחית איך עלי לא שנוע . אלף ודאי שהעלייה והראייה והשנויעה הכל
הוא השגה השכל' . ואפש"ל שזה רעוז הפק' וי"ש אחת אל רואי . והוא כנוו א
אלהי הכוחות לכל צטר . שהוא ראיה שכלית ננכה האורות שבו . א"כ אף וי"ש
וננשה עלה אל ה' היא עלייה שכלית . וכן כתבו ז"ל ויהי שם עם ה' שהיה
זון ננודת החסד . סכן כתיב כי עם ה' החסד . וכן לעת"ל החיים נזונים
ננודת החסד ונזיו האור העליון דכתיב ונה יקר חסדך אלהים וצ"א צלל כנפיך
יחסיון עכ"ל והוא שנתקדש וכודכך כ"כ עד שנשיה המונח שבו אינו נמשצ לכלום והיה
נראה כאלו כלול צמוקומו' שהוא נודת חסד שנושם נשתלשלה הנשנוע לכל צאי

עולם ככ"ל וראיה עוד וזן החוכה פעליית ונשה למורס אינה עלייה ונמש שכן
 כחיצ ונשה עלה אל האלמים ויקרא אליו ה' וזן הסר לאמר . וכשראה ונשה
 שהגיע למדרגה זו ולא היה נחשב החומר קצו לכלום אומר הואיל וכן הוא הריני
 נרחיק עלמי וננו וכל וכל ואזי יתצטל וילך לו . לכן אומר לו אהים שהדין הוא
 כיון שהאלס עורכו מי עיפ האדונה לריך להיות ונצי דברים שהם חומר ולורה
 לקיום העולם ולטהר אותם האורות אשר הם תחת ונמשלת החומר ונחשב הוא
 כפרה אדומה שונטהרת וזן הטוואה והיא בת צ' שהרי איה"ר שכולד כולו אור
 והאל ית"ש לא רלה בזה ואמר לעשה לו עזר כנגדו . כדי שיהא וחומר ולורה
 ככ"ל . ח"א שהיה אומר הלכה ונשנויה דר"א פרה אדומה בת צ' שנים . אצל
 כיון שנת האלס וילא וזן העצות והגשנויות אפשר להיות בצורה לדב . ח"א
 עגלה ערופה שהיא נוכפת על הנות בת א' . ובזה אפשר ל"ו ו"ש אכן ונאסו
 הצובים היתה לראש פנה ונחת ה' היתה זאת היא נפלאה צעינינו זה היום
 עשה ה' נגילה ונשמה צו . ונקדים ו"ש והקירותי את לב האזן ונשכרם ונחתי
 לכם לב צמר . וי"ל והלא שבס עתה האלס יס לו לב צמר ולא אכן . אלא
 הוא רוח לכות החומר הנקרי יל"ה"ר דהן אמת שיש צו לורך גדול לקיום
 העולם והזין ועי' אלו זוכין לחיי העוה"צ . אצל ו"ו שאל ילך האלס אחר
 עלתו וכל וכל . אלא ונה שיתקרב אליו הוא רק להעמדה צעלומא . והוא שלא
 יהא כאזן . חס ונקלחו חס כולו . אלא יהיה כצמר שאס חס ונקלחו חיו חס
 כולו . ח"א אכן ונאסו הצובים והוא היל"ה"ר הנקרי אכן אשר ונאסו צו יראי ה'
 ועוצדי שנו . כו"ש ח"ת צניך אלא צוניך . חיד יהיה לראש פנה פעני יהיה
 קיום העולם והזין ועי' יוכה לתורה ולנלות ולנוע"ט ולחיי העולם הצא . וכ"ז
 היה צהשגחה פרעית ונחתו ית"ש זה הוא פלא גדול . ח"א ונחת ה' היתה
 זאת היא נפלאה צעינינו חיד האל ית"ש צרא אותו . אצל האמת הוא שהאל
 ית"ש עשה כן וצראו כדי שנגיל צהורי וכשמו צנה שאנו זוכים באחריתנו להיות
 נורכה אליו ית"ש . לכן אנו ונצקשים וננו ית"ש שיהיה צעחרינו שלא נפול
 בצרפת היל"ה"ר ללכת אחריו וכל וכל . ובזה אפשר ל"ו ו"ש ז"ל צמד"ר ח"ל וילא
 הראשון אדמוני כולו כאדרת עפר . שהכח של עשו שיש לו שער כנגד לבו .
 ובזמן הגאולה יפול אותו שער צתקיעת שופר כו"ש וה' אלמים צשופר יחקע
 והלך צסיערות תיון עכ"ל . והוא כו"ש והקירותי את לב האזן שהוא כח החי
 היולא וזן הלצ ככ"ל . ואפשר שלזה רמזו ז"ל כו"ש לא יאמר עוד שונך יעקב
 כי אם ישראל יהיה שונך שלא יתצטל שם יעקב שהרי לח"ז כוה פענוים קרא
 אותו בשם יעקב לא ישראל עיקר ועקב עפל והוא דשם יעקב נורה על כח
 החומר העצ . וישראל לנשמה הדקית . כו"ש כה אומר ה' צוראך יעקב ויולך
 ישראל שוככה הדבר העצ ליעקב . והשכלי לישראל . כו"ש יולר אור . וצורא

מרפא לנפש

חושך • שמכנה הילירה לשכלי • והצריחה לעצ ה"ח שלא יתצטל החומר וכל
וכל • שהרי יש צו לורך לקיום העולם אלא שיהא ישראל עיקר • והוא שלא
לנעות אחר החומר רק להענדה בצד • וג"ז דוקא להרים את חלצו ונמנו תרומה
להי • ואפש"ל שלזה רמזו ז"ל צו"ש יעקב ונת ישראל לא נת • והוא כי הניחה
היא דוקא לנפש כו"ש נפש החוטאת היא תמות ותצטל אבל האורות השכליים
ודקים לעולם הם עומדים • ואפש"ל שלזה רמזו ז"ל למה נק' שמה תוסיף שמהשת
כוחו של אדם • וי"ל והא כתיב אורך ימים ציונייה • ועוד למה אמרו של אדם
ולא כח האדם • לא רמז לכח החומר העודף אשר באדם • כו"ש ז"ל צרחתי ילה"ר
לקיום העולם צרחתי לו תורה תצלין • כדי שלא ילך האדם אחר עלתו וכל
וכל • ואפש"ל שלזה רמזו ז"ל צו"ש לא המתיים יהללו י"ה חוצ הוא לנתיים שלא
יזכרו שם זה רק המיים ושתנושים צו עכ"ל • והוא כו"ש ז"ל למה רשע ללדיק וגו'
שצכל יום ויום ילכו ש"א ונתגבר עליו ומצקש להמיתו • ואלמלא שהקצ"ה עזרו
לא היה יכול לו עכ"ל והוא רמז לכח החומר שנתגבר ורולה לנוסך האדם
שילך אחר עלתו כדי לשחזר נידו האורות ולהמיתם תחת ומשלתו ח"ו לכן לריך
אליו רחמים ומאחו ית"ש שילכל ונמנו • והוא שם י"ה הנורה על הרחמים • אבל
הנתיים שכבר נהו וכללו מיד החומר אין לורך להם עוד זה הרחמים • ועוד
כי שם אין עולה ח"ו ולא נוסחו פנים בצד • אלא איש כדרכיו וכפרי ומעליו
יאכלו • המורים וכל החומר דכ"כ עשה האל ית"ש עוצה עם האדם אשר גזר
על כלוך אור ומלפניו שישלשל ויתעבה עד שמואלו כל העולמות והאדם • אשר
צוה אפש"ל הכי תלחא לרקתך דאוריכו בצעה בתפילת נוחה • והם לרקתך
כהררי אל ומשפטיך תהום רבה אדם ובהמה תושיע ה' • לרקתך אלהים עד מיום
אשר עשית גדולות אלהים מי כמוך • לרקתך לך לעולם והורדת אונת • וי"ל
מאי שייכות איכא להכי קראי בצעה בצעה הנוחה • ועוד מה זה שאומר
לרקתך כהררי אל • מה היא הלדקה הגדולה לא ידענו • ומהו הנושפט שיש
בתהום רבה לא ידענו • ובהמה מואן דכר שונה הכא • ועוד בצדקתך הצ' שאומר
לרקתך וגו' לא ידענו מה היא • ומואן דכר שם אלהים הכא • וכן הוא בצדקתך
הג' • ומי אמר שח"ו שהחורה אינה אונת עד שצא להודיענו • ומי תלה ענין
אונתות החורה בצדקה • ולפי האמור כיחא והוא שלדקה גדולה עשה האל
ית"ש שגזר על כלוך אור ומלפניו שישלשל ויתעבה וכן עזה"ד עד שצא ליד המי
העבור וכששלשל ומשוי נורוים וגזר עליו להיות בתהום רבה • ועשה האל יתצ'
זה כדי שצכה האדם באהריתו לחיי העוה"צ ע"י שהוא נוצר האורות שעלו
מיווים ללונת ומי שואב אוחס ומקרבם לאדם הנודבר לקושרם צנשמתו לחזור
למקורם ועי"ז הוא זוכה להיות נוכחה אליו ית"ש ככ"ל • ח"א לרקתך כהררי א'
ומשפטיך תהום רבה אדם ובהמה תושיע ה' לרקתך אלהים אשר עשית שזיכה

מרפא לנפש

חי

האדם תהיה צדקת זה ואין שום מלך או אלוה שיוזלל בכבודו ח"ו לזכות עצמו
שפילי הערך . וח"ת הרי עיינו רואות שכונה לדיקים וחסידים הנותקים והם
בלערי לערים קשים ומרים . והיכן הלדקה והגדולה . לז"א לדקתך אלהים לעי
והוא שעיקר הלדקה והטובה והגדולה שהיא קיימת לעולם לפי שאין נמלא
בעולם מלך שיהא חיה ונתנה לאחר וח"ו יחזור בו ויקח אותה ויתכנה לאחר
כ"ש צונקת ו"ה רם וכשא שיהא עוזה לאדם ואחר ונתו יקחנה ויתכנה לאחר
זה לא חפשי"ל . דאל"כ היכן הם כל יעודי התורה שכתובים בה . אלא
העיקר הוא לדקתך לדק לעולם וזוה תורתך אמת בכל היעודין . וחפשי"ל שזה
רוח ה' ו"ש ראש דצדק אמת ולעו כל ונשפט לרקק . והוא ראש העשר דברות
שכתוב אכבי ולא יהיה לך מלאוניהם שהיא אמת . אצל היעוד והמשפט שכתוב
בתורה הוא לעולם . וכן חפשי"ל ו"ש יקר צעירי ה' הנותה לחסידיו . והוא דכן
הוא כלון הצורה יח"ש ונתוצה אליו צוה סגור על כלון אור שיתרחק ממדרגתו
וישתלשל ויתעבה עד שיצור ליד החומר העכור אשר צוה כראה כוונת ח"ו כדי
שע"י יזכו חסידיו . והוא"ל ונתו לידן הכה פסוקי של לדקתך נפרש שאר פסוקי
החומר . והם מה יקר חקדך אלהים וגו' והוא כוונת יקר ונחמד מה סגור על
כלון אור הכ"ל שע"י יזכו להיות מורכבה אליו יח"ש . וח"א וז"א צלל כנפיק
יחסיון יריוון וולשן ציתך ונחל עלניך תשקס . וגם גדול הטובה צוה שפשיט
השכר צעוה"צ שהיא קיים לעולם יותר ומה שהיה צעוה"ו שחיו חיי שעה .
וח"א כי עונך ונקור חיים צאורך כראה אור . וחזר ואמר נשוד חקדך וגו' שיעשה
למען שמו שישמור אלו החסידים הנותקים שלא תחזור יד החומר להתגבר עליהם
וזוה הוא שואב כל האורות אשר נרח ויגע בהם האדם לתקנם . ולא עוד
אלא שגם לז"א שאין להם ידיעה והאורות רק הם וקיימים האורות ציושר לזכר
לעשות כלון קונם . ישמורם שלא תכנס בהם רוח גאוה וזוה החומר יתגבר
עליהם וצונקו שהם ונתקים ח"ו ונקלקלים . וח"א אל תצואני רבל גאוה ויד
רשעים אל תנידני . וזוה חפשי"ל ו"ש ויאמר יהושע אל כל העם גשו כח אלי
ויגשו ויאמ"ל בזה תדעון כי אל חי בקרבכם . וי"ל למה הולך לומר גשו כח .
ועוד מהיכן ידעו שאל חי בקרבם . ועוד מאי לשון בקרבם . והנה רז"ל פ"י על
ו"ש גשו שלמלאם אותם צין צדי הארון אצל ו"ו י"ל ח"ך יהיה פנס זה יהיה
גדול מנסי מלרים ומנסים שהיו צמדבר ולא ידעו ולא האמינו . וזוה הם ידעו
ויאמינו . ועוד למה אמר אל חי ולא אמר ה' . וכ"ל שהיה מודיעם מענין
השתלשלות האורות ויש ומה שאמרו ח"ך חפשי"ל שהאל יתצדק שמו מלך רם
וכשא ישיגיה על אדם שפל הערך . ולזה לא היו מלאוניהם דצדיו . לכן
למלאם אותם צין שני צדי הארון ואמר להם ראו שאין שום שכל בעולם
יכול לשער ולהאמין שכל ישראל אשר היה הנוחנה שלהם שלש פרקאום

מרפא לנפש

והם עתה אפש"ל להיות צנוקים לר כזה לא ודאי ושהשגחתו כז יכול הוא ויכול ע"כ
וא"כ אף ונענין האורות הואיל ורלונו בכך והוא בעל הרלוך כז יכול ויכול ע"כ
ח"א ל' מי בקרבכם והוא ונשיג' . וזוה אפש"ל ונאמר ז"ל סוף אדם למוח וסוף בהמה
לשמיעה אשרי ווי שעמלו בחורה עד כאן לשונו . וי"ל ווי לא ידע שסוף אדם
למות . ואיך אושר סוף בהמה לשמיעה והא וזה שנסחטים הם העוורים לזד
ואף אלו הרבה ונחם ונחיס . ווי חלה זה צעק החורה . ולהצין נקדים וזה
שידוע שיש צעולם כונה דעות נפסקות . יש אוורים שהעולם קדוין וח"ו אין
צורא ונשיג' ולית דין ומשצון ואיש כל הישר צע ג' יעשה . ויש שאוורים אונת
שיש צורא והעולם ומחודש והוא רס ונשא ונורוז רוממותו אינו ונשיג' על עולם
שפל כזה לכן ונסר השגחתו ציד כוכבים ונחלות . ויש שאוורים יש צורא והוא
ונשיג' ובהשגחתו העולם נאלא אצל הוא עוז ונשיג' ולא אפש"ל לעשות רע
ח"כ ח"ו צ' הם אי עוז וא' הגור צרעה . וחז"ל הם ויכחיסם לאכסיס לו ע"פ
והוא לפי קצרתם ל"ל שהאלים והצהונה הם צולצ אחד ונקרה אחד לכולם ח"כ
לונה ונשיקרא וצ"א עשו שקיום האדם צאצוד נפש הצהונה ונאי חזית דדונא
דדין עדיף ודין . וח"ת כדי שיאם צאדם חוקפת כה . והלא הבהמות אשר
חיותם עשבים לזד והם יותר חזקים ושהאלים אשר הוא חי צאצוד נפש הצהונה
אלא ודאי ל"ל דלכתחלה עשו כן כדי שתעלה נפש הצהונה וון חמי למדבר .
ואם דבר זה לבהמה שיש עלייה לנפש שלה לאחר מותה כ"ש לאדם ח"כ יש
שכר והואיל ויש שכר יש עונש ומשצון ודין ע"כ הנועשים . לכן אשרי ווי שעמלו
בחורה ע"י הוא זוכה למי העוה"צ . וזוה אפש"ל ונאי דכתיב קרצם בחימו
לעולם ונשכחותם לדר ודר וגוי ע"ס הנוחור . והוא שדוד הולך ע"ה היה מוכיח
זוה לאכסיס שאוורים שהעו' קדוין . ואוורים שהעולם הוא ארבע יסודות
ארנו"ע ונכוחם נאלא כל דבר וגם האדם . וצוות האדם הם נפרדים וכל אי
ואחד נוטל חלקו ולא יאצד ונחם ואפילו כעיפת חרדל . ואח"כ חוזרים ונחמזרים
וזה שהם נפרדים כדי שיתהוו אחרים ויהיה ויין האדם ונאי יען שדבר ידוע
הוא שצעצור ההפקד חכון ההחנודה . וח"א קרצם שהם הדי יקוד' צתימו לעולם .
רק הם נפרדים ומחזרים ונחמזרים . וזה ונשכחותם לדר ודר . ח"כ האדם לעולם
הוא ונאי ע"פ האלוה ולין להם שום עלייה והם כבהמות נדונו שנקרה אחד
לכולם . ואפילו שהיא דעת ונכוערה ושעות . וזה אוורו ואלם ציקר צל יצין
נושל כבהמות נדונו זה דרכם כקל לנו ואחריהם צפיהם ירלו קלה . ואינם
ונצרים ויודעים קצע"כ האדם חי וצע"כ ונת וצולאי שזה הוא לפי שיש ונשיג'
והואיל ויש ונשיג' יש דין ומשצון . ועוד שאפילו צעוד האדם חי הוא תחת
ונושלת אחרים השופטים ושוערים והם דנים ונועכ"ס אותו צע"כ . וכ"ש שכן
הוא לאחר ויחה ולכן האל ית"ש דן אותם כלצצם . והוא כנוו שהבהמות לאחר
הנחיתה

הנחיה הם כלים וכחלים ואין זכר לנוו' וז"ל כללן לשאלו שמו ונות ירעס וירדו צם ישרים לצקר ולורס לצלות שאלו נוצלו לו ועליהם אזור ישעיה הכביא ע"ה נחיס כל יחיו רפאים כל יקומו לכן פקדה ותשומרם ותאבד כל זכר לנוו' . לכן לריך האדם להתרחק מן המותרות שהם תאוות החומר העכור . והם סיבה לכל נגע ופגע . ויהיה כל שהוא נהנה מן החומר דוקא לקיום ולהרים את חלצו ונונו תרומה לה' . וז"ל אך אליהם יפדה כפטי וידי שאלו כי יקחני קלה . ושואל יאמר עינינו הרואות שהנותרות הם ועלה גדולה יש בהם כמו נומון רב וכן הכבוד . לז"ל אל תירא וגו' . אבל העיקר שנפשו צחייו יצרך שתהיה תחת נמשלתו ולא יהיה עצד לה . וזוה הכל ידו לך שאתה נועיז לאחריהך ותזכה לחיי העוה"צ . וזוה אפש"ל וי"ש אכלו וישתחוו כל דשני ארץ לפניו יכרעו כל יורדי עפר וכפשו לא חיה וגו' . והוא שאם יאמר האדם שהאל יחצרך שמו צראני בעוה"ז וצרא לי כל מיני נועדנים כדי שאענג נפשי בהם אם כן איך עתה אתרחק מהם . ולאי"ש כזה לא מלצד שאינו נועהר האורות שצאו לידו לא הוא נחזירם לדיועס שנית . לכן אנו"ל היכן הראשונים אשר היו נועגים נפסם ראה ונה גרונה להם הנפסם להיות החומר העכור שולט בצורותם שהם כר"ן וגם נפסם לא החיו . לפי שאלוהאל לא הלכו אחר הנותרות וגרמו לנפסם שתהיה ננועעת ציד החומר ווכל וכל . אבל אם היו עושים שלא יחקרו אל החומר דוקא לקיום וגם כזה הוא להרים את חלצו ונונו תרומה לה' . והוא לטהר האורות שעלו מן הדיועס וצאו לכוונה ואח"כ לחי ונעמי צאו אליו שהוא הנוצר והיה נועהר אותם וקושרם צנפשו ונקשרים עם הנפסם והכנועה . אם כן לאחר נות האדם הנפסם קיינות לפי שהיא עתה כעיקרה והיא אור וקשורה צנפונה ולא שייך בה נחיה כמו הכנועה שכן כתיב נפסם החועלת היא תמות . א"כ אלו שחשצו להחיות נפסם ולענגה צכל נועדני העוה"ז . אדרבה עי"ז הם הנחיות אותם . וכן כתיב והיתה נפסם אדוני לרורה בלכור החיים . ואת נפסם אריצך יקלענה צחוק כק הקלע . וזה הוא מ"ש ז"ל לדיקים צמיתתן קרואים חיים . הנורס וזה דמחיה היא לנפסם לצד אשר היתה כל תאוה לדבר הגשוני ובהפחד הדי יקודות נהאדם היא צעלה והלכה לה וכל וכל . וזוה אפש"ל מ"ש נשצח אני את הנחיס שכבר נותו מן החיים אשר הם חיים עדנה ע"פ האדונה . והוא נוי שהנחית נפשו צעודנו מי ע"פ האדונה והרחיקה וכל מיני הגשמייות והעצות שהם הנותרות וקרצה לדבר השכלי והדק וזוה נחייית גם היא דקה מן הדקה . והיה זה אליו נויני הנערות והצמרות . זה הוא נשצחה ונאשר כל ינוי היה נועפקה . וצקוק ינוי חזר צתצובה והנחית אותה . לפי שמוא לצקוק לא יכול לה ויהא נוקיף על הנחיתו פשע . לפי שאותם האורות אשר תקן ציני התצובה ואח"ז גבר עליו החי וסיר לקורו הרע חוזרים שנית ליד

מרפא לנפש

החומר • וא"ת הרי אונרו ז"ל שצעלי תשובה הם גדולים ונלדיקים גמורים • זה הוא לאנשים שמתו צימי התשובה • אבל לנוי שעודם חיים ע"פ האמונה השבח הגדול הוא ללדיקים גמורים שכן כתיב הן צקדושו לא יאזוין ואזוהו הנוקדש שונו דברים זה שהיה רשע כל ימיו וכל העולם יודעים שנועם טעם חטא ואפ"ה חזר ופירש • וכן אונרו ז"ל צומכת יונא את ונשפטי תעשו • דברים שהדעת נחייצם • כגון צטר צחלצ • חזיר • שטענו • וכדוונא לזה • והטעם לפי שהדברים שהדעת נחייצם ליכא זהו דוקא עשייה • אבל דברים שאין הדעת נחייצם וכפשו של אדם ונחאה להם ל"ל שניירה רבה לכבוש ילרו • וכחצ המורה צפרק וי"ו וי"ח כי נחכמוי הגמורא כראה ווי שנפשו ונחאה לרע והוא כובש ילרו עוז יקרא • וחכמוי הנוחקר אונרו להנחאה לטוב הוא יותר ונעונה • ופי' הוא ז"ל לייצצ דבריהם ואמר דשני הדעות אלו אולי הם אונת • ורז"ל נייירי צנולות שאין השכל נחייצ להרחיקם וכונ"ש רש"ג אל יאונר אדם אי אפשי צחזיר או צשטענו או צטר צחלצ וכדוונא • אללא אפשי ואפשי וננה אעשה שאזי גזר עלי • וחכמוי הנוחקר אונרו דברים שהשכל נחייצ להרחיקם והוא ונחאה להם לכן רע יקרא • ולי הדל כראה לפרש ולוונר שחכמוי הנוחקר הם ונדברים צענין ונזג האדם אם ונחאה לרע רע יקרא • אבל חז"ל אונרו ונענין השכר לעת"ל • וצענין שכר עוה"צ חכמוי הנוחקר בודאי אינם נחאנינים • וחז"ל לא חכפת להו ונענין המזוג רק כל ונגונתם לעת"ל • וזהו אפש"ל הני חרי ונחאני ז"ל דלפי הנראה דקתרי אהדדי • והם וי"ש ז"ל כל הנועשה חזירו לדבר ונלוה ונעלה עליו הכת' כאו עשהו ואלו צונק"א אונרו גדול הנועשה יותר וון העושה • והן אונת דיש ונרז"ל דהקשו זה וייצצו דנו"ש גדול הוא ונלצד ונה טעשה ג"כ ונעשה • אבל וי"ו וי"ל דא"כ פשיטא • לכן כ"ל לייצצ דבריהם ולוונר דהכא וייירי צצני אדם שהיו אגודה • אי וצא עני לפניהם וקפץ העני שזהם ונתן לו וע"ז הולרכו גם הם ליתן לו • א"כ זה שקפץ ונתן אי לא ונלצד שיש לו שכר צונה שנתן אללא גם כן ונעשה יקרא וכוחים לו ג"כ שכר ונעשה • אבל וי"ל סוף סוף עושה ונעשה יקרא ופשיטא שיש לו שכר שניהם • לכן אפש"ל דלעולם צשכר שניהם שוים הנועשה והעושה • ונ"ש ז"ל גדול הנועשה • הוא גדולה לצד יש צידו שהכותן לא זכה לשכר אללא ע"י ונוון אלבל הנועשה דצברים לחוד זכה לשכר עוה"צ • והו וי"ש והיה ונעשה הלקה שלום • כלוונר שלום צניהם ואין לאי יחרון על חזירו צשכר עוה"צ :

ורפי הכ"ל אפש"ל וי"ש ז"ל דע ונאין צאת ולאן אחת הולך • ונאין צאת ונעיפה קרונה • ולאן אחת הולך לנוקים וכו' • ולפני ווי אחת עמיד ליתן דין וחשבון וכו' • וי"ל והלא הכל יודעין שבא ונעי"ם והולך לנוקים עפר ריננה ותולי ונאי דע • ועוד לננה חלקם לב' צנו"ש ונאין • ונאין • ועוד איך אפש"ל הצא ונעי"ם וקופו וננה ותולעה יזכה לצוא לפני ונלך רס ונשא וגם יתן דין ונני הוא

היחוס הזה וצומה נחשב • ולפי הכ"ל ח"ש והוא סלריך ליה ידיעה רבה שעיקרו
 ושורשו מאור הכאלל ונא"ק צ"ה ונשתלשל ונחעצה כ"כ עד שצא לעוה"ז • כדי
 להיות מולא זה הגוף האספקוף שקופו רמה והולעה • לעולם האורות לריכס
 לחזור למקורם ללא סייך צהו וייתה כמ"ל ועי"ז אם ונטהר וולנזן יזכה להיות
 מרכזה אליו ית"ש ע"י האורות כמ"ל ואם צהפך שטנוניע עוד האורות ציד החו
 עהיד ליתן את הדין עי"ז • וצזה אפש"ל וי"ש ונתכך ה' לראש ולא לזכז והיית רק
 למעלה ולו תהיה למטה כי תשונע צקול ה' אלהיך וגו' • והדקדוקים מוצארים
 א' למה ונתכך שהוא לשון עבר • ועוד כיון שיהא לראש צדאי לא יהא לזכז
 וכן אם נהיה למעלה צדאי לא למטה • ועוד ונאי והיית הו"ל לוור ותהיה •
 ועוד ונ"ש לראש ולא לזכז ה"ז למעלה ולא למטה • ולמה חזר ואמר למעלה
 ולא למטה • וכ"ל שלא גזר האל ית"ש על האורות שישתלשלו ויתעצו כ"כ עד
 שצאו ליד החומר העכור וצזה מולא העולם והאדם וכל הלריך אליו • אלא
 כדי שהאדם יחזור וישאוב האור וון החומר צומה שהוא נכה ונונו • וגם לשאוב
 האורות אשר עלו מדרוים ללוונה ולחי וצאו אליו המדבר • כדי לתקנס ולקושרם
 בצשונתו ולחזור למקורם • ולא יאמר שהאל ית"ש צרא האדם צעוה"ז וצרא לו
 צו כל ויני מעדנים לעבב כפשו צהם ולהחיותה • אי לזאת לא די שאינו מתקן
 האורות ומעלה אותם • אלא אף האורות שכבר עלו וון מדרוים ללוונה ולחי
 וצאו לידו הרי הוא מוחזים שנית לרוים • וי"א ונתכך ה' לראש ולא לזכז •
 ושנא יאמר האדם ונה יס לי הכאה וניה שאני ונלער עלמי ונונית אותה צומה
 שאני מרחיקה וכל תענוגי העוה"ז וועדכיו לז"א והיית רק למעלה ולא תהיה
 למטה • והוא שלא תחשוב צדעתך שאם תענגה הרי אתה נוחה אותה לא היא
 לפי שאתה ננוית אותה צרעב וצלמא כו"ש ז"ל ח"א ונת וחלי תאותו צידו • ועוד
 כשאדם ונטהר האורות ומעלה אותם יזכה צאחרייתו שתהיה נפשו קשורה בצשונתו
 ויהיה מרכזה אליו ית"ש כמ"ל • אצל אם ונוניעה אחר החומר • אחר ונת
 האדם ונתפרדו הד' יקודות ארויע וכל אחד נעל חלקו היא כלה ונתרלת •
 כו"ש נפש החוועאת היא חנות • והכי איתא צזה"ק פרשת תרומה וז"ל צשעת
 פניית האדם הנפש נשאת צקצר עם הגוף והנשונה צג"ע התחתון • ושנא
 יאמר ונה יס לאל ידי לעשות • והלא הנפש היא העיקר כמ"ל והיא הנושלת
 צי וכיון שהיא ננוענת ציד החומר ונתרת אותי צע"כ לעשות חפלה ורלונה •
 לז"א כי תשונע צקול ה' אלהיך • והוא כו"ש צראתי יל"ה"ר צראתי לו תורה
 חצלין • ועוד אמרו ז"ל אם פגע צך ונוול זה נושכסה לצהו"ד • וצזה צנקל תעשה
 הנוצ והיסר צעני ה' אלהיך • ואפש"ל שזה רנוו הפי דכתיב כי לא ילא ונעפר
 און ומאלמנה לא ילונח עוול כי אדם לעוול יולד וצני רשף יציהו עוף • והוא
 שלא יאמר האדם אין ציד הגוף ומאונה לפי שהוא קורץ ונעפר ומדי יקודות

מרפא לנפש

והוא דוקא כלי שיכות לנפש כמ"ל והיא המוכרחת האדם לכל דברים הרעים .
לכן אמר ובני רשף שהוא רנוז לתורה יגזיהו עוף יגזיר האורות שהיא הלורה
על החו' והזי צע"כ הכפס הלך אחר עלת הכשמה אשר ידה גוברת . וה"ל ובני רשף
יגזיהו עוף . או הפס"ל צאו"ל שאם כאמר שהאדם נברא להשענג ונוצז וועדני
העוה"ז . הנה עיינו רואות שכל ונה שיענג האדם כפשו לעולם כל ימיו צונכאו
ווכל לך ווכל פנה וגם הנה הוא לעיר לימים כי ימיו וועעעים הם א"כ ונה זו
שנחה ונה זו הענוג . לכן ל"ל שלא נברא לאכול ולשתות . אלא יש לרדך
צצריאת האדם לדבר הכרחי ותדירי אבל לא ידענו ונה לז"ל אדם לעונל יולד
לעונלה של תורה אשר ע"י יהיה יכולת צידו לתקן כמ"ל ועי"ז יזכה באחריתו
כמ"ל . והפס"ל צה ויש"ל צונד"ר ה"ל עד שצדך אל האדמה אשר לוקחת
אנו"ל הקצ"ה לאדם קוונץ עפר שצבראת וננו גזל הוא צידך ע"כ לרדך אתה
לשוב אל האדמה ולהסיצ הגזלה עכ"ל . וי"ל והלא ופורש צתורה שהניחה
היא ונחטא ולא נשום להסיצ הגזלה . ועוד למה אמר לרדך אתה לשוב אל
האדמה ולהסיצ הגזלה הו"ל לומר להסיצ הגזלה ובודאי ע"י הניחה . ועוד והלא
הקצ"ה נתנה לו . ואיך אמר גזל היא וכפי האמור א"ש ונקדים עוד ונאי דקשו ז"ל כתיב
השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם . וכתי' לה' הארץ ונלוואה . ותי' כאן קודם
צרכה כאן לאחר צרכה עכ"ל . וי"ל וכי הקצ"ה לרדך לצרכה צ"ל והלא וננו
ווקור הצרכה והוא הנוצרך אבל לפי האמור א"ש . והוא ונה שגזר הא' ית"ש על
כילוך אור שיתלשלל ויתעצה עד שצא ליד החומר העבור ונכוחו נתהווה
העולם . כדי לזכות האדם באחריתו ע"י שנחנקס ונחזירס למוקורס . אם כן
כשהאדם ונצרך וקודם הצרכה הוא קושר האורות ונייחדם כאחד להיות אחד
צלתי פירוד . והוא צלתי העצות הנוחלצט צהם עע"י נראה ח"ו כאלו הם
כפרדים . ונה צאוונרו לשם יחוד וכו' ונצרך צאזכרה להיותם עם ומוקורס
וליכא עצות . אזי כל ונה שנמלל תחת כף הרקיע הם שלו לפי שצצצילו נבראו
אבל אם אינו ונתקן אלא ונקלקל צונה שהאורות שעלו ונדוונס והיו צלונח וצמי
וצאו לידו לקושרס צנשמתו לחזור למוקורס . הוא ונחזירס שכית לדוונס ולא זו
צצצד אלא שגורס לחומר שיתגבר כ"כ וישלח ידו אף צעולי העליונים . וכן כתב
האר"י ה"ל כי הנה הנוכלים כועדו וגו' כשהנוכלים זר"ן ונתייחדים ציחוד ואין
נפתל ועקש . הנה עצרו . שהם הקל"י ונשתלקין ונחונת שנצלהים ון הקדושה
עכ"ל . וי"ל דזר"ן רנוז למוקורס התלצקות העצות אשר השפעתם ונלועלה ונהם
והנה ידוע להנשפע נקראין צלשון נקיצה והנשפיע צלשון זכר ואפילו שכולס
הם צדך זה שהעליונה ונשפעת צללונטה הוננה . אבל הכא כיון דאיכא עצות
ונראה שהאור זעיר וננה שללועלה לכן נקראת זר"ן . וכן כתב האר"י זלה"ה
דאנפוי דא"ל ונאירין באנפוי דז"ל . ואנפוי דז"ל ונאירין באנפוי דאנפוי עכ"ל

א"כ כשהזוין נקשר בשלוועלה ונוטו והס אחד זודאי ליכא עצות הנקרי כפחל ועקש • א"כ כנאלא דרצוי העצות בעולמוי ונעונו הוא מועטסה האדם • וכן מלוי בזה"ק הני"ל בכונה ונקומות • ואפש"ל שלזה רמוז ז"ל בנ"ש האוכל זלל צרכה גזל אציו ואנו שהס האורות אשר זדי יקודות ארנ"ע הנקי אציו ואנו אשר נהס היתה עיקר הוויתו וכ"י שהיא השכינה כידוע והס עולמו העליונים • ואלה"כ קודם המטא שהיה אפש"ל שצנקל הוא וצבר האורות היה קומוץ העפר שהוא העצות שלו • אזל אחר המטא שהוא נקלקל ולא נחקן הרי הוא גזל צידו • ולהכי קודם המטא שהיה נחקן היו המאורות הולכים צוהרה כדי שחוליא הארץ פריה ויחקנס האדם • אזל אחר המטא נחאחרו מאל מאל • ובה אפש"ל מ"ש ז"ל צכסדרין ר"ש צן ומקיא אומר חצל על שמש גדול שאזד מן העולם שאמלא לא נתקלל כחש היו מזומנים לכל א' וא' וישאל צ' נחשים עוצים א' ונימינו וא' ונשואלו א' נשגרו ללפון ואחד לדרוס להציא לו אצנים עוצות ומרגליות עכ"ל • והוא תמוה א' דמין הנחש הנה הוא עתה מלוי ואיך אומר אזד מן העולם • ועוד למה לא די צאחד • ועוד דאס יהיה לכל א' וא' מישראל כן הרי האצנים עוצות ומרגליות ירצו עד למאוד ולא יהיה להם שום חשיבות • והיותר ע"ז הוא דאס לא נתקלל הנחש ולא חטא אלה"כ אין לנו לריבים לשום אחד מאלצנים עוצות ומרגליות • אלא דהכל רמוז לנפש האדם אשר היא עתה מנחבשת צמוגור וטוטה אליו וכל ודיא הנקרי ילה"כ כנ"ל ונקרי נחש הקדמוני כידוע • והנה קודם המטא אשר היחה רחוקה ונחמוגור וייתה דקה מן הדקה חכה ועלירה • היה כל נגמחה לדבר השכלי אשר היחה שואבת האורות מן העצות להחזירם למקורם כדי שיהצטל העצות וילך לו • וכן הנשמה ח"א צ' נחשים עוצים אחד נשגרו ללפון ואחד לדרוס להציא להם אצנים עוצות ומרגליות אשר הם האורות • דהנה ידוע שהאצנים עוצות ומרגליות הם לצ האצנים שהוא הדומם • וכן האורות הם הלצ שלו ומכותו הוא עמוד כנ"ל ולכן הם יקרים מפנינים • ועוד רליה אחרת שהם יקרים מפנינים והוא כנ"ש יקרה היא מפנינים וכל חפליך לא ישו צה • וי"ל ושהיכא היתה שיקרה היא מפנינים והלא הפנינים ע"י קיום העול • ואיך אפש"ל דג"ה שהם יקרים מהס וכי צדצרים צעלנוא לחוד • אלא אס אדם יש לו פנינים ונכר אוחס אפילו אס הריח צהס סך מה לעולם הפנינים הלכו מידו וכשאר לו דוקא הריח • ולא כן צדצרי תורה אס אדם יש צידו איזה חידוש והביד אוחס לאחרים ונחה הולרכו האחרים להביד לו חדושים אחרים הרי הוא נכר וקנה וקחורמו קיימות צידו לכן יקרה היא מפנינים • ואח עלית על כולנה אשר ע"י עסק החורה וקיום הנולות הוא נחקן האורות אשר הם העיקר כנ"ל • אשר בה אפש"ל מ"ש ז"ל שהשאלת שכינה צישראל לורך גבוה שאומר וידעו כי א"י ה' אשר הולאחי אותם וארץ מלכים לשכני צתוכס עכ"ל • והוא תמוה

מרפא לנפש

ולפי האמור ח"ט · והוא שב"י שהשכינה שורה בישראל יהיה צידם חוספת כח להחבצר על החומר ולהליל וידו האורי אשר כבש אוחס וימי קדם · וא"כ נאלץ שהוא לורך גבוה · וזהו אפש"ל מ"ש ז"ל ג"ל זלחת ישראל ומוצרים · ריב"ל אמור זכות המשכן בגאלו ישראל ומוצרים שחומר וירח אלהים את בני ישראל וכתיב וירח ושהה את כל המולאכה · ויש לך נוקוס אחד ללמוד מוננו אשר הולאיתי אוחס על מנת לשכני בתוכם עכ"ל · ולכן אמרו ז"ל כל נוקוס שגלו ישראל שכינתא עמיהון שחומר עמו חכני זלרה · וי"ל כינח ישראל כתחייבו גלות שכינה למה גולה · ולפי האמור כיחה והוא וני גרם להם הגלות הוא רוב עוונות שעשו והגזירו כח החומר כי"כ א"כ גרמו ג"כ שחבצר יד החומר ושלח ידו צעולמו העליונים ונתרצה בהם העצות עד שהעצות נתרצה אף בקפ"י חקד של מלכות הנקרי שכינה ככ"ל א"כ נקרי זה אללה גלות · והכי איתא בזוה"ק בזוונא דערב רב מעורב בישראל לית קריבו ויחודא דטס הוי"ה · ונייד דיתנוחון ועלמא אהערב באחון דקצ"ה ציוס ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד עכ"ל · וערב רב רנוו לכח החומר הנקרי קליפה ככ"ל · והנה ידעה דטס הוי"ה מורה על שאין עצות ככ"ל א"כ כשהעצות גובר נראה ח"ו כאלו הם נפרדים ממה שיש בה עצות ח"א לית קריבו ויחודא באחון דטס הוי"ה כלומר הם אין בהם פרוד כלל וא' הם אזל ממה שאנו מוכיחם טס הוי"ה על שאין טס עצות · וטס אלהים טסם א"כא עצות · נראה דלית קריבו זאלו השמות נורוב העצות אזל בזמן שיחצטעל העצות וילך לו אזי יהיה כולם אור ואין טס טוס עצות ויהיה טס כולם א' והבן · וכ"ז שפאלס ונתקן הוא ע"י עסק החורה שכן אמרו ז"ל שחנא' התנה הקצ"ה עם מועשה צראשית אס יקיימו ישראל את החורה מוטב ואס לאו נחזיר העולם לתוהו וזוהו · והוא אס יקבלו ישראל החורה אשר ע"י אפש"ל לתקן האורות ולהחזירם לנקורס מוטב ואס לאו הרי הוא נחזיר האורות לנקורס וזהו יחצטעל החומר וילך לו וזכן תחרב העולם · וכן אמרו ז"ל רבי יוחנן אמור לא כרת הקצ"ה צרית עם ישראל אלץ צטציל חורה טצנע"פ שחומר ע"פ הדצרים האלה חכני כורח צרית · וי"ל והלא החורה טצכתצ היא העיקר ותורה טצנע"פ היא פירוש לה · אזל לפי האמור דהעיקר הוא כדי לצבר האורות ח"ט לפי שחורה טצנע"פ היא מוגלה לנו עכין השתלשלות האורות ועכין חזרחס · וכ"ל דכן רנח בתחילת אמותיה החורה שהיא ח"ט"ף עם הכולל הוי"ה אלהי"ם · והוא שפתורה היא מנחקה ומחקנת טס אלהי"ם שהוא נוקוס התלצטות העצות להיות כהוי"ה טרונה על האור זלתי עצות ככ"ל להיות כאחד · והוא שיחחק העצות ויהיו סכל אחד · וזהו אפש"ל מ"ש והיה אס טמוע טמוע לקול ה' אלהיך והאזנת למולותיו והישר צעייכו תעשה וגו' וי"ל מהו והיה אס וכי זכרנו והלא חובה הוא ועוד חרי טמויעות למה · ומהו צקול אס הוא על המלות הרי כתיב והאזנת

למולותיו

למולותיו והישר צעיקו תעשה • ואם לוור סלריך לקבל הנולות גם בלז • ואל
 איכא בקבלה לחוד והלא העיקר העשייה והשנוייה • ולפי האמור ניחא שאם איכא
 לז' תורות שהם תורה שצ"פ תורה שכתב בזה הוא וצין ע"מ לזה אחרתו הא
 ית"ש בכל הנולות להכל הוא להנחת האדם לזכותו באחריתו ע"י האורות שהוא
 נחלק אזי כח המומר העורף השולט עליו הוא נשבר וזכן אפש"ל שצנקל יעשה
 הטוב והישר באין כפחל ועקש • וזוה אפש"ל מ"ש והקול קול יעקב והידים ידי
 עשו • ודקשו ז"ל כשהקול קול יעקב אין הידים ידי עשו עכ"ל וי"ל מהיכן נראה
 והפסוק זאת הדקשה • ולדקשה הכי כתיב והידים בוא"י החבור • ואפש"ל דרז"ל
 ק"ל תרי קלי ותרי ידים לנ"ל • ועוד למה צקולות איכא חד ונלא וחד חקר •
 לכן פירשו ז"ל כשי"ש קול אי חקר שהוא תורה שצ"פ אף כשיהיה קול אי ונלא
 והוא תורה שצכתב הידים ידי עשו שהמומר נחגבר • וכונ"ש ז"ל צמק"א על
 פסוק עת לעשות להי הפרו תורתך • שאם יעקב האדם בתורה שצכתב שהיא
 הכיך שפולס בגימ' ע"ת ה"ז נפר תורה שצכתב ותורה שצ"פ ח"א תורתך •
 וכונ"ש לעיל שלא כרת הקצ"ה צריה עם ישראל אלא שצ"ל תורת שצ"פ שכל
 ע"פ הדברים האלה לכי כורת צריה וגו' • או אפש"ל בא"י ליישב צ' ידים
 בהקדים וזה שידוע דאף אלוות העולם ונאוינים שהתורה שצכתב היא אמת
 ונתנה ונאמו ית"ש אבל לעם צ"י בלז ולו להם והיא נתנה צקולי קולות כידוע
 אבל תורה שצ"פ קבלה אי"ש ופי"ש עד להכה לעשה וסיני כונ"ש ונשה קבל
 תורה וסיני ונאקרה וכו' • לכן אין אה"ע ונאוינים זה אעפ"י שכולה רנחה
 בתורה שצכתב • והיא רובה ככולה קושיות וצביות ויש שנתייצבו ויש שנשארו
 בחיקוי ובתיבתא • לכן כתיב צקולות חד חקר וחד ונלא • ויש עוד תורה אחרת
 והיא נסתרת • אבל כל העקוב זה לניסור כידוע • ואם איכא האדם להני חלחא
 הנמוחיס צטי קולות וצוילת יעקב שכל העקוב זה לניסור אזי יהיה צו כח
 ואונן לעמוד נגד אריצו הרע ולקח נידו האורות אף וזה שגול מיני קדם ויתצט'
 וילך לו • חנ"ש ז"ל כשהקול קול יעקב אין הידים ידי עשו • ואפש"ל שזוה
 רנזו' ז"ל צמ"ש צפ' החליל תריא אונרו עליו על הלל הזקן כשהיה שמוח שמוח
 בית השואצה היה אומר אם אני כאן הכל כאן • ואם אין אני כאן מי כאן
 עכ"ל וי"ל איך הלל הזקן שהיה נשוצח צודת הענוה יאמר כן • אלא הוא רנז
 על האדם אם האדם נלוי צעולס ועוקק בתורה ונולות • העולם קיים ונלוי
 וכונ"ש וכל עשז השדה ערס ילוח כי לא הונעיר הי אלהים על הארץ והאדם
 אין לעבוד את האדמה • אבל אם אין האדם בזה הנלז שאינו עוקק בנולות אין
 קיום לעולם ואינו נולא עוד • וזוה אפש"ל מ"ש ברוך אצרכם לאל עליון קונה
 שמים וארץ • ואנרו ז"ל הי קניינים קנה הקצ"ה צעילמו ואי נהם אצרכם שכל
 ברוך אצרכם לאל עליון קונה שמים וארץ • והוא שני"ש שקנה אצרכם שהים שומר
 ונולותיו

מרפא לנפש

ונלוחי חקוחי ותורחוי אשר עי"ז קנה שמים וארץ להיוחס קיימים כמ"ש לה
חולדות השמים והארץ בהצרחם ואמרו ז"ל באצרהם וכן חז"ל צמד"ר וי"לר ה' להים
את האדם • בזכותו של אצרהם • ח"ר לוי האדם הגדול צענקים זה אצרהם
ולמה לא זה החי שמו יקלקל ואין מי לתקן אחריו • ולמה כחומר כ"כ כדי
לקבול לפניו ולחשבו עכ"ל וזוה נייצז מה שיש להקשות א' דהאל ית"ש צורח
ולא קונה • ואיך אמרו ז"ל עי" אצרהם • ועוד ושהפסוק כראה צו"ש צרוך
אצרהם לא עליון קונה שמים וארץ כראה שהקנין צשונים ובארץ ולא באצרהם • ואיך
אמרו אצרהם קנין א' כחומר גוי • וכפי הכ"ל ח"ש והוא דהן אונח שהאל ית"ש
צרח היום אצל עשה שלא יהיה לו קיום אלא עי" אצרהם ועי" שקנה אצרהם
אשר היה מקיים החור הוא וצניו אחריו כמ"ש כי ידעתי לנעון אשר ילוה את צניו ואת
צניו אחריו ושעור דרך ה' לנשות לדקה ונשפט עי" קייתי שמים וארץ • אבל י"ל ומה
דרך ה' ומה לדקה ונשפט • ועוד ואל ידעתי הו"ל ידעתי צו או אחרו • ולפי
האמרי כימה ונקדים עוד מ"ש רז"ל צודי ח"ל ומה מדרכיו ישבע סוגי רבי אצל צר
כהנח אונח אחרו לב שהיה ונלא קיגים מדרכיו • עתיד להשתציע • ונעליו איש טוב
זה אצרהם שנעלמו הכיר הקצ"ה ולא היה אדם שלימד אחרו עכ"ל • ובדלפי
שסיה זה לאצרהם בהשגחה פרטיה ונאחר ית"ש • ח"א כי ידעתי כלומר העעם
שפודעתי אחרו דרכי שהם השתלשלות האורות ועי" תהיה תקנתם • הוא לפי
שידעתי צו שיתקן וגם ילוה את צניו אחריו לשמור דרך ה' לנשות ונשפט צמו
ולדקה באורות • וזוה אפס"ל מ"ש הנה נח הואלתי לדצר אל ה' ואכבי עפר
ואשר • ופי" רש"י ז"נ הואלתי רליתי עכ"ל • וי"ל וי הוא זה אשר יכה שידצר
ה' אליו והוא לא ירלה וכ"ש באצרהם • ואיך אמר עתה הוא שרליתי דנשנע
אצל קודם לא • ועוד על מ"ש רז"ל לאצרהם אע"ה נשתצח צענוה כמ"ש ואכבי
עפר ואשר • והלא לבצי קצ"ה אפי" עפר ואשר הוא דצר גדול אונס לפי האמור כיחא
והוא ונאחר שידע אצרהם אע"ה ענין השתלשלות האורות וזוה הגביר הלוה
על החומר באותה ענה אונח עתה רליתי לדצר אל ה' לפי שאפס"ל ולכן אונח
ואכבי עפר ואשר • וי"ל העפר והאשר הם ונדרגה אחת ולמה זכר שתיהן • א"ל
דידוע שאפר הוא מן העלים הקשים ועי" כח האש הלך ליו אחרו הקושי והעצות
והליחות וכהיה אפר כן חכי וצצר אחרם האורות אשר צדוונם הרנוח צוילת
אפר שנצער ונחם אחרו הקושי והליחות שבהם עי" כח האש שצי שהם האורות
וזוה אפס"ל שזה רנוח הפס' מ"ש תורת ה' חנוניה ונשיצת נפש • וי"ל וי שאונח
שח"ו תהי חסרה עד שפולרך לומר תנומה • ועוד נפש ונאן דכר שמה הכא •
ולפי האמור כיחא והוא ונצד התנומות הנזכר בה הנלומדת לאדם דעת ג"כ יש
תנומות אחרת בה אשר עי" נשיצ נפש ונחת ונשללת החומר וזוה באחריתה
לחי העוה"צ • או אפס"ל צאו"א והוא בהקדים מ"ש השונן לב העם הזה ואזניו

הכבד ועיניו הטע פן יראה צעיניו ובאזניו ישמע ולבבו יצין וסב ורפא לו • וי"ל
 מה הוא שיטעוץ ומה יראה וצוה יצין • ולהצין נקדים וי"ש ז"ל כל המדות צטלו
 חוץ ממה כנגד מדה • אי"כ מדותיו ית"ש הם מדה כנגד מדה • ח"א פן יראה
 צעיניו העוכס הצא חליו • וישמע דברי רז"ל שמדותיו ית"ש הם מדה כנגד מדה
 וצוה יצין העוץ אשר נחפס עליו • ויעשה תשובה ורפא לו • ח"א חורת ה'
 חמימה שאפילו צעוכס שלה יס תמימות שהיא נשפית נפש • וכן רוח הפסוק
 וי"ש ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו חס חסד גדול ונאחו ית"ש •
 ולפי וי"ש לעיל להכל הוא צועשה האדם והוא קרצוי האור צעולווי וגם העצות
 וגם ככר"ן אשר צוה אפס"ל וי"ש ז"ל חז"ל פעמים שהקצ"ה נולו צעולס העליון
 ופעמים צעולס האמלעי ופעמים צעולס התחתון • ולפי הנראה שהוא תימה אי'
 שחיו נראה שיש קלצה • ועוד שהלא אי"ס צ"ה והוא מוולא כל העול' ואין העי'
 מוולאו והשמים ושמי השמים לא יכילון • ולפי האמור להכל תלוי צועשה האדם
 אי"ש והוא פעמים מולא להאדם הוא נחקן ונלצן אי"כ צוה אף נפשו שהיא
 קרובה אל החומר והיא עבה תהיה זכה ונאירה ותהיה כולה אור אי"ס צ"ה •
 וכמעשה האדם אי"ס נחוקים כי"כ אזי תהיה הנפש עבה ונחחקה מן האור
 אבל לעולס הכוח יהיה זך ונאיר • ופעמים שהיא האדם הולך אחר החומר
 וצוה החומר ישלח ידו גם כרוח אבל וי"ו הנשמה שהיא רחוקה הרבה ועליונה
 היא זכה ונאירה • ויש שהחומר שולט גם כנשמה אבל אם ונעשיו הגונים יהיו
 כולם זכים ונאירים ועל ידי זה הם זכים באחריהם להיות מרכבה חליו יתצרך
 שוץ שכן כתיב אם ישם חליו לבו רוחו וכשחמו חליו יאסוף שהיא מרכבה
 חליו יתצרך שוץ כוץ שעתה גופו מרכבה לנשמה • וכן כתב הראש"ע ז"ל
 צעבור נשמה האדם דומה אל ה' אי"כ גוף ומוולא כל הגוף • ואפס"ל
 שלזה רמז ז"ל כו"ש אין בן דוד צא עד שיכלו כל הנשמות שצבוק • והוא
 שיחוקנו הכל ותהיה מרכבה שליוה • ואפ"ל שלזה קראו ז"ל לאדם עולם קטן
 לפי שהוא עמה מרכבה לנשמה לבד שהיא נפיה ונאחו ית"ש כו"ש ויפה באפיו
 וגו' וגם לזו לא זכה אלא עי' מלועים שהם רוח ונפש אבל לעת"ל יהיה מרכבה
 חליו ית"ש ובלא מלועים • ועוד שעתה הוא יחידי אבל לעת"ל כללות כל ישרא'
 יחד כאלה • וצוה אפס"ל וי"ש ז"ל צפ"ק דע"א חז"ל כל העוסק בתורה צלילה
 הקצ"ה מושך עליו חוץ של חסד ציוס שנאמר יומם ילוח ה' חסדו וצלילה סירה
 עמי • וי"ל למה דוקא לעוסק בתורה צלילה ולא לעוסק ציוס • ועוד הלא ידוע
 שמדותיו של הקצ"ה הם מדה כנגד מדה וכאן היכן היא המדה • ועוד הנכ
 אמרו ז"ל דשכר מלות באי עלוה ליכא ונאי סנא מלוה זאת דאיכא • ולפי
 האמור כיחא וקדים מה שידוע שזמן קיוס המלות ציוס ועל ידי זה האור
 מתרבה צעולמות העליונים • וצלילה קצ"ה האדם יקיים אזי החומר טע
 צעולמות

מרפא לנפש

צעלמות לקחת האורות אשר כצפו ויזו ז"א ציוס • והעוסק צחורה צלילה
וחרצה האור וסוב אין רשות לחומר לשועו לשם אס כן הרי זה עשה חקד
גדול עם ז"א ששומר להם ומוזנס לכן האל ית"ש מלצד מה שנותן לו שכר על
עסק החורה לעת"ל ג"כ מושך עליו חוטו של חקד ציוס כנגד אותו חקד • ולפי
האמור טע"י שעוסק האדם צחורה וצמלות וחרצה האור צעולי וחרחק מהס
העצות • בזה אפש"ל ו"ש ז"ל צנדי ח"ל שאלו מלאכי השרת להקצ"ה אינתי
ראש השנה אמ"ל כשארד אני ואתם למעט עכ"ל והוא תמוה ח' ונה יס להס
למלאכי השרת צר"ה • ועוד סיכן מליכו טצ"ה יורד הקצ"ה עם המלאכים • ועוד
איך אפש"ל י"דה לגצי קצ"ה והלא ואלא כל העולם כצדו והוא נוקס העולם
ואין העולם נוקומו • ולפי האמור כיחא ונקדים עוד ונה שידוע טצ"ה וצעיית
כל ישראל חחרים צתפוצה ועוסקים צחורה וצמלות ונשאר ינות השנה ועי"י
וחרחק העצות מן העולמות וחרצה בהס האור לכן שאלו מלאכי השרת להקצ"ה
אינתי ר"ה ונסיצ להס עד ש'חרצה האור צכל העולמות ויהיו הכל כאחד • ח"א
עד שארד וכו' • או אפש"ל צא"א שאלאכי השרת שאלו על ר"ה שהוא סוף
העולם הזה • והוא שאמרו עד ותי יהיה העצות שולטו צעולמות • לזה נסיצ
להס עד ש'תצטל העצות ומכל וכל ולא ישאר שום שס לעצות אלא יהיו כל
העולמות אור ויהיו הכל יחד וכנ"ש והיה ציוס ההוא יהיה ח' אחד ושמו אחד
כ"ל • ח"א עד שארד וכו' • ובה אפש"ל ו"ש ז"ל צנדי ח"ל אמ"ל הקצ"ה
לישראל לשעבר אני וצ"ד הייתי ונהלך לפניכם שחומר ופי הולך לפניכם (והוא
וחרקפת הו"א"ו) אצל לעת"ל אני לצדי שחומר כי הולך לפניכם ח' ונאספכם
אלהי ישראל עכ"ל • והוא צזון הזה דאיכא עצות הוא וצ"ד שהוא האור עם
התלצקות העצות הכקרי צ"ד כנו שפירטנו לעיל צסס אלהים • אצל לעת"ל
כש'תצטל העצות ומכל וכל יהיה הוא לצדו • וכן אמרו ז"ל שעולם הצח אין צו
לא אכילה ולא שתייה אלא נפשות צלא גופות • ואפש"ל טזה רנז' הסקוק ו"ש
ח' ינולך לעולם ועד חקר וא"ו והוא טלעת"ל יהיה ח' לצד • ורז"ל פירטו ו"ש
ינולך חקר וא"ו שלא תאמר לעתיד אצל לא עכשיו ולא קודם • לזה כתבי חקר
וא"ו לומר מולך לעבר מולך הווה ינולך לעת"ל לפי שאין לפניו ית"ש שום זמן
כי העבר וההווה והעתיד הכל אחד עכ"ל • אצל י"ל ואי לעולם ועד כיון שהכל
אחד • ואפש"ל דהן אחת שהוא צעבר והווה ועתיד לפי שהחיו לית ליה נגרוייה
כלום והעיקר אורו ית"ש אצל שלא תאמר שהחומר לעולם ועד הוא נמלא • לכן
כתבי ינולך חקר וא"ו לומר דוקא צזון הזה ופי הוא וצ"ד אצל לעת"ל יתצטל
העצות וילך לו ומכל וכל ויהיה ח' אחד צלא וא"ו • ואפש"ל עוד שלכן כל דברי
השירה האמורה קודם לפסקוק זה כל דצריה כפולות ח' צלשון זכר ואחד צלשון
קצ"ה • כנו יסיר שירה • גאה גאה • וכן כולה למוח שהוא וצית דינו לפי

סידוע

שידוע לזוילת נקצה מורה על זוי שמקבלת השפע . ומילת זכר מורה על המספיע . אזל לעת"ל הוא לצדו שנאמר יונלך חקר וא"ו . ואפש"ל סלה רחמי ז"ל באומרס אז יסיר ומלחן לחמיית המתיס מן המורה והזן . ואפש"ל שלכן אמרו ז"ל המרחת שכינה צישראל לורך גבוה שנאמר לשכני בחוכס . והוא שעי" שהשכינה צישראל יש בהם כח לצרר וללצן האורות שעי" יתועטו העצות מן העולמות . ולכן כתיב עמו אנכי בצרה ואמרו ז"ל כ"ו שישראל גבו שכינה עומס והוא שהגלות צא ליסרי עי" שהלכו אחר עלת החו" וכל וכל וזזה גרמו לעצות שיחגזר העולמות ככ"ל וא"כ לגבס יקרא גלות כידוע . וכמו שפירשנו למעלה בפסקוק הלה' חגולו זאת גוי . ועתה הכני מפרש מה שנראה לי צענין השתלשלי האורות אס יהיה סי עומדי ונשגיאות יליכני ויכפר צעדי . ונקדים מוש"ל צמדי ח"ל ארץ מסיכן ומלג שתחת כסא הכבוד זרק ונעסה ארץ שנאמר לשלג יאמר הוי ארץ עכ"ל . וי"ל איך אפשר למעלה מנעטח הרקיע דבר מוגסס ועב הנקרי שלג וכל שכן וק"ו למעלה מכל העולמות כולם תחת כסא הכבוד . ועוד בקרא כתיב לשלג יאמר הוי ארץ באמירה לצד . ואיך ז"ל אמרו זרק אלף הויל והאל ית"ס צעל היכולת ויכול על כל והוא צעל הרלון ואין הרלון שלטו צו וכך גזרה חכמתו ית"ס שלא יהיה המלאת עוה"ז אלף זזה האופן . גזר על כלן אור מתחת כסא כבודו ית"ס שיחרחק מנעדרגתו ושישתלשל ויתעבה וישתלשל ויתעבה וכן על ז"הד עד שהתחיל העצות להחלצט וכן עוה"ד עד שנהיה עולם המוגסס ועב שהוא העוה"ז שהוא צתכלית הגשמיית והעצות ולהצין הדבר צריצי שידיעם כדי לידע האדם שורשו ועיקרו ומה הוא צא לעשות אפשר לוונר צדק דמיון . ולפי שלא אלף מן השורה ומענין אל ענין הכני נשיג לפני כללות הדברים צדק דמיון לצד שיהיו באותיות גדולות ויתדחס ואלדיהם הם צאים אחיהם ע"פ הקיוונים הכסומים בהם .

והוא שאותו נצוץ אור שנתרחק בגזרת ית"ש נדמה לפני אור א"ס ב"ה כטיפת חרדל העומדת בתוך אויר ההיולי אשר מרוב קטנותה לפניו אינה נחשבת לכלום וגם ליכא לומר לגבה שהיא חוצצת . כן הוא אותו נצוץ אור לפניו ית"ש . (א) והוא עגול כעגול הביצה או כעגול איזה פרי ונראה כארו הוא עב ממה שהיה . ומרכזו נראה כנקודה עבה ממנו כדרך כל העגול השלם וכחלמון אשר בתוך הביצה . וגם זאת הנקודה מרוב דקותה וזכותה נראה בתוכה טיפה עבה ממנה . וכן עוה"ד עד האחרונה הנקרא מלכות . וגם זאת הנקודה האחרונה הן אמת שנראה

לנפש מרפא

שנראה עבה ממה שלמעלה ממנה מ"מ היא דקה בתכלית
הדקות והזכות • לכן נראה כעגול ובתוכה נקודה • וכן זאת
הנקודה עגול ובתוכה נקודה עד הד' • ובד' נראה שם עבות
אשר משם ולמטה הם עולם המלאכים ושרפים וכו' ע"ס הנקודה
האחרונה שהיא בתכלית העבות שהיא הארץ הלזו • ואף אלו
הם דקים ונראים כעגול ונקודה והנקודה היא עגול ובתוכו נקודה
ע"ס שהיא הארץ הלזו • (ב) וכולם מראש וע"ס נמצאו בנשימה
אחת ואין מוקדם ומאוחר במציאותם • והא' כלולה מכולם •
וכן השנייה כלולה ממה שלמטה המנה וכן עד כולם • נמצא
דכולם כלולים יחד כאחד והם קשורים זה בזה בלתי שום פרוד
וא"ת הרי במעשה בראשית כתיב מעש' יום א' • ומעשה יום ב'
וכן עד יום וא"ו דמשמע יש מוקדם ומאוחר • זה דוקא בעולם
הגשמי אבל בעולמות השכליים ליבא איחור והקדמה • ורפי
שאף להם אין סוף והנה מי שאין לו סוף לעולם הוא נע אבל
מי שיש לו סוף פעמים נע ופעמים נח • לכן חזרו האורות לעלות
מן הדומם לצומח ורחי ואח"כ עלו למדבר זהו האדם • (ג) והנה
הוא עומד ע"פ שטח האדמה כנר הדולק העומד למעלה על
השמן לשאוב מן השמן כח האש הדק להעלותו למעלה עד מקורו
והעפוש אשר מלובש בו הנה הוא זורקו שנית למטה על הארץ
שהוא מקורו • והוא ע"י נתזות ועשן (ד) כן הוא האדם שעומד
ע"פ שטח הארץ לשאוב האורות משם להחזירם למקורם והחזי'
הנה הוא זורקו שנית אל הדומם לכן נעשה האדם והעמדתו
וקיומו הוא ע"י החומר כדי לשאוב ממנו האורות אשר מכוחם
נתהוו • וכמו שאין הנר דולק ומברר כח האש עד שיחברו אליו
כח האש הדק כמו כח אשר בקרב השמן כן האל ית"ש קשר
באדם נשמה אשר הוא ממין האורות אשר מכוחם נתהווה
הדומם • וכ"ז הוא כדי שיהא יכולת ביד האדם לשאוב האורות

מרפא לנפש

כה

אשר עלו מן הדומם לצומח ולהי ובאו לידו שהוא המדבר
לקושרם בנשמתו להיות כאחד לחזור למקורם • זה מה שנראה
רי וה' הטוב יכפר בעדי :

(ח) דכן כתוב צוה"ק רישא דקתים יתיר לעילא • והסוף רישא ונאי דאפיק כולא
ידיע ונהיר ונה דנהיר כולא צרטימו דנחשבה עילאה למודקא אצתריה לאהרסא
מניה חד פריקו דאחפרס • ונגו פריקו הסוף צרדיפו דהאי ונחשבה ונעי ולא ונעי
עד הסוף פריקא נהיר ונאן דנהיר וכדין אינו ונחשבה נהיר צתהירו וקתים צקתים
דלא ידיע והסיא ונחשבה לא ידיע • כדין צנע האי נהירו דנחשבה ולא אתידע
צתהירו דפרסא דקיינא דנהיר וננה דלא ידיע ולא אתידע ולא אחגליא וכדין
דא נהירו דנחשבה דלא אתידע צנע צתהירו דפריקא ונהרין כחדא ונחשבה
ני היכלין וכי כדין אתלצט ונחשבה גו צינה ונהיר ונה דנהיר ונעיל דא דלא
ונחכללו כולהו כחדא וכי עיין עס צאורק • ועוד איתא צפי ונערכת האלסות
וז"ל ונא"ק צ"ה נאלל הכחר צני כוחות חתוונות וכי עיש • והכי איתא צנודי
חיות וז"ל עשר לצוסין לצט קצ"ה צצריאח העולם וכי • והכל הוא רוח
לכלוך אור ה"ל שיש צו עשר לצוסין • וכתב רבינו צחי צפי עקב וז"ל הרי
שזאת ראה שמכני הנוחק וודים טווליות הגלגל צצזיל האדם • והס אוונרים
שאין לורך צגלגלים כי אם להנהיג הנצט • וא"כ אפס"ל צצצעה כוכצי לכת
שסם ונחשיגים העוה"ז והס הם טנצראו לכך • אלל טוניי ונחשיגי הם עליונים
וזכיס צעלס לא צצראו להטונישו של עוה"ז • ונחשבה כי כל הנשע צצראו
צצציל עוה"ז ולכן הם לריכיס זה לזה וננועת אחד צקיצת חצירו מן החחתון
עד העליון שהרי כולם זה צתוך זה כגלדי צללים • וכצו נחצאר צקפרי החכמה
שהווליות כולו אחד ונגלגל העליון עד הנקודה הנקרי ונרכו העולם או עמוד
העולם • וקצבלו ונפת ע"ז ונוילת אחד • אי רוח לגלגל העליון הווקיף הנקרי
עצמות שהוא ויוקד ווכל הגלגלים שהוא הוולך עליהם • ח' רוח לשמונה גלגלים
שסם צתוכו • ד' רוח לארצעה יקודות שתחתיים והכל אחד • וכסם שכל אחד
כך הוונחגי ית"ש אחד • והנה ני גלגלים וד' יקודות ונפרס י"ג והס כוונין
אחד עכ"ל • ועוד כתב צעל העקדה שהארץ היא נקודת צתוך הגלגלים • ועוד
דלא אפטר לוור נקודה ונרכו אלל צתוך העגול ולא על הנשטות ועל הארך
ולא על הנרצוב • א"כ ל"ל שכולם עגולים והס זה צתוך זה • והכי איתא
צקפרא דלניעותא אנסין עגולין ונקטרא דנקודי קוץ פתח ואנון צכח"צ חגי"ת
נה"נו ע"ש צאורק • הנה שכולם עגולים • ואפטר לוור שלכן קראו אותם ז"ל
חקל תפוחין שסם עגולים כתפוח וכמו שהתפוח הנקודה והנרכו שלו הוא
הזרע צצתוכו וגם הוא ונחשטע ונעטק תפוח ויהיה צו עוד נקודה ונרכו כן
הס • וא"ת הרי כל מיני פירות כך הם ולמה דוקא תפוח • אלל כל הפירות

מרפא לנפש

הנקודה והמרכז שלהם שהוא הזרע הוא לזן ואפשר שיהא יותר ונאיר והפרי עלמו אבל התפוח הנקודה והמרכז שלו ונראה עמוק ונן הפרי עלמו וכן הם הספירות שכל אחת ואחת נראה שהנקודה והמרכז שלה עמוק ומוטה לכן קראום ז"ל חקל תפוחין . ועוד דכל הספירות הנקודה שלהם והמרכז שהוא הזרע וקומו קהום . אבל התפוח הנקודה שלו חלל לוור שלא תאמר עגול ונקודה לזד חלל חף הנקודה היא חלל ונקראת שמים ג"כ ויש לה נקודה עד הנקודה האחרונה . ולכן קראו להם ז"ל חקל תפוחין . ועוד היה צזום"ק ח"ל יהי אור ויהי אור . אור דכבר הוה . אור דא רזא קתימא אהפשוטא דאהפשטן ואהצקע ונרזא דקתרא דאוריא קתימא צקדמיתא ואפיך חד נקודה קתימא ונרזא דליה דהא ח"ס צקע ונאוריא דליה ותלי האי נקודה דיו"ד . כיון דהאי יו"ד אהפשטן ואי דאשתאר אשתכח אור ונרזא דההוא אוריא קתימא . כד אשתכח וניה נקודה קדמאס יו"ד אהגלי לזתר עליה ונטי ולא ונטי . כיון דאהפשטן נפק ואיהו אור דאשתאר ונאיר אור דכבר הוה . והא קיימא נפק ואשתליק ואגזי ואשתאר חד נקודה קדמאס דנפק מיניה ובג"כ כולא אחיד דא דא ונאיר צהאי וצהאי קליק . כולא קלקין ואחידין ציה ואיהו ונטי ואגזי צאתר דח"ס וכולא חד אהעציד עכ"ל . ועוד ונטי"ס ספרא דלכיעותא הכ"ל אהפין עגולין ונאטרל דנקודי וכו' . והנה ידוע ונ"ס ז"ל דקמץ הוא ונלך והוא ראשון לכולם . יען שהקמץ הוא פתח שהוא קו המורה על קו העגול ונקודה המורה שזה הקו הוא נקודה ונעשה קו עגול . וכחצ הראצ"ע ז"ל וכאשר חפשתי בכל התנועות הנקראים שצעה מלכים ונלאתי המוקדים והם שלשה חולם מירק פתח וכו' עכ"ל ונשוע שהעיקר היא הנקודה וקו העגול . לפי שאם תהיה הנקודה למועלה חולם . צאנלע שורק . למועס מירק . עוד נקודה אחרת צבא או לירי . עוד אי קגול נקודה עם קו שהוא הפתח הוא קמץ . נולא שהעיקר הנקודה והכל ונשתלשלים ונאס . לכן דוקא הקמץ שכולל הנקודה והעגול נקרא ונלך לא כן השאר . וכן פירשו ז"ל על פסוק חלצה עמודים שצעה . שהוא רמז לשצעה תנועות שהם קמץ . פתח . מירק . חולם . שורק . לירי . קגול . שנוהר שצעהם חצנה ותכונן המורה . והם הנקראים שצעה הצלים . ונקראים שצעה קולות עכ"ל . ועוד היה צזום"ק צפרשת פקודי ח"ל וריין תלת צנלוי אלפיין יודיין הסיין . צנלוי יו"ד עולה ס"ו כמיון גלגל המחר צעולם (וואי לורך לרמוז לגלגל אלף רמז לקס"י שהם כגלגל זה בחוד זה) ונצחית כ"צ אהוין דאורייתא דאנון זעין רצבן אולען דומא דעשר ספירות ארוך קלר צינוכי . ואדם אשתכליל ונכולאס דמחיהו כר"ן וככ"י ואיסי צצחית זמרא עלאה דאנתהירו צאכמוי דאדם . ועוד צ' דצראשית אשתכלילת ונחלת וריין כפשוטן הוא ח"י רמז לצבית יסוד עולם הנקי ח"י דאיהו עיקרא דכולא וכו' . ואם צמילוי אי עולם ע"ל כמיון יו"ה ח"ד

עכ"ל • ונשמע להכל רוח על העגול הנמלא וון הנקודה • ועוד כחוב צוה"ק
 צוה שהיה כהן גדול מונה ציוס הכפורים אחת • אחת ואחת • רוח שנהרסתי
 ילאת אחת • ונאחת ילאת עוד אחת • הרי צפי' רוח לנ"ש • וכן כחב נהרסתי
 ז"ל צספר שערי קדושה חלק ג' וז"ל עוד הקדושה אחת והיא כי כל אלו הצמיכות
 והמדרגות נורס ארס קדוון עד התהום שצבולס השפל כולס זו לנעלה וזו •
 וזו לפנים וזו עכ"ל • ועוד ה' שהיא תחילת הכל היא נקודה לנעלה וקו
 ונקודה לנעטה • להורות שנקודה העליונה היא קו ויש צו ג"כ נקודה לנעטה •
 וכן כחב הראצ"ע כי האות חותמו של הקצ"ס כנקודה צחוך העגולה וכו' ולא
 ומקוב נעטה ותמלא שונות של פסוק ה' של שונע הס ששה • וכל הפסוקים
 יחד ששה • ואותיות פסוק ראשון כ"ה הרי וספרים עגולים עיין שם צאורך •
 הרי הימוד הוא שקורר העגול צנקודה שהנקודה היא העגול והעגול הוא
 הנקודה • וכ"ל שגם נלת אחד מורה כן שהוא ה' שהיא נקודה לנעלה וקו
 ונקודה לנעטה • להורות שהנקודה העליונה נמלא הקו • ומהקו נמלא נקודה
 והכל הס אחד ככ"ל וגם ה' יש צה וא"ו וצ' נקודות • והיא ככ"ל ד' רונת לדי
 יקודת שנואלאו וכתהוו וון הכ"ל וכולס אחד צלתי פירוד • ואפס"ל עוד שיש
 רוח לזה מוני"ש ז"ל ששני הלוחות יש צכל אחד ששה עפחים לרווח כי צאו וון
 העגול הנמלא וון הנקודה • וכן אח ונולא צשסת ויני צראשית שסס חול כנגד
 הנקודה שהוא שצח ונשצח צאו עוד ששה המורה על העגול וכן על זה הדרך
 עד סוף כל העולם • וכן כחב האר"י זלה"ה שכל העולמות צשצת עולים עלייה
 גדולה ויהיו צאלילות ואף עולם העשייה (ונו"ש צאלילות הוא צנקודת חסד שונסס
 כאללו הכל ואפס"ל שלכן אומרים צשצת נשונת אשר ונשס כאללו הנשמות והצן)
 אצל צ"ע נשאר חוך (לפי שאינו צציעי) וכו' עכ"ל • וצזה אפשר לפרש וי"ש מומור
 שיר ליום השצת עוב להודות לה' • וי"ל ה' מאי עוב והלא חיובא הוא • ועוד
 לנה דוקא צשצת ולא ציניס עוביס • אצל לפי וי"ש שהשצת רוחו לספירה ה' ה'
 אשר מונה נשתלשלו הששה והיא וקורס ונשס כאללה גם נשונת האדם לכן
 עוב להודות דהיינו לטהר עלמינו ולקשרה צפורסה • ועוד ראה לכ"ל צחוש
 הראות דהנה ידוע דהנאלל דנות המאליל • והנה ידוע עוד דויני זרעים ואילנות
 נהוו נוכח האורות אשר הס לצ הדוום • והנה תמלא שטיק ויני זרעים שהוא
 נקודה קטנה עד לנאוד ונה שעליה הוא קליפות קליפות • וכשזרעים זה
 הפרי וון אחת הנקודה העיקרית תחפצנו ותחעצה עד שהסיה כ"כ גדולה
 כמו אילן וענפו ואח"כ ילא ונונו הפרי שהוא הנקודה וכן על זה הדרך • וכן
 מונה שנואלא ע"פ האדמות הוא עגול כמו גוף האדם ואילנות וויני פירות וכל
 הנמלא תחת כף הרקיע והעגול נחפצנו וון הנקודה שהיא הנשונה • וכ"ז הוא
 לפי שהנאלל דנות המאליל אס כן צודאי לריך להיות שגס וקורס הנאללים ונשס

מרפא לנפש

הם על זה הדרך • אשר צוה אפשר לישב ונחלוקתם ז"ל ח"ל צ"ט אומרים שמים
כצדו תחילה ואחר כן הארץ שבי כראשית צדא להים את השמים ואת הארץ •
צ"ה אומרים ארץ כצדאת תחילה ואחר כן השמים שאלו צדא אלהים ארץ
וקמים עכ"ל • ואפשר לומר כדי לייסב דצדיהם ז"ל ולייטב הכי קראי דצ"ט אומרים
שהעולם כאלל וואתו נלוץ אור אשר הוא עגול כשמים וצדכו נקודה שהיא
המרכז שלו כארץ • וצדו צ"ה לומר שלא יענה האדם ולומר דח"ו אהו הכלוף
הוא כפרד ח"ו • או שהוא העיקר • לזה אמרו שגם זה הכלוף ארץ יקרא לגבי ח"ט
צ"ה ולא הוא עלמו ח"ט • וגם ח"ט כפרד כי ונהשפעת ח"ט צ"ה הוא כאלל
וקיים וח"ט חף הוא יקרא ארץ וח"ט כעשה שמים לנקודה שבו • וח"ט ארץ
תחילה וח"ט השמים • אלו ואלו דצדי אלהים חיים ולא פליגי • אצל ח"ל דהא
חיתה צדו ח"ט ח"ט חסד דרועא ימינא בצורה דרועא שואלל דרועא שמינא זה
צדוף זה • ועוד שכן כאלל דצדיהם ז"ל שיש מי שאומר שהכח"ט הם זה לנעלי
ונה • חסד כלל ליונין • בצורה הוד לשואל • תפארת ונלכות באמלע • ויש
סקוצרים שכולם הם זה לנעלה ונה • הנה דע לך דצדיהם ז"ל הוא לפי
פעולתן • דהם לא כן חיבא לאקטוייה חי דלפי זה כראה שח"ו יש סוף לפי
שהוא דוקא לנעלה ולא לנעלה ונה שלנענה הוא דוקא וחי דחיבא דקפירות •
וח"ט הוא לנעלה ולנענה וגם חוף לקפירות • דח"ט שארור ח"ט חוף לקפירות
יותר ונה דחיבא צהו וח"ט העצות שהוא לצוט קרוב לאור יותר ונה • אלא
דחי לריך לומר דצדיהם ז"ל הוא ע"פ הפעולות • וכן כחצ הרי"י החייט צפירוטו
לקפר ונערכת האלהות צפרק ח"ט כי צקלות האלה רבו הדעות עד שכזכו
צהם חז"ל ולא ידעו חיזה דרך יסכון אור • פעמים יראה צדו ח"ט שמונה אחת
וגדולה ולנענה דרך הנושכת הוודות עד היסוד והם הוח"ו של השם וכנסת
ישראל היא הנוקבלת אחת • ומונה שית אחריין ככנסת ישראל וכו' ופעמים
כאלל שנתחיל הנוספר ון הצניה • ופעמים שאומר שהם שצעה כמו צג"ד כפר"ת
וכו' ונעלה ונענה • יונין ושואל פנים ואחר • והיכל קודש וכו' וגם צה יש
נוצרה גדולה על וי כאמר היכל הקודש פעם כראה על הצניה • פעם לתפארת
פעם ליסוד • ונאחר שנוצאר שהיכל הוא שציעי וידוע כי שם שציעי כאמר על
כל אחת ואלו • וגם ח"ט צמוצכה גדולה כהם צענין וקפירס וכו' והדצר ההגון
הוא לדעת כל הדברים האלו על אופנם ונתחכומם וצלי שיטאר צהם גונגוס •
הלא יש לדעת כי אלו ואלו דצדי אלהים חיים והכל תלוי לפי הודה שמונה
ותחילים אותו הנוספר וגם לפי ענין הנוספר כי יש הנוספר לפי דרך הנושכת
הקפירה • ויש הנוספר לפי הפעולה • ונה יתחייב חלוף הנוספר צודה אחת
עלמה עיין שם צאורד • אם כן ונשוע שרז"ל מגידים על הפעולה כו"ש שהם
זו לנעלה וזו • ויש סקוצרין כאילן • ויש שאומרי כגוף האדם הכל לפי הפעולה

אבל הם זה צחוק זה (3) וכן איתא בתקופ' ו"ל שכי' כוונ' לזושים אית לה דמני"י זרז קצ"ה כרקוין ונלכאים ושמיא וררעא וכל וזה דזרז צהון וכל זרין דזרז ונאין לזושין דילה רשים לון וגליף לון לזבושהא בגין לאסתכלא ונה' לכל זרין לרחנא עליי' ורזא דמלה ורזיתיה לזכור זרית עולם • ורזיתיה צאלין לזושין דלחון נהרין כל זמנין דישראל נהרין לון צעודין עזין וזגיה קצ"ה רחים עליהו ואי עזדין עוזדין ציטין איסי אסתצטת לזושין אחרין דצהון רשינין כל זמנא • איסי אונרת אל תראוי שאני סחרחורת בגין דלחין וקטרא לזושין לחון • גליפין דילה צה עלחין דלחון ונלכין ושלטין תחלין • ונלכאים אחקריאו וקטרא דולכות וקטרא דגופא אחקרי דרועא יוניא • גזורה דרועא קואללא וכי עכ"ל • משמע שהם זה צחוק זה עד העשירית סקרי' ונלכות • ונהמולכות ונחיל העצות להראות שהוא אור ד' יקודות ארנו"ע והאמת דלאו הם ד' לא שלש שהם אש רוח מים • ועפר רפס של מים כו"ש ז"ל • לפי דלא אפשר לומר שיש שם כח העצ צחכלית העצות כ"כ כונו העפר • לכן לא היה שם דוקא דקות אש רוח מים • שהם כ"כ עזים כעפר והעפר נולא ורפס של מים אחר כן • וכן הוא צקפר ילירה • וכן משמע מוני"ש ז"ל ונאי שונים אש ומים • וי"ל ונהיכן משמע מנילת קוונים אש ומים • וכ"ל לפי שיש צחלות שוני"ס • שיין • מים • יו"ד • מים • ואם נאמר שהיו"ד היא תחילת העשרות והיא אי' יהיה מוני"ש שהוא אויר • מים אש • ונוכחם נולא העפר והוא רפס של מים • וכ"ז הוא צכיתא שהוא החקד כנ"ל וכמו"ש בתקונים הכ"ל שכינתא כוונ' לזושין אית לה וכי דמשמע דהעצות דוקא בחקד של ונלכות • אבל צעפר ראשונות ליכא קום עצות ונה' שאמרנו ויש צה כקודה ונראית שהיא עצה הוא דוקא נראית עצה כנגד ונה' שלמעלה היונה • אבל לעולם הם כולם צחכלית הזכות והדקות • וכמו"ש צזוה"ק צפרשת פקודי הכ"ל שהקליפות אינם צקפירות כלל וכי • נולא שהעצות ונחיל מן הנלכות ולא צכל הנלכות כולה לפי צצכ"צ שלה ליכא קום עצות כו"ש ז"ל שלה תשלח את האם (שהיא הזינה הנקראת אש כו"ש כי אש לזינה הקרא ואין לך רשות להצין צה ונרוב זכותה ודקותה) ואת הזבים תקח לך (שהם הנולאים מוננה ולוונה הנקראים צבים שהם חג"ת נה"מ יס לך רשות להצין צהם לפי שהם קרובים לשכל שלך) וצוה אפשר לומר שזה רנוו הפקוק חכמות נסים צנתה ציתה חלצה עמודיה סצעה • והיא החכמה צנתה ציתה שהיא הזינה • ומה חלצה עמודיה סצעה אלו הם חג"ת נה"מ • וכן נראה מונה שהזכיר אלל הזינה צנתה ואלל הסצעה חלצה הרנוו אל העצות כידוע • ואפ"ל שזה רנוו הפקוק מ"ש צראש ית והוא ראש העולמות העצים צאולע עשר חתונות • את השמים ואת הארץ • כו"ש ז"ל ששני אלים אלו לרצות שני כוחות החומר שהם אש ומים • והארץ היתה תוהו וצוהו וזוהו אלהים • לפי שהעפר אין לו יקוד רק הוא

מרפא לנפש

הוא רפא של ויס כו"ש ז"ל פהם ג' יקרות או"ש אויר ויס אש • (א) והכי
חיתא צוה"ק וז"ל צונא דערב רב ונערב ציטראל לית קריבו ויחודא צאחון
דקס הוי"ה • ולצחך דיתחון ונעלמא אהנר צאחון דקצ"ה צום שהוא יהיה סי'
אחד וקנו אחד עכ"ל • והוא דהערב רב רוח לעצות • ואחר טיחצנל יהיו
הקפירות שאין צהם עצות כלל ונקראים על שונו עם הקפירות שהיה צהם עצות
הכל יחד ונקראים כולם הוי"ה • וכן כתוב צוה"ק צעי צר כש לקדרא שצחא
דנריה ונחא לעילא לסקלא יקרא דנריה ונחא עניקחא דצירא נגיד וכפיק •
לצחך יעיר לאנשוכי ונעילא לחחא ונחא סקיו דלעילא לכל דרגא ודרגא עד
דרגא תחא לאנשכא צרן לכולהו ונעילא לחחא • לצחך צעי לקשרא קשרא
צכולא • קשרא דנשינוחא ודא הוא צר כש דאוקיר לשנא קדישא דנריה עכ"ל •
ושמע שצנעשה האדם ונחחק העצות וון העולמות אשר על ידו נראים כאלו
חק ושלום נפרדים הם • ועל ידי ונעשה האדם יהיו כולם אור כאחד אשר על
ידי זה תהיה נשונת האדם זכה ונאירה כצראשונה • ויהיו הכל כעגול •
והוא האורות שנסתלשלו וצאו לדיוס ועלו וון הדיוס ללומח לחי וצאו ליד
האדם הודצר ונקשרים בצנעוהו ועל ידה הם חוזרים לנוקדס ח"כ הם כעגול
שלם עם ווקורם • וצוה אפער לוור שזה רוח הפסוק ו"ש תחת שלם רגזה
ארץ וגו' • תחת עבד כי ינולך וככל כי ישצע לחם • תחת שנואה כי תצנע •
ושפחה כי תירש גצרתה • וי"ל וזה לשון תחת הוה ליה לוור צעד או על ועוד
הארץ ונאי איכפת לה צזה • ועוד עבד כי ינולך היינו ככל כי ישצע לחם
והיינו שפחה כי תירש גצרתה ולוה חלקם • ולפי האוור יחא והוא שיש צני
אדם שיש להם דעת נפקדת צאוורס דהן אונת דהעולם לא נהיה חלא ונחאור
הכאלל וזיו כצודו • אצל לעולם הוא עוונד ואין לו עוד עלייה לפי דלא אפער
לוור שהקצ"ה חחר צדצורו וצונתכו • ולא ידעו שהאל ית"ש עשה כן כדי לזכות
האדם צאחריהו כ"ל והוא עגול שלם • והנה ידוע שהעגול השלם צעל ששה
קלות • ואלו הם אונרים דליכא חלא חלי עגול ואין עלייה וח"כ לית דין וחשבון
ואיש כל הישר צעינו יעשה • לדעת אכנים כאלו הארץ נכונה שאם לא יש
עלייה יחרב העולם כו"ש כי לא הונעיר ה' אלהים על הארץ ואדם אין לעבוד
את האלונה • ח"כ אם האדם לא יעבוד האלונה להוליא התוכיות שלה שהם
האורות ויחזירם לנוקדס יהיה העולם חרב • וז"ל תחת שלם ונפרש ואזיל והוא
לפי דעתם שהעצד שהוא המוור ינולך צאורות ויהיו לעולם תחת ידו • ולא זו
בלצד חלא כה העצות הנקרא קליפה יתצבה צעולמות וישצע לחם • זאת ועוד
אחרת גורמים לכפש הצהונית אשר היא שנואה תהיה היא העיקר והמושל
צאדם לקיים חפלה ורלונה • ולא זו בלצד חלא תשלח ידה בצנעוה אשר היא
הגצרת וכל חיותה וקיומה וון הכנעוה תנשול צה לילך גם היא אחר עלתה שהם

דברים הגסים המווריים • ח"א תחת שנואה כי תצטל וספחה כי תירש גזרתה •
 ואפטר לוור עזה רמו הפקוק וי"ש ונרגן ופריד אלוף • והכה ידוע שה"א הוא
 לורתו קו ונקודה לועלה ונקודה לועטה לרמוו שהוא עגול שלם נקודה הראשונה
 אשר ווונה נאללו הכל וצאו לנקודה האחרונה שהיא הארץ חזורים שנית לנקודה
 העליונה • ואלו האווריים שאין עלייה לאורות א"א שצאו מן הנקודה הראשונה עד
 האחרונה ושם הם נשארים אם כן הם ופרידים הקו המורה על העגול מן שני
 הנקודות והם ונרגזים לפניו ית"ש • ואפס"ל שלכן כנו לו ית"ש הוי"ה שהי"ה
 אדנות • והנה ידוע דשם הוי"ה רמוו לכתר שהוא הנקודה הראשונה • שהי"ה
 להפארת שהיא הו"ו • אדנות לנלכות שהיא הנקודה אחרונה • וצין כולם א'י
 הדנונת ככ"ל וגם לוור שכולם אחד • וגם שם הוי"ה רמוו כן שנופפרו כ"ו שהם
 א' ו"ו ושני יוד"ין • ואפטר לוור שגם האלפא ציחא רמונת כן והיא כזה
 א ז ג ד ה ו ז ח ט • והוא ט"ש צבורה ראשונה וי"ה • שניה
 י כ ל נו כ ע פ ל ת"ן • שליטת ארבע אלפים וחמש ונאות
 ק ר ט ת ד ס ו ן ף ץ • ובסתחזיר האלפים לאחדים כידוע יהיו
 כנוספר עול"ץ • ועול"ץ צו"ק כ"ו א' לרמוו ככ"ל • ויש וי שאוור שאלפא ציחא
 היא כקדר הזה א ז ג ד ה ו ז ח ט י • וא"כ לקדר זה יעלה
 ק"א שכולם י כ ל נו כ ע פ ל ק נקודה זו לועלה וזו
 ונא' צאה הצ' ק ר ט ת ד ס ו ן ף ץ א • וכן ע"ז הסדר עד הסוף
 ועוד יש צהס"ל אותיות וגי' סודות שהם ג"ל זה וי"ש גל עיני ואציעה נפלאות ונותרתך •
 ועוד לוור לך שכולם נעוץ קופס צתחילתם והכל א' הם • ולא תחשוז כמו שעלה צדעתו
 ש"א הראשון שהנ' העליונים שאין צהס עצות ככ"ל הם חלק גזרה • אבל העשירית
 ט"ש צה עצות היא חלק שלו ככ"ל ולא ידע שנעוץ קופן צתחלתן והכל אחד
 שהני הו"ד שהיא קוף האחדים היא תחלת העשרות וכן הק' • והני איתא
 צתקונים ח"ל א' הצל אחיך תא חזי תרין אחוון אלין שנוענא ללאחר עלאה הוו
 קלקין א"י א' אוון ונפלה ונוכסה • יו"ד ונחשבה דצהאי אחר חצו אדם והצל
 ונחמור א' דאנון כתר עליון • יו"ד ונחשבה לעילא לעילא אסתלק האי קובה •
 אוור ליה רבי אלעזר אצא והא כונה ונחשבות אנון • שכינתא אתקרי ונחשבה •
 ואיסי יו"ד ון אדנות • ונחשבה ונחשבה • וצתר דאיסו א' ון אדנות ונחשבה •
 וכונה ונחשצין אנון דא לעילא מן דא • ודא על גב דא • דאא הוא דכתבי
 גזרה וועל גזרה שוור וגזוים עליהם • ולעילא ונכולמו ונחשבה קתימוא דכל
 קתימוין עלאה על כל עלאין דלית ונחשבה אחרא לעילא ונייה • וכונה
 ונחשצין אנון לצוסיין דא לדא • והא אשתמוודע דלא חצ אלא צנוחשבה דאיסי
 לצוסיא דאא הוא דכתבי ואירא כי ערום אנכי ואחא • ונחמור צנושה רע"ה
 ויקתר • אוור ליה רבי שנועון צרי צודאי צכולא חצ אדם צנוחשבה דאיסי לצוסיא

וצנוחשבה

מרפא לנפש

ובמחשבה לחיה ונלגאו • ובגין דא אהמר למרע"ה צונאס דאמר הראיני נא את
כבודך • ואמ"ל כי לא יראני האדם והי • שאס זכה שיראני ומי לעולם • ובג"ד
אמר ליה לא תוכל לראות פני ולאז אכון פנים וכו' עיין סס בארוך • אס כן
ושמע שחטא אדם הראשון הוא כמו שחשז החשעה הספירות העליונים שכולם
אור ואין צהם עצות הם חלק גבוה כ"ל • והעשירית אשר היא עשירית וגם
הנה היא אי לעשר היכלות שצה אשר צה העצות הם נפרדים מן העליונים ואין
רשות לגבוה צהם כמ"ש אי אמון מופלא ומכוסה שהוא רצו לאחדים
יו"ד ומחשבה דצהאי אחר חצו אדם והצל • וכ"ל שגם דור הפלגה חטאו כן •
שכן כתב הרב מואירט עינים ו"ל כתב הרב מנחם אשכנזי ז"ל שהעטרה נקראת
שמים והיא כקא הכבוד • כי יש לכקא כקא כבוד • (והוא שידוע שהתחתונה
נקראת כקא למה שלמעלה היוונה • והעליונה תקרא שמים שלמעלה היוונה
ואעפ"י שהיא כקא לעליונה • אי"ב גם לעולכות אף על פי שהיא כקא לכולם
כידוע וכל נוקם לשלמעלה היוונה שמים) ודור הפלגה לקחו להם העטרה (לפי
שהיא עטרה וראש לעשר היכלות שצה) לצד וקללו צנעויות (צונה שהפרידו
אותה ושהעשר העליונים) וחצבו לצבות ונגדל עד כקא השכינה וכו' עיין סס
והוא שחצבו שאלו אשר צהם העצות הם השולטים צהם ועל ידם הם מוכים
ולכן א"ס צ"ה אינו ומגיה צמעה האדם ואיס כל הישר צניעיו יעשה • ולכן
כתב וירד ה' וגו' • וקשו רז"ל ממה שכתב וירד ה' לראות את הנוגדל אשר
צנו צני האדם • פשיעא דצני אדם נינהו וכי צני מורייא גמלייא • אלל ללמוד
דהיה חטאס באציהם אדם הראשון שהפריד הפרי מן האילן • וכ"ל שגם אכסי
קדום זה חטאס שסקלו השגחתו ית"ש ומעולמות התחתונים שלכן כתב צדור
הפלגה וצאכסי קדום וירד ה' • ללמוד שכל העולמות הם משהגחתו ית"ש •
ואפשר לומר שלזה רצו צמ"ש שהקצ"ה לוצט תפלין • וכקדים עוד מה שידוע
למה נקראו תפלין ללמוד שהוא מוצטל כח החומר הנקרא ת"פ כידוע • ילין
ויחצטל • ה"א שהקצ"ה רצו לאור אשר הוא צהיכל חקד של מלכות ולמטה
מלוצט צעצות הנקרא ת"פ • וכל זה כדי שיצא האדם ויצטל אותו ועל ידי זה
יזכה האדם בצחרייתו כ"ל • ואפשר לומר עוד שלזה רצו ז"ל צונה שאמרו
שהקצ"ה הראה לו לנשה קשר של תפלין • והוא שהודיעו שכולם קשורים זה
צזה צלתי פרוד ואין העצות מופריד ציניהם כלל אלל מיה שנואלל הוא דוקא
כדי לזכות האדם בצחרייתו כ"ל • ומשה הקשה לו ואמר כיון שכולם קשורים זה
כאחד ואחד הם איך אינו יכול להשיג אף צראשונים ולהצין צהם • וכן כתוב
צקמר הצהיר צפרקי רצי אלעזר ו"ל ומה שהוקשה לנשה שהולך לשאול הודיעני
נא את דרכיך • והוא שאמר דרך כוונתו אני יודע • אבל איני יודע איך תהיה
המחשבה תופסת צהם עכ"ל • ומשמע שרלס לידע אף צעליונים הואיל ואחד

הס' לכן הסיצ' לו האל ית"ש ואמ"ל שהעליונים מרוב דקוחס אין שום שכל האנושי העצ אשר עודכו על פני האדמה יכול להשיג צהס' ומה שיכול להשיג דוקא באחרונים אשר צהס' העצות הקרוצים אל שכל האדם העצ וגם עד מקום אשר משס' נאללה נשמת האדם אשר מוונה נאלל השכל אליו ככ"ל' וכמו שהמשילו ז"ל לדבר זה דומה למים היורדים מן ההר אם נעשה צריכה צשפולי ההר ובאמצעיתה נעשה לינור ארוך כל כך חחרים המים לעלות שנית אלל' הם עולים עד לנוקורס לצד ולא יותר' כן הוא צשכל האנושי שלא יכול להשיג למעלה מנוקורו' (ד) וכן פירשו חז"ל על פסוק וי' ומה עפר יעקב דקאי' על כיולותיו שהיו צכח ולא צפועל צקליפת כוג"ה קודם שנתהוו צעולם הזה' וכ"ל דכן הוא רמז צמילת וי"ל צשני יודין וכמו שכתוב צזוהר הקדוש חד י"ירה דעוצ' וחד י"ירה דרע עכ"ל והוא ממוור ולורה' וכן כתב הרב מנחם מלקאנטי ז"ל צקסר טעמי המלות ח"ל ומחר שהאדם נעשה השלום לוורכזה העליונה על כן כלטויו צקיום המלות עכ"ל והוא לפי שהאדם הוא סוף התפשטות האור האלל' ומאין סוף צ"ה' לכן על ידו תהיה תקנתם ומזרתם לנוקורס' והוא שהאדם עומד על פני שטח הארץ שהיא הנקודה האחרונה ומרכז לכולם ודומה לנר הדולק והוא עומד למעלה על השטח כדי לשאוב כח האש הדק שצטמון להעלותו לנוקורו' חרוק העיפות אשר צטמון על ידי עשן אור כתחות' כן הוא האדם עומד על שטח פני האדמה לשאוב האורות אשר צקרצה שמוכסם כתחות ומנלאת ומעלה אותם למעלה לנוקורס והעפוש מוחזירו שנית לה' לכן נעשה שמיות האדם מן הארץ כמו הנר שמיות מן השטח' וכמו שכתב זה אינו דולק ומצבר כח האש שצטמון להעלותו לנוקורו אלל' דוקא עד שיקשרו צו אור דק הקרוצ לכח האש אשר צטמון' כן האדם קשר צו האל ית"ש הנשמה שהיא מניין האורות אשר צקרצ הארץ' וכן כתב הראש"ע צעבור שרלון האל ית"ש להמליא גוף האדם ועולם השפל' לכן הולך להיות צו נשמה קשורה ומלמעלה עכ"ל' וכמו שכתב זה לריך להיות עצות השטח שצו דק הרצה ודוקא להעמדה צלצד' כן עשה האל ית"ש שמיות האדם אינו מעצות החומר' אלל' ממה שעלה מן הדומם ללומה לפי' וכמו שהכתב לריך להיות רחוק מן השטח ולא יהיה קרוצ אליו אלל' כשיעור שיכוב למשוך כח האש ומנו' לפי שאם יתקרצ אליו מווש ויהיה צקרצו יתרכה עליו כח העפוש שצטמון ויכזה אותו' כן לריך להיות האדם שלא יתקרצ אל החומר רק להעמדה ולהרים את חלצו ומנוו תרומה לפי' ואם יתקרצ ליו מכל וכל הרי כח החומר מתגבר כל כך ושולח ידו גם באור שלו שהיא הנשמה ומדעיך אותה' ולא עוד אלל' שמתגבר כל כך החומר ושולח ידו אף צעולמות העליונים דהכי איתא צזוה"ק ח"ל ואד יעלה מן הארץ' מן עובדל תחאה אחר צעודל דלעילא' ת"ח תנכח סליק ומרעא צקדמיתא ותנכח אחר וכלל אחר

מרפא לנפש

לא דלא ואשתלים • כגונא לא הננא דקרצנא אהער וולתחא ועבד שלימו
לעילא ואתחזר לא דלא ואשתלים • כגונא לא אהערותא דלעילא שרי וולתחא
לזחר אשתלים כולא • ואלוולא כנסת ישראל לא שריא זאהערותא צקדנייתא
לא אהער לקבלא הווא דלעילא זתאיצותא דלתחא אשתלים כולא עכ"ל וכן
הרצה לשונות כזה זכרנו ארום לוועלה • וישוע דהכל לפי וועשה האדם והוא
הגורם הרע והעוץ • אשר צה אפשר לייצג דצרי הרצ ונחם וורקאנטי ז"ל הכ"ל
ז"ל וזחר שנעשה האדם תשלום למוכצה העליונה על כן כלעויו צקיום הוולות
כי אין דצר שיקרצ האדם אל זוראו אלל הם צלצד • וכשאלם ווקיים הוולות
אזי השגחת אדוקיו עליו ושוורו ווולילו וכל מפגעים וווליאיו וכה הוול • ואם
האדם עולה אל הצורא • הצורא יורד אליו • וכשמאנע האדם וולהשקק צוולות
ויהעסק צהפכס אז כל עון ועון הווא כוון עקן הווצדיל ציו לצין הצורא ומונח
צכה הוול • וזהו העונש שנגיע לרשעים צעוה"ז והו הכחוצ כי אם עונותיכם
היו ווצדילים ציניכם לצין אלתיכם • ואנורו ז"ל צוודה שהאדם וווד צה ווודדין
לו עכ"ל • והרצה ורז"ל קוון כנגדו צאוורס איך אפשר לוונר שהצורא עושה
רע לאדם • והא אנורו ז"ל אין דצר רע יורד וון השוים • וכן צעל החנדק
קחר דצריו ואנר שהצ"ה אינו עושה רעה לאדם אלל צהקחר פנים עיין שם
צארוך • וגם הר"י החייע ז"ל פ"ח דק"ג פ"ח תוה עליו רז"ל ויש לתמוה עליו מאוד
שאם העונש הצא לרשעים צעולם הזה ווכה הוול אם כן ויה יס הצדל צין
רעע גוונר לשאינו גוונר וזחר ששתיים וווכחים תחת הווקרה • ועוד יס לתמוה
שכולא שי"ש רעע וולליח ווכה הוול ואם כן לא יס לו עונש צעולם הזה • ודצר
זה אין הדעת קוצלו • ע"כ נראה לתקן דצרי הרצ תקון גוונר אף על פי שאני
קוצר שהוא ז"ל לא כוון לכך • הלכה כוותיה ולל וועעמיה עיין שם צארוך •
אלל לפי האנור דצריו ז"ל כווכים ואונתיים • יען שהאדם הווא הגורם לעלונו
שיהגצר עליו כה החוונר הנקרה גם כן וול שיהא הווא השולט וכן האור שהווא
השפע וותרחק ווונט לפי רצוי העצות • אלל אם וותרקן האורות וורצה הארה
צעולמות אזי העצות נכהל וורוצ האור ואין לו שליטה עליו כפי רצוי האורות •
שכן וולינו שהעון נקרה עוונאה שכאנור וזגלווי וולרים אל תעוואו • ועינצת
המעל והעון נקראת עהרה שכאנור וכל מעלתיכם תעוהרו וכן כתיב וועטאטי
עיהרני • לפי שעל ידי העון גוצרת יד החוונר הנקרה עוונאה • וצעווצת המעל
וקיום הוולות הווא וותרחק ונקרה עהרה • א"כ כולל דהכל הווא לפי וועשה
האדם • ודצר זה הווא דוונס לשני נרות דלוקים שאם נרלה לחצרים להיות
אורם יחד כאחד אף על פי שהם רחוקים זה וזה • לריכים להסיר האויר אשר
ציניהם יען שהוא הוופריד ציניהם • ואם תרלה לנקות דצר זה הווא על ידי לנור
ארוך וזהו ווכסיכנס צו החווימות וישליך האויר ווונטו תולה אזי תכף וויד

אורם ונתחזר יחד להיות כאחד · ואף על פי שכל אחד ללוק ואחד כצוי על ידי הלבוב הזה ידלק השני ויהיו שניהם יחד · וכן הוא בצית שיש בו כוונת נרות אש ישונו בו אצן השואפת האויר המולוי שם תחף ונייד אור כולם ונתחזר יחד להיות כאחד יען שהאויר הוא הנוצדיל ציניהם · כן הוא ונעשה באלם אשר הוא נהיה נוכח האור וגם הנשמה הקשורה בו שהיא מאלתו ית"ש כונ"ש ויפח באפיו נשמת רוח חיים לכל ונה שהוא נרחיק כח החוונר ונציניהם אשר על ידו נכלים כאלו הם נפרדים וכפי רחוקו ונהם הם נתקדצים זה לזה ונאירים · ואפשר לומר שזה רנוז הפסוק הן בקדושו לא יאמין ושמים לא זכו צעיו · והוא שאינו נאמין בקדושו אשר הם ונצעים העצות ון העולמות · לפי שהם עונדים נוקוס המוגשם שהוא העולם הזה ומיותם הוא ון החונר ואפשר החונר יתגבר עליהם וישאז ונהם האורות אשר בקרבם וזה העצות יתגבר ציותר בעולמות · ה"א ושמים לא זכו צעיו · והכי איתא צוה"ק ח"ל והי הונעיר על קדום ועל עמורה וגוי · הכא תאנא לא דיין לרשעים ללא ונהפכין מדת הדין למדת הרחמים · אלא ונהפכין מדת רחמים למדת הדין · והיאך ונהפכין והא כתיב אזי ה' לא שניתי אלא כל זון דעתיק דעתיקן רישא חורנא אחגליא רעוא דרעוון רחוני רצרצין אשתכח צכולסו (והוא כל זון שצבות ונתחמק ון העולמות ויהיו כולם אור לא ומלחמה בלתי קום עצות והו רעוא דרעוון · רישא חורנא רחוני רצרצין · דאי לא תיננא הכי איך אפשר לוונר לנצי אור א"ס צ"ה אשתכח ולא אשתכח · אחגליא ולא אחגליא רחוני רצרצין חעירין · אלא הכל רנוז להרחקת העצות ון העולמות) וצעתהא דלא אחגליין כל דיין דזעיר אנפין (והוא שמונד העצות אשר שם נראה כאילו חק ושלוס האור ונעט והעצות הוא המורכב חסו רנוז זעיר אנפין) וכצ יכול דצההוא רחוני צעיר צההוא דינא עתיקא דכולא דתאנא כד אחגליא עניירא דעניירין ולא נהרין אין צוליכין ונתעדין דיין ונתעצדי דינא · ונאן גרים להאי דינא · (והוא צטעה שגוברת התלצפות העצות בעולמוי שהם הקפירות אזי לא נהרין ונזה גורם שהעצות הוא השליטי חסו דינא) רעוא דרעוון דלא אחגלייא וצגין כך חייצא ונהפכי רחוני לדינא עב"ל ונשנע להארת העולמות הוא ונעשה האדם · אשר צזה אפשר לוונר שזהו רנוז ונה שאמרו צונד"ר ח"ל צהעלותך את הנרות וגוי · אמר לו הקצ"ה לנורע"ה ונשה כך צדי שטאמר כי נר אלהים נשמת אדם · וכרי צידך שטאמר צהעלותך את הנרות · אם זכיתם והארתם כרי אף אני ונאיר הנר שלכם שטאמר כי אתה תאיר כרי עב"ל · וי"ל וכי לאורה הוא לריך עד שטאמר אם תזכה להאיר כרי · ועוד ונהפסוק נראה שכל אלהים נשמת אדם ולא נר הנומרה · וכפי ונה שכתבנו אתי שפיר והוא רנוז לאורות הנאללים ונתחת זוי כבודו וצאלו ליד החונר ונראה כאלו ח"י הם נדעכים ונצוי החונר וכ"ז כדי לזכות האדם באחריתו אשר על ידו תהיה

תקנתם

לנפש מרפא

תקנתם וחזרתם למוקדם ועי"ז יזכה באחריתו שיהיה כשנתו וזכרה אליו ית"ש
ולכן אמר הקצ"ה למרע"ה כרי צידך שנאמר בהעלותך את הנרות . והוא דהוה
ליה לומר באדלקותך ולמה הוליא ההדלקה בלשון עלייה לא לרמוז גם על האורות
הכ"ל . ואמ"ל שחס להעלות אותם ונתחת יד החומר לחזור למוקדם . אף
למי נאמר כך שהיא הנשמה להיות מרכבה שנאמר כי אתה תאיר כרי וגו' .
ואפשר לומר שזה רוח הפסוק וי"ש בהעלותך את הנרות אל מול פני הנוכרה
יאירו שבעת הנרות . ושם תאמר הרי האדם מוגשם ועומד במוקם מוגשם
ואיך אפשר ליה להעלות אורות הדקים ושכליים לעולמות העליונים השכליים
ודקים . לכן אמר כשאתה ועלה האורות מן החומר אזי על ידי זה מתצטל
העצות מן השצעה עלמות העליונים אשר ושהציעי מתחיל העצות להחלצת
שהוא החקד אשר הוא שציעי ולמטה למעלה כזו לעיל ועל ידי עסק
האדם בצולות ובעסק התורה ומתרחק העצות מהם ויהיו נאירים ונחשירים
כזו כח"צ אשר הם ראשיהם והם התחילה של הספירה שלהם אשר הם
לעולם זכים ונאירים ואין בהם עצות ככ"ל ויהיו כולם נאירים יחד להיות כאחד
וצה יהיה כשנתך גם כן זכה ונאירה וקושרת האורות שצאו לידה זה
ומחירים למוקדם חם אומרו אל מול פני הנוכרה (שהם כח"צ) יאירו שבעת
הנרות . ואפשר לומר עוד שלזה רמזו ז"ל וי"ש בנדר"ר ח"ל אמרו ישראל לפני
הקצ"ה עשינו מנורה ציוני ונשה וכבחה . ציוני שלמה וכבחה . ציוני עזרא וכבחה
מכאן ואילך אין לנו מוקדים אלא לאורך שנאמר באורך כראה אור עכ"ל וי"ל
בראשונה שהיו מוקדים לאור הנוכרה ונה היו מוקדים מוננה עד שאמרו עתה
אין לנו מוקדים אלא לאורך . ולפי האמור כיחא והוא שנתחלה היו אומרים
למה גזר האל ית"ש על כלן אור שיצוא ליד החומר . אם תאמר כדי שיהא
נמלא האדם ויענג כפשו וכל מעדני העולם הזה . זה לא אפשר לפי שכל חיות
האדם צעולה הזה הם חיי לער וגם הוא נח ברעב כו"ש ז"ל אין אדם נח
וחלי חמותו צידו . וגם ימי האדם צעוה"ז הם בלער ונחער הם . ואי"כ למה עשה
האל ית"ש כל זה . ואמרו דעשה כן כדי שנצנה בית המוקדש ונקריצ לפינו
קרצנות ודליק לו מנורה חם הוא רלון הצורא ית"ש ולכן גזר על האורות
שיצאו ליד החומר כדי שיואלא האדם ויעשה ככ"ל לכן סיינו מדליקים הנוכרה
ומקריצים הקרצנות בשמחה ובעזב לצב לעשות רלונך . אצל אחר זה אמרו הרי
נעשה המושכן ציוני ומרע"ה והיו מקריצים צו הקרצנות ומדליקין צו הנוכרה
ונחרכ . וכן ציוני שלמה . וכן ציוני עזרא . תמנה אמרו אי"כ ונה הוא רלון הצורא
צדך . אצל אחר זה ידעו דהכל הוא לזכות האדם באחריתו על ידי שהוא
מעלה האור מן החומר ככ"ל . אם כן למה אין לנו עושים כל מנחתינו לא לאורך
שהוא האור אשר ציד החומר ועל ידו אנו זוכים באחריתנו לחיי העוה"ב . וי"א

אמרו

אמרו ישראל לפני הקצ"ה עשינו ונכורה ציוני ונשה וכצתה • ציוני שלמה וכצתה • ציוני עזרא וכצתה • ומכאן ואילך ח"ן לנו ונקוים אלל לאורך • המורס וכל האמור כי תקנת האורות וחזרתם הוא ע"י האדם שהוא סוף המרכזה והוא כקולם הנראה ליעקב אע"ה כו"ש והנה קולם ויולב חרלה וראשו וגיעי השמיעה (שהיא הנשמה) והנה ונלכחי אלהים עולים ויורדים זו • שהם האורות שתקן והנשמה השפיע ונלמעלה לנמה • וכן ולינו סכתה הרמז"ן ז"ל וה"ל והיו למאורות יתכן כונו ש"ס צאריך כח הנלמיה צוקוונות ונמה • כן יש צרקיע מקוונות מוכנים ומזווננים לקבל האורות • והגופים ההם ונקבלים האור ונזהירים • ולכן יקראם אור ולא אורים אף על פי שהמזמור קראם כן עכ"ל • והוא לפי ששם ומאורות הוא שם פעולה ולא שם עלם • וצודאי לריך להיות כשם שהם ונקבלים ונלמעלה ומשפיעים לנמה • לריך להיות גם ונקבלים ונלמעלה לנמה שכן הוא דרך המנהיך השלם והוא שנקבלים ונלמעלה האידים והאור אשר צקרבם • ומצברים האור הזך ונקי מן העפוש אשר ונלוצם זו עד שיקשר צאור הנשפע למעלה ומהר שנית לארץ • וכל זה כדי שלא יתגבר כח העפוש והאידים על הארץ וישחיתו אחרו וליוצציו כדי להיות העולם צפלק ונאזנים ואזי יהיו כל יוצציו צקו הצריאות כידוע ועל זה נאמר חוקות שמים וארץ יען שזה צל להם ועלות השמש ונלמעלה למעלה ונלמעלה לנמה • וזה אפשר לפרש ומאמר ז"ל צמד"ר צפרשת האזינו וז"ל אור הקצ"ה לנמה אמור לישראל הקתכלו צשמים צצרתתי לשונשכם שמש שנו מדהם • או שמש אורה חנה אינה יולדת ומזרחת כונו סכתה ורחם השמש וצא השמש עכ"ל והוא הקתכלו צאורות צצשמים שאין להם הנאה מזה צמה שנוצברים לפי שאין להם לא שכר ולא עונש על זה ומה שהם מצברים ומעלים הוא דוקא לשונשכם שמהיו אתם צקו הצריאות לצד ככ"ל ואפילו הכי לא שנו מדהם אלל שמים ושמים לעשות רלון קונם • אחם אשר ונעשיכם עושה רשם למעלה צעולומות העליונים וגם על ידי זה יש לכם זכיה צאחריתכם לא כל שכן שעתשו כן צאהצה רצה וצשמה יחיה לפי שלא צאחם לעולם הזה לאכול ולשחות ולענג הגוף הכלה • אלל עיקר ציאחכם לצכות הלורה צאחרייתה ואפשר לוור שזה רנו מ"ש ז"ל צמד"ר וז"ל ויקראו שמו עשו • אור להם הקצ"ה אחם קראחם לחזירכם שם • אף אני אקרא ליעקב שם שנאמר כה אמר ה' צני צבורי ישראל עכ"ל • ונקדים עוד מ"ש ז"ל יש ששמותיהם נאים אצל לא ונעשיהם כגון עשו וישמעאל • ששם עשו מורה על ויה שמועה רלון האל • וישמעאל שמוע אמרי אל אצל ונעשיהם צהיפך • אצל שם יעקב מורה על עקצון אצל ונעשו וצרים • וזה כוונתם אור להם הקצ"ה אחם אומרים שהעיקר הוא השם המוכנה אל הגוף המוגשם שהוא העיקר ואין הנעשה כלום • אצל אני אמר שהעיקר היא הלורה הנאללה וזיו כצודו יח"ש ונונה הוא כח הנעשה והוא

מרפא לנפש

העיקר שהגוף אינו כלום שקופו כלה וכחך • אף הכא הרי ישמעאל ועשו
ששמוחיהם כאים ולפי שאין ונעשיהם כאים אינם נחשבים לכלום אבל יעקב אף על
פי ששמו אינו הגון הואיל ונעשיו הגונים הגון יקרא כו"ש הלל אח עשו ליעקב
ואהב זה יעקב ואת עשו שנכתי • לפי שלא גזר האל ית"ש על כלך אור
שישתלשל ונחתת כסא כבודו לזרוא ליד החומר העכור הזה אלל שעי"י זכה האדם
באחריתו על ידי ונעשיו הטובים ככ"ל וכן אמרו ז"ל צווד"ר ה"ל ויאמר אלהים יהי
אור ויהי אור רבי שונעון בן יהולדק שאל לרבי שמואל בר כחנני אמר ליה ונפרי
ששונעתי עליך שאתה צעל אגדה ונהיבן כצראת האורה • אמר ליה ונלמד
שנחנעטק זה הקצ"ה כשלמה והצחיק זוי הדרו ונסוף העולם ועד סופו • אמר
לו בלחישתה • אמר לו וקרא ונלל צתורה עוטה אור כשלמה ואת אומר לי
בלחישתה עכ"ל • והוא תורה א' איך אפשר לומר לבגי א"ס צ"ה כנעטק • ועוד
ונוה שאמר והצחיק זוי הדרו ונסוף העולם ועד סופו דונשונע ונוה שנחנעטק
הוא שהצחיק זוי הדרו אבל קודם לא • והא כתיב ונאורא עוניה שרי • לפי
שוננו ונקור האור • ולפי האומר אחי שפיר • ונקדים עוד ונה שידוע וי"ש ז"ל
דהשונות שאנו ונכנים לו ית"ש הוא דוקא לכפירות לזד אבל לא"ס צ"ה אין
אנו יכולים לכנות לו שום שם ואין שום שם חופק צו עכ"ל • והנה ידוע עוד
ששם הוי"ה הוא רוח לאור שהתחיל העצות להחלצט צו • והוא לאור של חסד
אבל לשניהם יחד נקרא אלהים כידוע • וידוע עוד וי"ש דהקצ"ה רונזו למו"ע
ששנו כשם רבו אשר היא ונת חסד כידוע • ונקדים עוד וי"ש ז"ל שהקצ"ה
לוצט תפלין • והנה ידוע וי"ש ז"ל דלונה נקרא שנו תפלין והלא הכחוצ קראם
עוטפות • אלל לפי שהוא ונשצר ונצטל כח החומר הנקרא לילי"ת שעולה
כונספר ת"ף ילין ונצטל • וי"א שהקצ"ה שהוא וי"ט העצות שצו מרוב ונעונו
אינו נחשב לכלום והוא ונצטל מרוב האור • והכא רבי שונעון בן יהולדק שאל
לרבי שמואל בר כחנני ונהיבן כצראת האורה • הכוונה כילד אפשר ליה לעולם
העצ והגשוני להיות נולל צו אור א"ס צ"ה שהוא אור לח ונולחלל שהוא
צתכלית הזכות והדקות אשר זה העולם הוא הסך לו לזה ונשיצ שנחנעטק הקצ"ה
זה • כלומר שלא צבת אחת קצל העולם הזה אור א"ס צ"ה אלל התחיל העצות
להחלצט ונוודת חסד • ונשס האורות ונשחלשלים ונשחלשלים ונחנעטק
עד שהיה אפשר ליה לעולם הגשוני והעצ לקבל האור ועי"י נהיה הנולחחו וקיומו
ח"א שנחנעטק הקדוש צ"ה והיה אורו ונצחיק ונסוף העולם ועד סופו • וכ"ל
שכן הוא רונזו צו"ש קודם זה הוד והדר לצבת עוטה אור כשלמה עוטה שונים
כיריעה • עי"י שונתת החסד הוא אור זך ונשס התחיל העצות להחלצט • ח"א הוד
והדר שהם האורות נחלצט צהם העצות • ואפי"י היה הרוב האור והויעונו עצות
ח"א עוטה אור כשלמה ועי"י עוטה שונים כיריעה שהיה אפשר להו לעולמי העצים

ולעולם

ולעולם הזה שהוא בתכלית העצות לקבל האור שעל ידו הונלחתו וקיוונו והם הלכ שלו . וכן אמרו ז"ל דל"צ פעמים הוזכר שם אלהים צומעסה צראשית . שלא האמר כי עיקר כל העולם והנולחתו הוא נוארצע יקודות ארנמע אבל אורות ליכא . לזה כתיב ל"ב פעמים אלהים לוור שאף הארצע יקודות הכ"ל הם כח העצות אבל העצות לית להו נוגרמייהו כלום אלא העיקר והכוח שלהם הם ון הלכ אשר הם האורות :

וא"ת הרי ונלחנו שרז"ל אמרו שהם עשר ספירות ונשוע שחק ושלום יש גבול וקלצה ונו"ש עשר ולא יוחר . אלא דהנה ידוע דמנין העשר הוא סוף כל מנין הנולא צעולם ככ"ל אם כן ונו"ש ז"ל עשר הוא סוף כל מנין וחשבון ואין קלצה ושלם יש צהם ונוקדם ונאחר צמליחות אלא תכף ונייד כשגורה חכמתו ית"ש תכף ונייד ובנשימה אחת נולאו זה צחוך עד הנקודה האחרונה וגם נקשרים צאדם ובנשימה עם ונוקדם צלתי פרוד כלל ועיקר . וא"ת סוף כל סוף ונוה שאמרו עשר וכן יש שם לכל אחת ואחת אם כן חק ושלום יש קלצה לפי שאין כופל הנונין ושם לא על דצר ונוגזל . אם לזה אפשר לוור לפי שנולאו פסוק ואל צחורה צאיז גבול שם לחושך . והנה ידוע שהחושך הוא בתכלית הדקות ואינו עז ונוגזל אלא בהכחות האור יקרא סוף לחושך וכן להפך אבל לעולם הם שניהם יחד בתכלית הדקות וכן כתיב ויהי ערב ויהי צוקר יום אחד ואחד הם צלתי הפרש . ומה שקראנו להם שם הוא לפי העצות דכראה כאלו הם כפרדים חק ושלום . אבל לעולם לא היא דאין העצות נחשצ לכלום להפריד אלא דנולא כדי שיהא העולם הזה נולא והאדם עליו . ולפי שכל זה נהיה צמציל האדם לכן חוצ גמור הוא על האדם לעמוד צכל חוק ותוקף להרחיק ולצטל העצות ון העולמות כנה להפטר ליה ואשר על ידי זה הוא זוכה צאחריתו להיות נורכה אליו ית"ש ככ"ל . ולפי האמור אפשר לפרש נואמנם ז"ל וז"ל אמר רבי יוחנן היה לריך להחיל ונהחודש הזה לכס ראש חדשים (שהוא תחילת הנולות) ולנה החמיל צצראשית נשום כח ננעסיו הגיד לענו עכ"ל . ויש לרקדק וכל נוקם עדיין הקוס"א צצוקומה עומדת שהרי לא צאה החורה אלא ללמד לאדם הנולות אשר יעשה אותם האדם . ולא להגיד ונה שהיה שהרי כבר היה ולא יש הנאה ננונו . א"כ מה הנאה והועלת יש לקיום הנולות צנה שהגיד כח ננעסיו לענו . ולפי מה שאמרנו דעיקר החורה והנולות הוא כדי שעל ידם אפשר ליה לאדם לצרר האורות אשר היו צדומם ועלו וצאו לידו ון הדומם ללומח ולחי וצאו אליו הנודצר והוא נוצרנס וקוסרם צנשמתו לחזור לנוקדם ועל ידי זה נותרצה האור צעולמות ונותרחק ונהם העצות . לכן סודיעם תחילה ננענין השתלשלות האורות . ואחר כן קדר הנולות שעל ידם יסא אפשר ציד האדם לתקן . דאי לא הינה הכי שאין לנו לורך

נענין

מרפא לנפש

ווענין האורות אלף העיקר הוא לקיים ונלותיו ית"ש ולעשות רלונו . אס כן
לנות התחילה התורה ונצראשית . אלף להורות על תקנת האורות וחזרתם וז"ל
לא היה לריך להתחיל אלף ונחודש הזה לכס ראש חדשים . אלף ונצוס כח
וועשיו וכו' ואפשר לומר עוד שזה רנוז ונה ששלים הנוצור וכתב לתת להם נחלת
גויים ועמל לאוויים יירשו . והוא דלנות כח וועשיו הגיד לענוז ונה הנאה ית
ונה לקיום התורה והנלות . הוא כדי לקחת האורות ויד החומר אשר נחל
אוחם ויוני קדם . וזה נחלת גויים ועמל לאוויים יירשו ויהיו נקראים על שום
וזזה ונה ששפט הקב"ה על האורות שישתלשו ויצוהו ליד החומר ויצוה האדם
ויתקנס לחזור לנוקרם הוא ונשפט אמת וז"ל ונעשה ידיו אמת ונשפט לאוויים
כל פקודיו . שהם הנלות אשר הם סמוכים לעד לעולם עשויים צאנות וישר
וגם על ידם יהיה פדות לענוז ויד החומר שלא יתגבר עליהם כ"כ לכן לוח לעולם
צריחו לכן כתיב ראשית חכמה יראת ה' שכל עובד לכל עושיהם תהלתו עוונת
לעד . וזזה אפי' לפרט הכי קראי וי"ש כי אס שמור השמרון את כל הנלות הזאת
אשר אנכי ונזה אחכם לעשותה לאהבה את ה' אלהיכם וללכת בכל
דרכיו ולדבקה זו וי"ל איך כתיב כי דונשנע שאינו חיוב אלף צלכונו וסלף חוב
גמור הוא על האדם לשמור הנלות . ועוד נראה שהיא נלות לא תעשה
דהכי אמרו ז"ל צומכת קוטא צפרק היה נוטל פרוש ונאהבה . פרוש ויראה .
ופירש רש"י ז"ל ונאהבה שאס צל לשנוא אוויריס לו אתה אהוב ואין אהוב שוכח
והוא שאס צל לשנוא נלות עשה שהם צגופו וצמונונו ועולם כצד על לואו אוויריס
לו אין אהוב שוכח שאפילו ונה שיהיה עולם כצד ונרוז האהבה ונקיים נלות
צורכו צנוחה יתירה . ואס צל לצעוט אוויריס לו אתה ירא ואין ירא צועט
והוא שאס צל לצעוט צוולות לא תעשה ופני שפשו קל אדם ונחמה להם .
אוויריס אתה ירא ונונו ית"ש ואיך עכשיו רולה לצעוט ולעצור על לווי ית"ש .
שכן כתב הרמב"ן צפרשת יתרו וז"ל שהנסנור ונלעשות דבר רע צעיני אלוכו הכי
זה ירא אותו . והננקיים ונלותו הכי זה אהוב . ולכן אמרו ז"ל נלות עשה דוחה
לא תעשה שהאהבה גדולה ויראה שוולות עשה צגוף ונומן . ולא תעשה צנומירה
לצד עכ"ל . א"כ הכא שהיא נלות האהבה לנה כתב שמור . ואס תאמר קצת
ללמד על שניהם על הנלות עשה ועל נלות לא תעשה שכן כתיב לשמור לעשות
הכי כתיב עלום ולא נלות דונשנע שהיא אמת . וכתיב עוד הזאת . וכתיב
לעשותה דונשנע שאתה דוקא . ועוד אפילו אס תמלא לומר שוולות על שניהם
הכי כצד ידוע שוולות עשה גדולה ונלות לא תעשה ואס כן היה לריך להקדים
העשייה לשמירה . ועוד לנה כתיב ה' הרונוז לנדת רחמים כידוע ואלהיכם
הרונוז לנדת הדין . ואס תאמר קצת לומר שחייב האדם לאהבה את ה' הכבד
והכורא אף צנון שונדת הדין ונחמה עליו כמו צנון נדת הרחמים . הנה ליה

לומר אלהיכם וכל שכן הוא . ואם תאמר עיינו הרואות שכמה צני
 אדם אשר הם צרום הנועלות וכופרים צוליאוחו יתצדק שמו ובאחדותו
 ובהשגחתו . אנו צרשיעי עסקיין . ולפי האמור חתי שפיר וקודם נקדים
 ונה שכחוב צקהלת סוף דבר הכל נשוע אה האלהים ירא ואת ואלותיו
 שומר כי זה כל האדם . ויש להצין והו תחילת הדבר עד שצא לאמר סוף דבר
 ועוד אם כבר נשוע מה צא ללמד אותנו עוד . והיכן נשוע . ונה פירוש כי
 זה כל האדם . ולהצין נקדים מה שידוע שיש שני מיני יראה . ושני מיני האהבה
 אחת פירא ונעוכשו של הקצ"ה אם יעבור על לווי יתצדק שמו . והאחת השכר
 שצודד ה' כדי שיפתח אליו שערי רחמים . והנה זה שייכא בהרבה צני אדם
 אצל אינה תדירית לפי שאם תצוא עליו איזה רעה תיכף ויוד הוא צועט ומעייט
 דברים . וצמין היראה והאהבה הלזו האהבה גדולה לפי שהיא צבוג וצממון .
 שכית יראה הרוממות פירא ונונו יתצדק שמו שהוא מלך רם ונשא שכן דרך
 האדם לירא מווי שצידו הגדולה והמלוכה . ונהה נמשכת האהבה על אשר זכה
 להיות ממשרתי מלך ומלכי המלכים הקצ"ה ומקיים ואלותיו צאהבה רבה . ואפי'
 אם יצואו עליו כמה רעות לא זזה ונונו אהבת הצורא ית"ש התקועה צלצו על אשר
 זכה להיות ממשרתי עושה רלונו . וצמין זה היראה גדולה . שמוננה נמשכת
 האהבה . והו היראה והאהבה אינה שייכא בכל אדם אלא צעשכילים ומציינים
 רוממות האל וגדולתו וזה אפשר להם לקיים ואלותיו יתצדק צאין ונעלור
 מנאורעות הזמן . והנה העו אצדק והצן רוממות האל ית"ש . והוא ממשצבון אשר
 הגיד עליו וייעו ער הפנים אשר הוא כל"ו אלף אלפים רצבות פרקאות וצ"ו לא
 הגיע לסוף רקיע שמימי של מלכות הנקראים היכל מלכות ככ"ל דף ע"א
 ונה יענה האדם ונה יאמר צרקיע חשיעי ועשירי וכל זה הוא דוקא צולכות
 ונה יאמר צהיכלות של יקוד וכן יקוד עלמה . וכן לכל ספירה וספירה עד
 כולם אשר מרוב גדולם חכותם ודקותם אין קום שכל האנושי העצ יכול
 להצין צהם ולשער צהם וכ"ש צבחר אשר כולם הם צחוכו כנקודת מרכז
 העגול וא"כ איזה שכל אשר מן החתחונים או מן העליונים יכול להצין צו .
 אך יהיה אפי' ליה לאדם לצכות להצין צאור ח"ס צ"ה אשר אותו העגול אשר כלולים
 צו כל הספירות הוא עלמו דנוה אלל אור ח"ס צ"ה כעיפת חרדל העומדת
 צחוק אור הסיולי אשר מרוב קטנותה אינה ניכרת ואינה נמשצת לכולם
 ולכן צודאי לריך ליה לירא יראה גדולה עד למאוד . ולשמות עוד שמונה
 גדולה צאהבה רבה עד למאוד על אשר זכה להיותו נמשצ לפניו יתצדק שמו
 וללוותו צמלותיו ולהיות כל העולמות משרתי שלל מנלאו אלא כרי שיהא מנלאו
 האדם ככ"ל . לכן זה היראה והאהבה לא שייכא אלא למציינים צלצד . לז"א
 היראה גדולה . אשר צזה אפשר לפרש מואמרם ז"ל צפרק קמא דצרכות ח"ל

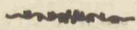
מרפא לנפש

אמר רב הונא כל אדם שיש בו יראה שמים דבריו כשומעים שנאמר סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת וולותיו שומר כי זה כל האדם . ונאי כי זה כל האדם אמר רבי אלעזר . אמר הקדוש ברוך הוא כל העולם כולו לא נברא אלא בשביל זה . רבי אבהו בר כהנא אמר שקול זה כנגד כל העולם כולו . רבי שמעון בן עזאי אמר כל העולם לא נברא אלא ללוות לזה עב"ל והדקדוקים ומצוארים אי למה אמר יראה שמים הוה ליה לוותר יראה ה' . ועוד למה כל נוי שיש בו יראה שמים והוה ליה לוותר כל נוי שיש לו . ועוד צמאי קומפלגי הכי אמוראי . לכן אפשר לפרש ולומר שאמורים על נוי שיש תקועה בלבו יראה הרומונות הכ"ל . לכן אמרו זו אצל יראה העונש אינה תקועה בלבו לפי שאינה תדריה ככ"ל . ולכן קוף דבריו ומחוקים לשומעיהם כחתימת דבריו . לפי שדבריו הם יולאים ונן הלצ וקיונא לן דברים היולאים ונן הלצ ככנסים ללצ . והוי היראה האמתית שמוחייב זה כל אדם . והכי אמוראי קשיא . להו אס כן לא טצקת חיי לפי שאין כל אדם זוכה לזאת ככ"ל . לכן צא רבי אלעזר ואמר דלעולם אף נוי שיש לו יראה העונש הרי זה ונקיים וולות ויראה ומאלהיך חיי ה' . אצל נוי שיש בו יראה הרומונות לא מלצד שקיים וולות ויראה ומאלהיך . יש לו וועלה יתירה שהקצ"ה אמר שלא צראתי כל העולם אלא בשביל זה . ורבי צא לפרש דבריו ולומר דלמה הקצ"ה אמר עליו כן והלא גם נוי שיש לו יראה הרי הוא קיים וולות צוראו . אלא דהקצ"ה אמר שלא גורתי על כלון האור שישתלשל ויתעבה ויצוא ליד החומר העכור . אלא בשביל שצורא זה ויתקנס ויחזירם למקורם אי"ב שקול זה כנגד כל העולם . ורבי שמעון צא להוסיף לו טצח אחר ואמר דאס כן לריך להיות לכל העולמות והעולם הזה לא נברא אלא ללוות לזה כדי שיהיה בו כח לתקן האורות ולהחזירם . אצל יש לדקדק דהא ונהר"א צפרשת עקב כתב ח"ל הדרך להצבא האל ויראתו . הוא וולד המקדים שקבלו ונוניו והצבתו לצבותיו ונחמדי וליאותיו והקסים טעשה עד להפליא עכ"ל . דמשמע שהיראה והאהבה העיקרית היא אהבת הטבר ויראת העונש . ולא יראה הרומונות . אצל נוי יש לדקדק דבריו דאס הטעם שהיראה והאהבה כו"ט הוא ז"ל אדרבה וזה הטעם יכול האדם לפטור עלמו צאוורו הואיל וכך גורה חכמתו ית"ש לצורא לעולם הזה ולהיות כל ימי חיותו על פני האדמה צלערי לערים כידוע אי"ב מוכרח הוא להחמיר וליאותיו כי לא תהו צראה לטצת ירה . ואס וולד הנקים ונפלאות טעשה לצבותיו צומרים וצומצב גם לזאת איכא לוויור שהוה עגור עלינו צבלות הרע ההוא ומוחייב להליכו . וכמו שהוה גור עלינו לילך צומצב המרצ וטעם ולהיות שס ארבעים טבה ומוחייב לעשות לנו כמה קסים ונפלאות שילינו ומאורעות הזמן . ואדרבה הים עוצ לנו שלא יצור עלינו טעצור ומלרים וגלות המדבר . ולא יעשה

מרפא לנפש

לד

לכו שום נס • וכונשל שאוננים ללרעה • אלכל לעולם יש לדקדק דודאי שעבוד
ונלרים וגלות המודצר הים הכל בהשגחה פרטית ונחתו ית"ש • ואיך יעשה ה'
ככה לענוו ונחלתו זרע אזהציו בני רחומיו • אלל ודאי לריך להיות כי הים זה
הוא נאהבה אשר עי"ז הם ואלוהים צו ית"ש וצונליחותו ובהשגחתו וזוה אפשר
להם לתקן ויזכו באחריתם • אל"כ לפי זה כראש לי לומר דליכא שלשה ויני
אהבה ויראה • יראת העונש והשכר • יראת הרעונות • יראת הכרמיית אשר
היא וכל החקים והעונות • וזוה אפשר ל"מ"ש ועתה ישראל מה ה' אלחסיך
שואל מעמדך כי אם ליראה את ה' אלחסיך וללכת בכל דרכיו ולדבקה צו • וי"ל
מה חסר עד שאמר כי אם ליראה שהרי היראה כוללת כל מלות ל"ת • והאהבה
כוללת מ"ע • ועוד הוסיף ללכת וגוי אלל דצח לרמוז על יראת הרעונות אשר
עי"י יכול לקיים כל התורה צלי ונעלור ככ"ל • ואפשר ל"ש עזה רמו מ"ש עצדו את
ה' ציראה וגילו צרעה • וי"ל דהעבודה היא מ"ע והי"ל לומר באהבה אלל
דרמו על יראת הרעונות אשר צזה אפשר ל"ל לעבוד האורות להוליא יקר ונולל
כעבוד אדונה להוליא התוכיות שלה • ולכן כתיב ראשית חכמה יראת ה' שכל
עוז לכל עושים :

וכדי שלא יהיה הכייר חלק אנרתי אל לצי אפשר לי לזיה רמזים אשר עלו על דעתי דעת
קלרה ונכונער • והנני מתחיל דרוש שדרשתי לננוחת מ' אחי כ"ע הכ"ע •

איתא צפסקו ויצאו כל העדה ודצר לין צמדש הראשון וישב העם צקלש
ותונת שם ונרים ותקצר שם וגוי עד ויראו כל העדה כי גוע אהרן
ויצבו את אהרן שלשים יום • והדקדוקים רצו אחת למה נסמכה ויחת ונרים
לענין הקלע • והן אחת שרז"ל אמרו לפי שהיה הצאר צזכותה ש"ע וכשונחה נסתלק
וכל ונקום יש לדקדק הים יותר גדולה שיעמוד זכותה לישראל אף לאחר מותה •
וכל שכן שנתגלה אחר כן על יד משה ואהרן כו"ש צאר חפרוה שרים • ופירש
רש"י ז"ל שרים זה משה ואהרן • ועוד למה לא עמד להם זכות משה ואהרן שיצא
הצאר אף אחר ויחת ונרים וזוה לא היו חונאים ולא כלום ולא כענשו משה
ואהרן צענין הקלע כו"ש יען לא האונתם צי להקדישני לעיני בני ישראל לכן
לא תצאו וגוי • ועוד למה צתלונת מודצר רפידים שהים דומה לזה מונס כתיב
עצור לפני העם וקח ונקרי ישראל והכיתם אל הלור וגוי • אלל כאן כתיב
הקהל את העדה • וידוע דקם עדה הוא רע כו"ש עד ונתי לעדה הרעה וגוי
וכן הרעה • ושם כלטוה בהכאה אלל כאן באונירה לצד • ואיך משה צמיר
ה' והים משצח צונדת הענוה יאמר לעם בני ישראל שונעו כל הנוורים

וקם

מרפא לנפש

ועם ולא כלום • ועוד איך הוציאה כאן פי' ה' אשר היה כאמון כמ"ש לא כן
עצמי וצדקת בכל ציתי כאמון הוא • ועוד למה כתי' יען לא האונתם צי להקדישני
וגי' לכן לא תציו • והלא ידוע שמדותיו של הקצ"ה הם מדה כנגד מדה
וכאן היכן היא המדה • ומאי' לירך י'ם לסבועה של לכן כמ"ש ז"ל אין לכן אלא
סבועה כמ"ש לכן כסבועתי לבית עלי • ועוד שניחת אהרן היחה צבור הסר
שכאמר קח את אהרן ואת אלעזר בנו והעל אותם הור' ההר • אם כן ישראל
לא ראו עינתו ואיך כתי' ויראו בני ישראל כי גוע אהרן ויצבו את אהרן לי' יום •
ומאי' צאה לרבות את זו • ועוד למה צאהרן כתי' ויראו ויצבו • וצושה כתי'
ויצבו לבד • וצוורים לא זה ולא זה • ועוד למה צחתי קרא אותם עדה ולצוק
בני ישראל • ולכן אפשר לומר שצבאן היה צידם עון גדול והוא שנתעללו
בהקפדה של נזרים ונלצד התלונה לכן הצאר שהיה בזכותה נסתלק ולא עווד
להם זכות ונשה ואהרן כדי שידעו חטאם ויעשו תשובה • לכן כמנחה פרשה זו
לנחת נזרים • ולכן למה הא' ית"ש להקהיל אותם ולא כמו צמדצר רפידים שכת'
וקח מוקני ישראל • ולכן כאן קראם עדה • ולכן אומר להם משה שזעו כל
הנזירים • והנה גלוי וידוע לפניו ית"ש שתכף ויוד כשידעו בני ישראל חטאם
יהרהרו בתשובה ויכופר להם העון • לכן נלעוה צחתי לחוד • אבל צרפידים
שלא עשו תשובה לכן לירך ליה הכאה • ונשה לא ידע שישראל חקף יעשו
תשובה • ועוד אפשר לא ידע שכל כך גדול כח התשובה שאפילו צעון גדול כזה
צהרהור ונחכר שהרי הא' ית"ש ידע שסתלק הצאר יתלוננו בני ישראל ואפ"ה
לא חס על כבודו והענישם • א"כ ונשנע שהוא עון גדול • ואיך יהיה צעון גדול
כזה צהרהור לבד הוא ונחכר לכן משה נשא ק"ו ואומר ומה שם שלא היה צידם
עון גדול כזה נלעוה צהכאה כאן שיש צידם העון הזה לא כ"ש שלירך הכאה
לכן עבר והכה • והקצ"ה אומר להם יען לא האונתם צי שכל כך גדול כח החטוי'
לכן התשובה לא תועיל להם והכני מוחזיקה בסבועה • וישראל כיון שראו מה
גרם להם התעללות בהקפדה של נזרים • לזאת צניחת אהרן כתי' ויראו ויצבו את
אהרן שלשים יום ואת לרבות נזרים שהיו מוקפידים על שניהם • אבל צושה
שלא היה צידם מזה כלל לכן כתי' ויצבו לבד • ולכן צחר התשובה קראם בני
ישראל ולא עדה • אבל יש לדקדק איך אפשר להיות צעון התעללות ההקפד
על נז' שראוי • יהיה יותר ונתלוננו עליו יתברך שמו חס דצר תימה הוא • שהרי
גלוי לפניו ית"ש שצחקלק הצאר יתלוננו יען שצני' אדם הם ולא מלאכים •
ואפילו הכי לא חס על כבודו וקלק ונשה הצאר • ולהצין נקדים מה
שידוע שיש צעולס שלטה דעות נפקדות א' אומרים שח"ו שבעולס קדוון ואין
ח"ו לא צורא ולא ננשיג ולכן חס כל הישר צעניו יעשה • צ' שאומרים הן אמת
שי' צורא לעולס דלא אפשר להיות עולס כזה צלא צורא לפי שי' לו

ראשית כדרך כל הווגסס ועצ . והואיל ויש ראשית יש קדוון אליו והוא הצורא
 אזל לעולם ונרוב רעוונותו לא אפשר ליה ל ה נשגיח צעולם שכל כזה ונתנו
 תחת ונשלת כוכבים ונזלות . וזה דעת עוצדי עצודה זרה שעושים לורת הכוכב
 השליש צהם וכורעים ונשתחווים אליו ועוצדים אותו כדי שיספיע עליהם צעוז .
 ג' שאומרים שלעולם יש צורא ומסרון לוור עליו שאינו נשגיח אלל גס כן הוא
 נשגיח . אזל לעולם ידוע שהשלים אס נוצ הוא נוצ ונחלט ולל תלל נמנו הרעה
 ועיינו הרואות שיש צעולם נעוז עד רע לכן לריך להיות ח"ו שנים הם אחד
 לנצוז ואחד להרע . אי"כ זה הרואה אדם כשר שנות וכ"ש שנות צחלי ימיו והוא
 לא שח לצו לאמר שהוא נתפס צעון הדור או צעון צני עירו או צעון צני
 נשפתחו ולכן לא היה נולטער על מיתחו ויעשה תשובה . אס כן הגיד על
 עלמו שהוא מן כת א' שאומרים שהעולם קדוון הוא שאחד ימות וא' יחיה שכן
 הוא דרך העולם וח"ו שהמיתה איכה בהשגחה לפי שאין לא צורא ולא נשגיח
 אס כן גדול עונו ונשוא ונחשצ יותר ונעוצדי עצודה זרה ככ"ל לכן הקצ"ה לא
 חק על כצורו והעניסם אף על פי שיתלוננו לפי שהנחלונן הן אונת סכופר
 בהשגחה אזל לעולם נורה צול"חותו ית"ש לכן לא חק על כצורו והעניס אותם
 אשר צזה אפשר לפרס וי"ש רז"ל כל הנחשלל בהספרו של ת"ח ראוי לקוצרו
 צחיו עכ"ל . ויש לדקדק להנה ידוע לנדותיו של הקצ"ה הם נודה כנגד נודה
 וכאן היכן היא הנודה . ולהצין נקדים וי"ש רז"ל ח"ל כל תלמיד חכם שלא
 נקפד כראוי חזר בגלגול עכ"ל . ויש לדקדק דהן אונת הם חטאו הוא מה חטא
 לחזור בגלגול . ולהצין נקדים עוד ונאמרו ז"ל כשרואה הקצ"ה דור שכולו חייב
 נוטל לדיק אחד ונכפר על הדור עכ"ל . וי"ל וננה כפסך אס יש צידו לנחות
 ולא נוחה הרי בחטאו נח . ואס אין צידו לנחות ונה עונשו של לדיק זה .
 ולהצין נקדים וי"ש רבותיו ז"ל דונקין נולות התורה הם תרי"ג נולות עשה
 וסק"ה נולות לא תעשה כנגד רנ"ח אצרים אשר באדם וסק"ה גידים .
 ולכן לוותה לנו התורה צהם כדי שהאדם יקיינם ויהיה שלם וצזה יזכה
 באחריתו להיות נרכזה אליו יתצרך שנו . ואס הקצ"ה רואה דור שכולו חייב
 ויש לדיק אחד שאין צידו לנחות אזל לעולם הוא אינו יכול להשלים חוקו
 שיהא גופו שלם ככ"ל שהרי יש כונה נולות שאין יכולת ציד האדם להסיגס כמו
 מדיון חרונה נעשר והרצה כדומה לזה . לכן הקצ"ה נוטל אותו לדיק ועל ידי
 זה ירגשו צני עירו או צני דורו צנייתו ויחזרו בתשובה ויגברו נולות ונע"ע
 ונעשה הוא שותף להם באותם הנולות לפי שנייתו גרונה להם לעשותם .
 לכן יחשצ כאלו קיים כל התורה כולה . אשר צזה אפשר לרנז הפסוק אין לדיק
 בארץ אשר יעשה עוז ולא יחטא . והוא שאין שום אדם צעולם אשר יכול
 לקיים כל נולות עשה . וגם ישמור נולות לא תעשה . לפי שיש כונה נולות שלא

מרפא לנפש

יבואו ליד האדם כידוע • וזהו אפשר לפרש מאומרם ז"ל צפרק חלק ח"ל כשחלה רבי אליעזר נכנסו תלמידיו לצקרו אומר להם כלום חקרתי דבר מן התורה • אמרו לו למדתו רבינו אין לדיק צארץ אשר יעשה טוב ולא ימנע עכ"ל • ויש מוקשים וכי רבי אליעזר לא ידע מהאי קרא • ועיין מה שישב • אבל לפי האמור יחא והוא שאמר להם כלום חקרתי דבר מן התורה לא הכוונה שקיים כל מ"ע דזה ודאי לא אפשר • לא כלום צאה ליד מ"ע ולא קיימותיה או אפשר"ל כלום עברתי על גולה אחת מנולות ל"ת ויחשב באו חקרתי מן התורה • אבל צויתת הלדיק ע"י שאנשי דורו או צבי ונפתחו ורגיש"י צויתתו ועושים תשו ומקבלים מלות ומנ"ע נעשה הוא שותף להם ונחשב באו קיים כל ההוי אבל אם ניתחו לא עשהה צהם שום רושם ועדין הם צומדים צודאי לריך לחזור צבלגול להשלים חוקו • והנה ידוע מ"ש רז"ל דכל מי שהוא לריך לחזור צבלגול אין נשמתו עולה למעלה אל א מרפחת עליו צקצר וא"כ יחשב באו הוא קצור צחיים ולכן אמרו ז"ל כל המשתעל צהספרו של תלמיד חכם ראוי לקצרו צחיו והוא ודה כנגד ודה • אשר צזה אפשר לפרש הכי קראי מ"ש אל תצבו לנות ואל תנודו לו צבה צבה להולך ולא ישוב עוד לראות ארץ מולדתו • ויש לדקדק צצחילה אומר אל תצבו לנות וגם אל תנודו לו • והוא ואפילו לער צעלוא כאיש המלמעור והוא לעולם נד לכאן ולכאן אף גם זה לא תעשו • ואח"כ אומר צבו צביה על צביה להולך ולא ישוב עוד • וצודאי מ"י הוא זה צודאי זה הנות • ועוד לנות צצחילה אומר נות ואח"כ אומר להולך • ועוד איך אפשר לומר שהנות חזר עד צצא לומר שאינו חזר • וארץ מולדתו מתי צעית הכא • ולפי האמור יחא והוא שאין הצביה וסהספר על עלמו של נות יען צצודאי שהוא נסע למנוחה ועצו אוחכו לאנחה • אבל עיקר הצביה ותוקיפו עוד צביה על צביה כדי שדע שצחלק ומנוכותיו הצבים וצזה נשוב אל ה' וקבל מלות ומעשים טובים ועל ידי זה יחא שותף לנו צאלו המלות ונחשב צאלו קיים כל התורה כולה ולא ילערך לחזור עוד צבלגול • אבל לפי זה יש לדקדק דאם האנות הוא כן שהנותה נחת רוח ללדיקים אם כן לנות כולל שבוים לדיקים וחסידים ומתפחים ומלמערים מיום הנותה • וכדי להצין זה נקדים מ"ש ז"ל הטעם לתקיעת השופר צראש השנה כדי לערצצ הסטון שיחשוב שיום הגאולה צה והוא זמן שחיעתו • וי"ל ואיך אפשר לומר שחיעה צוללך רוחני וכולו אש • אבל הנה ידוע דכמו שהשחיעה הוא תקון ומיתוק הצער לאכילה כן היא השחיעה שלו והוא ככ"ל ששנו קנאל"ל ועתיד הקצ"ה שיקח מנוכו אוחו הק"ו הנותה ויהא אל • כנאל שהשחיעה היא תקון לו אם כן לנות הוא ונפתח וזה ומתערצצ • ולהצין נקדים מ"ש ז"ל כל יוני עני רעים ואפילו צצחות ומים טובים • והקשו ואיך אפשר להיות כן • וישבו מוסר שנוי והסנוי קשה אפילו מרע לטוב • וא"כ אף הכא צצטון אף על פי שהסנוי שלו

מרע לטוב • והוא עוב לו קשה עליו • וכן הוא צויתת הלדיקים אף על פי
 שהם יולדים ויגון ואכזה וכוסעים למוחזה הסבוי קשה צעיניס • וזזה אפשר
 לפרש וואורס ז"ל ה"ל קשה לפכו ית"ש סלוקן של לדיקים יוחר וחרצן צהו"ק •
 וי"ל אף אפשר להיות כן • ולהצין נקדים וי"ש ווהר"ע אל סך על פסוק שכחוצ
 יסי ה' אלהינו עוננו כאשר היה עם אבותינו • ופירש ז"ל דלמאם הוולך ע"ה
 כוון צזה לייצק קוסיא אחת כיון שהאל ית"ש צחר צלצות לווה לא לזה אחת
 צצכין צהו"ק • ואורר שהאצות לא היו לריכיס למקדש • לפי שהיה גופס וושכן
 לשכינה ועירף וווקדש של עלים ואצנים • וה"ל יסי ה' אלהינו עוננו כאשר היה
 עם אבותינו שהלואי תהיה שכינה טורה עוננו צצית הזה כאשר היה צגוף
 האצות עכ"ל • א"כ צודאי שאחר החרצן חזר להיות שהשכינה טורה צגופות
 הלדיקים לכן אמרו ז"ל קשה סלוקן של לדיקים יוחר וחרצן צהו"ק אשר הוא
 וועלים ואצנים • וכן אמרו כ"ל על פסוק דכתיו וזמורו לאסף אלהים צאו גויים
 צנחלחך • וזמור • קינה וצעי ליה • אלל השצח והסודאה לו ית"ש על ששפך
 חמתו על עלים ואצנים ולא על עם צני ישראל דלס היה כן היו כלים ונחל"ס
 צ"ו • או אפשר לוור צלוסן אחר והוא דווה שאמר קשה לפכו ית"ש סלוקן
 של לדיקים טווה צני עירו לא ירגשו צויתתו וילטרך לחזור עוד צגלגול להסלים
 חוק • אשר צזה אפשר לפרש כוונת דוד הוולך ע"ה צו"ש יקר צעיני ה' המוחה
 לחסידיו אכל ה' כי אני עצדך אני עצדך צן אונתך פתחת למוסרי לך אצח צצח
 תודה וצסס ה' אקרא • וי"ל כיון שהנות יקר לווה הוא לחסידי • ונאי איכא
 צזה שאמר אני עצדך צן אונתך • ואנו ואלן דכר טווה סכה • ולפי האמור
 כיחל ונקדים עוד וי"ש הרצ צעל עשרה וואמרות ה"ל טסיי אצי דוד לעת זקכחו
 פירש וואשחו וטעס עמוכית • ולקיים ולערצ אל תנח ידיך שחרר טפחתו וצאה
 אשתו והחליפה ונחתו ונאותה ציאה נחעצרה דוד • וה"ל יקר צעיני ה' וכנ"ש
 ז"ל קשה סלוקן של לדיקים לפי שזאל צני עירו לא ירגשו צויתתו וילטרך לחזור
 צגלגול • אי לזאת צצקסה שלא תטול אותי כפרה על הדור דודאי וייתתו לא
 תעשה צהס רוסס לפי שאמורים עליו צן עמוכית ה"ל אני עצדך צן אונתך זאת
 ועוד אחרת אינתי בוטל לדיק אחד וועכפר על הדור דוקא צוון שאין צהו"ק
 קיים אצל צוון שצהו"ק דיט קרצנות לכפר לא • לזה אמר לך אצח צצח תודה
 וכי • המורס ווכל האמור שהמתעלל צהספדו של ת"ח גדול עונו ונכסור דגילה
 על דעתו שהוא וון צני אדם צעלי דעות נפסדות ככ"ל • וזזה אפשר לפרש
 הכי קראי וי"ש וטמרו צני ישראל את השצח לעשות את השצח לדורתם צרית
 עולם ציני וצין צני ישראל אות היא לעולם כי ששת ימיס עשה ה' את השמיים
 ואת הארץ וגו' • והנס ידוע דהשצח היא וולות לא תעשה ואס כן לווה כחצ
 לעשות • ועוד ווהו הצרית סצין ה' וצין צני ישראל צטמירת סצת • וווה הוא
 הנעס

מרפא לנפש

הנעם שנותן צוללת כי וכו' ולפי שהעיקר הוא לנשות כלון זכורא מואי איכפת לן אם הקצ"ה עשה שמים וארץ צשעה או צעשעה . ועוד שארצנה ונעם זה יאמר האדם שחייב לעסוק בצוללכה אפי' צשצת . ואפילו יום לשנה לא יצטל וכ"ש יום לשעה . שהרי הקצ"ה ערע צעולם שעה ימים כדי להיותו קיים ולא נח חלף עד יום השציעי שהושלם הכל . וכ"ה צאלס שחייב כל ימיו לעבוד צקיום העולם ולא יצטל אפילו יום אחד . ולפי האמור א"ש והוא דעיקר התורה הוא שנאמין צחדות וצולליות וצהשגחה וצחחדות וצזה האדם ונחרק ונשדעות הנפקדות אשר הם ונכגדים לחורתינו הקדושה . והנה צשנירת שצת כאמין שהקדוש צ"ה וולוי ונשגיה וכוה אותנו צשנירתה והעולם הוא ונחדש . והנה ים עוד צשנירת שצת כשהוא צטל ונוללכתו וגם הוללחתו ונרובה ונשאר הימים א"כ הרי זה הפקד ושכר השמור לו לעוה"צ והאל ית"ש הוא שזוה אותנו על זה א"כ הרי הוא אחד ואין צ' וננונו העוץ והרע והוא הגור צהס ולא כשלשה דעות הנפקדות שכת א' אוננת שהעולם קדוון ואין לו זכורא . צ' אוננים אונת שהוא ונחדש וים לו זכורא אצל אינו ונשגיה וננסר ציד הנולות והס הנשגגים והנכגים . ג' אוננים אונת שים זכורא והוא ונשגיה ונכגיה . אצל הס . צ' אחד פועל טוב ואחד פועל רע דלל אפשר שמהטוב תלל הרעה וגם לא אפשר לרע שיעשה טוב לכן צ' הס . לכן שנירת שצת ונרקת את האדם ונאלו הדעות הנפקדות . וא"ת הרי כל הנולות רונזים כן שהעולם ונחדש והוא הצורל ונשגיה ואחד . וי"ל שכל הנולות אינס תדירים כנוו שצת שהוא יום לשעה . ה"ל לדורחס . וא"ת שאס כן נשמור שצת לצד ולא שאר הנולות . לז"ל את השצת לרצות כל הנולות שהרי הנולות נחקנו לתקן האורות אשר נוכחס נההו רנו"ח אצריו ושק"ה גידיו . לפי שאפילו אס יאמין צולליות ואחדות והשגחה וכל ונקוס הוא ונחוייב אח"ל לתקן האורות אשר צאו ליד החוור צשציל האדם אשר על ידם הוא זוכה צחחריתו ככ"ל . שכן כתיב איש ואנו ואציו תירלו ואת שצתותי תשמורו איני ה' אלהיכם . וי"ל מה שייכות ים להני תלתל דקונכינהו אהדי . אלא כדי להרים הנכסול שן הדעות הנפקדות הכ"ל וולצ עם צני ישראל . והוא אס האונת כפי דעתם לונה יהיה ונחוייב האדם צמורה אצ ואס והלל הטבע גחר שזה נווליד זה . זה הולך חס צל כמו הצהמות ומיני אילנות ורעיים ועשצים ולא צל זה לעולם לא כדי להוליד וכן כולם ומה יתרון ים לאצ ואס על האדם שיתחייב לכצדס ולירל ונהס והן אונת שמוחיייב לכצדס כאלס העושה עוזה לחצירו אצל המורה לונה . אלל ודאי לריך לוור שיהי זה צהשגחה פרטיה ונחתו ית"ש ואפילו צלל נעם . וכשנאמר שהוא צהשגחה אס כן ים זכורא ונשגיה . ועוד הנה ידוע שהאצ פעמים שמוס צצנו ונענגו . ופעמים כועס ונחאכור עליו ומיקרו וגם היקרים אלו הס לעוצתו ולהכחתו

ולתכלתו ונקראים גם הם רחמי האב יען שפעם הבן הרעים גרמו לו הרעה
 אבל לעולם הם רחמים כדי לחזור הבן ולרכו הרעה . כן מולא שפעמים כחוצ
 הו"ה צ"ה שרונה על מדה רחמים ופעמים צמס אלהים שרונה למדה הדין והכל
 עולמו ית"ש ואין שני לו לכן כתוב אני ה' אלהיכם אם כן משבת וממורא אב
 ואם יחייב אחרת לאמונת הא' ית"ש ומליחותו והשגחתו ויחודו לכן קמוכים הם .
 וזה אפשר לפרש הכי קראי יו"ש ויאמר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
 ואמרת אליהם ועשו להם ז' לילת וגו' עד ולא תתורו אחרי לצבכם וגו' והדקדוקים
 מוצאים . ראשונה למה נקראה פרשה זו לעוקשם ועוד למה נחלטה כתיב
 דבר שהוא לשון קשה וצחוק כדי לדבר חזר לומר ואמרתם שהוא לשון רכה .
 ולמה לא היה די צ"ה מהם . ועוד נלח אליהם נראה למי יחזרת . ועוד למה למה
 על התכלת שאינה מלויה כ"כ והיא צדמים יקרים . ועוד איך יהיה שהפחילים אשר
 קשור בהם שם הו"ה צ"ה יהיו על הכנף ומדולדלים ועוד מהיכא חיתי שצראית
 הלי"ת הכף יזכור כל המלות . ולפי האמור א"ש והוא לפי שמה על העוקש
 צקילה יען שהעוקש חלל שבת גילה על דעתו שהוא וון הכת הראשונה
 שאמרים שהעולם קדמון ואין לא זורא ולא משגיח . ואם כן גדול עונו ומעוזה
 עזרה זרה יען שהעוזה ע"ז ומאמין צמליחות האל ית"ש וצדוקת אבל אומר
 נרוצ רומנותו אינו משגיח ומסרו צ"ד הכוכבים ומלות והוא עושה לורת הכוכב
 השליו עליו ועוזה אחרת ומשתחווה אליו כדי שיספיע עליו . אם כן העוקש
 גדול עונו ומעוזה עזרה זרה לכן למה התורה עליו צקילה לכן אמר לו דבר
 אל בני ישראל והוא שצבול כורחם שלא מעוזהם חייבים לקבל מלות ז' לילת שהיא
 ונגדה לכל דעות הנפקדות הכ"ל . ועוד שיחזור ויקציר להם העעם צמתיקות
 לשון וצטוב עעם להכל הוא להנחתם ולעוזהם . לפי שעל ידי זה מתרחק
 ומתצטל מהם הדעות הנפקדות הכ"ל ומאמינים צמליחותו והשגחתו ויחודו אשר
 צזה הם זוכים באחריתם להיות מרכב אליו ית"ש ככ"ל . וה"א דבר אל בני
 ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ז' לילת . והוא צמה שהם מאמינים שהאל ית"ש
 מלוה אותם . הרי הם מאמינים צמליחותו והשגחתו על ידי שהוא מלוה אותם .
 וצמה שמה אותם על התכלת שאינו מלוה כל כך ולריך ליה נרחה ויגיעה
 רכה ודמים יקרים ועל ידו הם זוכים באחריתם ככ"ל אם כן הרי הם מאמינים
 באחדותו והעוזה והרע מוננו ית"ש ואחד הוא ואין שני לו . ונראה עוד שהכל
 הוא להנחתם ולעוזהם ולא לכבוד עלונו הוא דורש ממה שמה על הלי"ת
 פיהו צכנף הצגד והיו מדולדלים צקרקע אף על פי שקשור בהם שם הו"ה
 צ"ה כידוע ולא למה שיהיו על הראש מזה רחיה גמורה שלא לכבודו הוא דורש
 אלא הכל הוא לזכות עם בני ישראל באחריתם . וצודאי כשידעו כל זה יתאמת
 אללם שכל מלות התורה הוא על דרך זה . וצזה הם זוכרים כל מלות ה' ית"ש

מרפא לנפש

ונוחפשים אחריהם לקיימום צלתי ונעבור ולא שום עענה ונגדה להם ונמיני הדעות הנפקדות הכל • אלח ונקיימום כל המלות צהצה רצה ושוחה יחיה • ח"ח ועשו להם לילית על כפני בגדיהם לדורחם ונחנו על לילית הכק פחיל חכלת והיה לכם לילית ורליהם אוחו והכרתם את כל מלות ה' ועשיהם אוחם ולא תחורו אחרי לצצבם ואחרי עיניכם אשר אתם זוכים אחריהם לנענן חזכרו ועשיהם את כל מלותי וגוי • ועל דרך זה אפשר לפרש הכי פקוקי דשירה וי"ש ידועה ה' ציום שהוא את ישראל מיד מלכים וגוי עד עזי חזרתה יה יהי לי ליסועה וגוי והדקדוקים ומזלרים ה' איך כתיב שיסועה ישראל ומלכים היתה ציום שהוא לצד וסלח היסועה היתה מיום לאחם ומלכים ואם היסועה היא על מה שכלולו מיד המלכים הוה ליה לוונר מיד המלכים • ועוד איך אפשר לוונר שצנער מכות אשר היו שלח צדק עצע כגון חושך למלכים ואור לצני ישראל וכן כולם וכ"ש צצד שהיה אש ומחלקת צתוך הצדד ואף על פי כן לא האמינו צהאל ית"ש • ובקריעת ים סוף שהוא נס אחד האמינו כו"ש ויאמינו צה' וצושה עזרו אלל צעשר מכות לא כתיב ויאמינו • ועוד איך כתיב אז יסיר וגוי דנשומע דעתה הם ומחוייבים לוונר שירה ולא צשעת יליחם ומלכים • והלא כק עשר מכות ויליח ומלכים שנגלה ה' ית"ש דכתיב ועצרתו צארך ומלכים • ואמרו ז"ל אני ולא מולך • אני ולא שרף וכי ח"כ שם הוה להו לוונר שירה ולא עתה שהוא נס אחד צלתי גלוי שכינה • ועוד צנכ קריעת ים סוף לפי הכראה אינם ומחוייבים לוונר שירה כלל לפי שהאל יחצרך שמו גזר להציחם לזה לכן הוה ומחוייב להלילם • ועוד לווה גאה גאה ולא די צא' • וכן לווה רוב דברי השירה הם כפולים • ולפי האמור כיחא ונקדים עוד מה שיש לדקדק איך היה אפשר לנרעה לצוא לפני מולך גדול כפרעה וכ"ש לצדד אליו קשות • והלא אין כל אדם זוכה לראות פני המולך וכ"ש לצדד אליו קשות • ואיך פרעה האריך אפו כל כך ולא לווה להכרו או ללל הפחות הוה ליה שלא יתן לו נשות להכנס • אלח דהנה ידוע שהמלכים ה' אשר היו ציינים ההם לא צהה המלכות לידם מולד ירושה ולא מולד בצורה אלח מולד חכונה כי כן היה כהוג אללם כל ויי שהוא גדול צחכונה ולא כמולד כמורה • ומנחין אוחו כל העם לקיות למולך • והרליה לזה מיוסף צשעה שפתר החלום לפרעה חקף ומיד אמר ליה פרעה אחרי אשר הודיע אללים אוחך את כל זאת אין נצון וחכם כעוד אתה תהיה על ציתי ועל פיד יסך כל עוני רק הכסא אגדל מונך • שמוקד לו כל המלכות ולא הכיח צידו רק הכסא • ויש לדקדק על מה כל המרדה הזאת הוה ליה ליחן לו חימה ומחנה ולפוערו צן חורין לעמנו • אלח ודאי צשעה שראה שכל חכמיו לא ידעו לפתור החלום וגם כן אף הוה • ויוסף הוה שפתר החלום אם כן חכם גדול הוה יותר ממה ורלי למלכות אלל כיון שהוא עזד

ובהכנסים המלכות כחוב חין ראוי לעצד להיות למוֹלך לכן אמר ליה אחה תהיה על
 ציתי ועל פיך יסק כל עמי רק הכסא הגדל מוֹנך מפני שהוא עצד . ורואה
 ליה מוֹנֵם ז"ל בשעה שאמר שר הוֹשֵׁקִים לפרעה את חטאי אני מזכיר היום וגו'
 ושם אחנו נער עצרי עצד לשר הטבחים . כחולא עליו פרעה חנה גדולה ואמר
 לו רלוך שמוֹלֵך עלינו איש נכחי . אמר ליה הוא נער ואינו ראוי לנלוכה .
 אמר ליה כ"ש הוא וזה כשהוא נער חכא גדול אשר חין כמוהו בכל הארץ
 כ"ש כשיהיה גדול . אמר ליה עצרי הוא ואינו ונצעלי צריחנו . אמר ליה אפשר
 ליה להמיר דחו . אמר ליה הוא עצד לשר הטבחים ואי אפשר ליה למוֹלך כמו
 שהוא כחוב צהכסיס המלכות דלא אפשר לעצד להיות מוֹלך . צאוחה שעה ליה
 להציא אותו אליו צמורה . אם כן אף הכא צדך זה היה אפשר ליה לנרעיה
 לצוא אל פרעה ולהחוכה עמיה צחמה ולדבר לפניו קשות ואין יכולת ציד
 פרעה ללוות להרוג אותו או שלא יתן לו רשות לצוא לפניו . דאפשר
 שהוא גדול מוֹננו צחמה וראוי הוא לנלוכה . והוכוח הוא ונעין ונליות האל
 ית"ש והשגחתו ויחודו לפי שפרעה הוא מן הכח שאומרים שהעולם קדמון והוא
 צנצע ואין ח"ו לא צורה ולא מנהיג כו"ש פרעה לא ידעתי את ה' . ונרעיה
 היה אומר לו שהעולם הוא נחודש שהרי נגלה אליו ושלחו ונסר לו אותה
 ונפתים . וכשעשה האות הא' לפני פרעה אמר ליה פרעה זה הוא צדך טצע
 וחכום שהרי אפילו החכמים אשר לפני אפשר להם לעשות כן וכן ע"ז הדך
 היו העשר נוכח כמו שפירש אם יכלה ה' . וכן חולא צפתרון חלוות שפח
 יוסף שאמר אל פרעה דע לך שהחלוות צאים ושלש קיצות אי מעיבות הנאכל
 וזה לא אפשר להיות לבני מוֹלך . ועוד שהחלום הצא ונעצוי הנאכל הוא
 מעורצצ ואין לו הצנה חבל הכה הוא צקוה וגם נשנה . צי מרוב המחשצות .
 גי ומחזק הנפש . וחלום זה נראה שהוא מרוב מחשצות ומחזוק הנפש . והוא מפני
 שחושב לעולם שהעולם קדמון ואין לו נשגיח אלא כל מה הנעשה הוא מדרך
 טצע ומכח הרצעה יקודות . לכן הראו לך בחלום אף וזה שהוא נעשה נכח
 הרצעה יקודות הוא נעשה בהשגחה פרטיית וכח הדי יקודות נדמה ככלי מלאכה
 ציד האומן . ולא אפשר ל"ל שכלי המלאכה הם שטעו דבר זה לא צודאי לריך לומר
 שהאומן הוא שטעה ד"ל . לכן הראו לך בחלום שמיסוד הניס ומיסוד העפר
 בהשגחה הצורה ית"ש עלו טצע טצלים וטצע פרות . טויות ורעות ומקורס
 אחד . ואף ונעשיהם היה שלא צדך טצע אלא בהשגחה פרטיית ונאחו ית"ש .
 ח"כ יש לעולם צורה ונשגיח ומוֹננו הטוב והרע . וגם זה מורה על טצע שני
 טצע וטצע שני רעצ . ולא תאמר שהם צאים צדך ומקרה ולא בהשגחה . שהרי
 הם צסקול וצמין אם כן הם בהשגחה . ועוד ועל השכות החלום שמונהר
 האלהים ונודיע אותך לצקס חרופה לנחלתך אם כן הכל הוא בהשגחתו ית"ש

מרפא לנפש

ונוחו הטוב והרע • לכן היה יוסף צין כל דבור ודבור וחכיר עם אלהים להודיע אותו ונענין מליאות האל ית"ש והסגחתו ויחודו • ולהרחיק מדעתו הדעות הנפקדות הכ"ל • בצוהה שעה הודה פרעה לדבריו ואמר לו אחרי אשר הודיע אלהים אותך את כל זאת החכמה אין נכון וחכם כבוד וגו' וכששומע יוסף ופרעה דברים אלו ונתאמה אליו שהאמין פרעה בצוהיאות האל ית"ש ובהסגחתו ויחודו אמ"ל עתה שכן הוא ירא פרעה איש נבון היודע צחכקים הונלכו ובהכנה שיקצו וכו' וחכם אשר זו אמונת הא וצקי בחכמה הזאת להצין ולהסביר לעם החכמה הזאת וחככם כלצם אמונת הא ית"ש לכן אמ"ל אחרי וגו' אתה תהיה ע"צ ועל פיך וגו' • אשר צוה ית"ש צוה קושיות • אי יוסף בא א פרעה לפתור חלום ולא ליועץ אי"כ למה אמר ועתה ירא פרעה וגו' • ועוד עלת ועתה נראה שמויתרת • ועוד למה נבון וחכם ולא די נבון לצד או חכם לצד • ועוד שפרעה צכל דבריו לא הזכיר עם אלהים ולמה צקוף כתיב אחרי אשר הודיע אותך אלהים וגו' • ונא"י את כל זאת הוה ליה לומר זאת דוקא שהוא פתרון החלום • ועוד מהיכן ידע פרעה ומה שפתר לו החלום אין נבון וחכם כמותו אפשר בדרך עקרה הוא • או אפשר שיש לו ידיעה בענין פתרון חלוונות אצל בחכמה ולא כלום • אצל לפי האגור כיחא והוא כיון שידע פרעה שהאמונה בהאל ית"ש ובצוהיאותו והסגחתו ויחודו היא העיקר אצל שאר הדעות הם דעות נפקדות ונכוזות לכן אמר לו אין נבון וחכם כבוד ואפילו שהיה צוהלים כוהה חכמים גדולים וכל ונקום כיון שכל חכונתם היתה על פי הדעות הנכוזות הכ"ל אם כן חכונתם נפקדת ואין בהם ממש לכן אתה תהיה על ציתי שילמד ויצין לכל אנשי ביתו וליושבים לפניה ומה החכמה וירחיק ומה הדעות הנפקדות הכ"ל ואח"כ צדאי שכל העם יהיו נועים ארין לחכונתך • וה"א אתה תהיה על ציתי ועל פיך יסק כל עמי והנולדים שהיו מונומעים צנומאה לא הטו אחן ליוסף לצטל אמונתם עד שצאו יוני הרעב והולרכו ליוסף לצוה לפניה והוא היה תוניד ונדבר על לצם ונודיעם מנליאות האל ית"ש והסגחתו ויחודו שהוא נגד אמונתם לכן לעקו אל פרעה ללחם ואמ"ל לכו אל יוסף וכל מה שיאמר לכם תעשו יען כי זאת החכמה הזאת האמונה היא העיקר לכן כולם נכנסו בצוהה האמונה ותוניד היו נכבדים לעם צני ישראל אשר היתה זאת אמונתם ונקדונת דלא • ואחר עבור זונן מה ככנסה רוח שעות צפרעה וחזר לקורו הרע וכפר בכל מה שלמד אותו יוסף כמ"ש ויקם ונלך הדש על מלדים אשר לא ידע את יוסף ואמרו ז"ל אינו הדש ממש אלא שנתחדשו בזרותו וי"ל אפילו אם תוולח לומר שעשה עלמו שלא ידע את יוסף אצל וכל ונקום מנעשה יוסף הנס כתיבים על ספר דברי הימים • אלא שחזר וכפר בצמונת הא ית"ש והיה מולר לעם צני ישראל אשר הם מנעלי אמונת הא • דאם לא כן קשה מה פשעם ומה חנוטם לעם צני ישראל לשעצד אותם צעזודה קשה והלא וכל ונקום

ונקום עשו עם הנולדים עוצה גדולה שהלילו אותם וייד הרעצ שצע שנים וגם
 העשירו ונלכותם ונוה שנקו להם שאר הארלות וכל ארץ נולדים היה קצבותיהם וגם ווארץ
 כנען כו"ש ויהי לעצ כל הארלות וכל ארץ נולדים היה לחם • וכתיב וילקט
 יוסף כל הכסף הנוולא בארץ נולדים ובארץ כנען צטצר אשר הם שוברים ויבא
 יוסף את הכסף ביתם פרעה • ואם כן איך עתה יעבדו אותם בעבודה קשה
 אלא רחמי ונה שהעבדו אותם בעבודה קשה לפי שהנולדים חזרו לקורם הרע
 וכפרו בהאל ית"ש ושעבדו צעם בני ישראל אשר הם גרמו להם שיכפרו דתם
 כוה שנים וגם הכם עתה ונחזיקים באמונת הא ית"ש שהוא נגד דתם ואמונתם •
 ועם בני ישראל ורוב קדושתם קבלו עליהם כל קושי השעבוד שהוא ולא כפרו
 צוליותם האל ית"ש אצל לצקוק ורוב קושי השעבוד יס ויהם שכשחצטו בהשגחה
 ואמרו אפשר ח"ו שנים יש אחד לטוב ואחד לרע והנה עתה הטוב הוא השליטי
 על הנולדים ונטיצ להם • והרע הוא השליטי על עם בני ישראל והוא הנולד
 להם • או שמוח ח"ו ורוב גדולתו ורוממותו של האל ית"ש אינו נשגיח על עולם
 שפל הערך כזה לכן נקרא אותו ונושלת הכובצים ונולות והנה נול הנולדים
 צרום הנושלות ונחלם בשפל הנולדות • וכן אמרו ז"ל שישראל באותו זמן ככסו
 צו"ט שערי טוואה • עד שנגלה האל ית"ש לנרע"ה והודיעו ונענין השתלשלות
 האורות ככ"ל ונהה יאמין ונענין נוליותו והשגחתו ויחודו ית"ש ושלחו אל פרעה
 להתוכח עמו כבא' שהתוכח עמו יוסף וצוה היה אפשר ליה ליכנס אל פרעה
 ולדבר אליו קשה ולא היה יכולת ציד פרעה ללות עליו להרבו או ללד הפחות
 שלא יתן לו רשות לצוא לפכיו דאפשר נרע"ה יהיה יותר חכם גדול וננו ויכלח
 אותו ויהיה רחוי למלך צונקומו כמו שהיה נהוג אללם • וכן תולא בכל יבית
 נרע"ה עם פרעה וצעטר נכות שכולם נורים כן כונו שנפרש צונקום אחר אש
 ירלם הי • והנה ישראל כשראו עשר נכות שלא היו צדך טצע אלא הם היו
 צדך נס האמינו אמונה שלימה שצודחי שהאל ית"ש נשגיח בעולם ואינו תחת
 הנול • אצל אפשר היו נוספקים באחדות באוונרם הרע הוא השליטי על הנולדים
 ונכה צהם והטוב הוא השליטי על עם בני ישראל ונטיצ להם • אצל צקריעת
 ים סוף שהיה צה טוב ורע צבת אחת שכלולו וייד הנולדים והנולדים נטצעו
 צים וגם צויתת הנולדים היתה עוצה גדולה וון הצוה כו"ש ז"ל באותה טעה
 האמינו גם באחדותו ית"ש לכן כתיב אז יסיר נטשה ובני ישראל לפי שהאמונתם
 עתה היתה אמונה שלימה • וי"א גאה גאה • עזי הנרת יה ויהי לי וגו' אצל וכל
 נקום יש לדקדק לנה החמיל צלשון זכר כו"ש אז יסיר וסיים צלשון נקיבה כו"ש
 השירה הזאת • ולהצין נקדי' ונש"ל צשמות רבה ובמכילת' וז"ל כל השירו הנאורי צלשון
 נקיבה • ל"ל ונה נקיבה זו נחעצרת ויולדת ונחעצרת • כך הלכות הצאות
 על יסרא' הולכות וחזרות וצאות • אצל לעת"ל אין עוד לרה ויהיו לאורים צלשון

מרפא לנפש

זכר שנאמר שירו לה' שיר חדש וגו' . אף הכא צענה שראש ורע"ה קריעת
יס סוף וישראל כלולו מיד המלכיים וכל וכל התחיל לומר השירה בלשון זכר
וכשראה שיש לפניהם עוד לרות אחרות קיים בלשון נקיבה ואפשר לתת ענש
דלמה כל השירות בלשון נקיבה ולעתיד לצוא בלשון זכר בהקדים וי"ש ז"ל צמדרי
רבה וז"ל אמר להם הקצ"ה לישראל לשעבר הייתם כושעים על ידי צער ודס
צמלריה על ידי נושה ואהרן . ציוני קיסרא על ידי צרק ודצורה . צמדדיינים על
ידי שונגר . וכן בכל השופטים ולפי שהיו על יד צער ודס חזרתם ונשתעצדחם
אצל לעתיד לצוא אתי המושיע אחכם וטוב איככם ונשתעצדים עוד הדא הוא
דכתיב ישראל כושע זה' השועה עולמים עכ"ל . והנה ידוע להנשפע קרוי בלשון
נקיבה והמושפע קרוי בלשון זכר . ולכן אמרו דתלמודי חכמים יש להם דין
נקיבה לפי דהם נשפעים צמזמזותיהם על ידי אחרים . ולכן כל הגאולות אשר
היו על יד צער ודס כאמרו בלשון נקיבה אצל לעתיד לצוא שהגאולה תהיה על
ידו ית"ש שהוא המושפע העיקר האמר בלשון זכר . ואפשר לומר עוד למה כתיב
אז דנושנע אז ולא קודם . והוא כו"ש ז"ל שצאוחה טעה ראה ורע"ה שר
של מלכיים עוציע צים ואותו זמן הוא תוקפו וגבורתו שהם ימי ניסן וצמזל עולה
וצמלי החודש אם כן זה נס גדול לכן אמר אז ישיר נושה וצני ישראל אצל
נוקודם שעדין עוונד בתקפו לא . ואפשר לומר עוד למה התחיל בלשון זכר וקיים
בלשון נקיבה לפי שהיה ורע"ה צאוחה טעה צככנה גדולה ותשועה ורע"ה
היתה על יד הקצ"ה . ותשועה ישראל על יד ורע"ה ואהרן ולכן כתיב אז ישיר
נושה וצני ישראל את השירה הזאת והוא ככ"ל . המורס וכל האמר שצקריעת
יס סוף הוא שהאמינו ישראל בהאל ית"ש אמונה שלימה צמליאותו והשגחתו
ויחודו ית"ש ולכן חוצה על כל איש הישראלי שללד הפחות תהיה זאת האמונה
הקועה בלבו . וזה אפשר להבין מ"ש דוד המלך ע"ה צאומרו הקשיצה לקול
שוני וולכי ואלהי כי אליך אחפלל . ויש לדקדק דלא אפשר לומר לאמר הקשיצה
אלא לוי שהוא רחוק מנוכו שיטה ארון לשמוע דצרו ודבר זה לא אפשר לאומרו
לצני קצ"ה . ועוד מה זה שאומר הקשיצה לקול שוני כי אליך אחפלל והלא
כל העם ונחפלים אליו ית"ש ויש מיי שנענה ויש מיי שאינו נענה . ונראה לקילור
דעתי דכך הכוונה :הוא שדוד המלך ע"ה נודה ואומר שאני ידוע צעלנו שמוצו
עונותי כתרצה צי המומר העכור והייתי כראה כאלו מורחק מאור שכינתך .
לכן לריך הקשיצה . אצל גלוי וידוע לפניך שלא להכעיק כמכוונתי אז יש צדעתי
ונשלט דעית הנפקדות הכ"ל שהרי אתי נאמיין ונודה שאתה וולכי הרי הנליאות .
ועוד ואלהי הרי ההשגחה צידך ולא ציד כוכבים ונזלות . ואלריך אחפלל שאני
נאמיין ונודה שצידך הכל הן עוצ והן לרע ואין שני לך . וזה אפשר לפרש
הכי קראו וי"ש ויכל נושה לדבר אחס ויהן על פניו ונקוה וגו' וראו צני ישראל

אח פני נשמה כי קרן עור פני נשמה והשיצ נשמה אח הנקוה על פניו עד צואו
 לדבר אתו וקומץ ליה ויקהל ליה נשמה אח כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה
 הדברים אשר ליה ה' לעשות אותם ששת ימים תעשה ונלחכה וציום השביעי
 יהיה לכם קדש וגו' . והדקדוקים ונזכרים א' דמשמע דהנקוה היה מפני
 שקרן עור פני נשמה ולא יכלו בני ישראל לראות פניו דצבר אחס לכן היה נותן
 הנקוה על פניו כדי שיוכלו לראות צמטה ולהצין דצרוי . א"כ איך וכתיב ויכל נשמה
 לדבר אחס ויתן על פניו נקוה דמשמע צנת שהיה נודר עם בני ישראל היה
 נוקיר הנקוה וככלותו לדבר אחס יתן הנקוה על פניו . ועוד שני פעמים פני
 לנשמה כו"ש וראו בני ישראל את פני נשמה כי קרן עור פני נשמה . ועוד וכי
 עתה הוא שראו כי קרן פני נשמה והלא הכאיה הלזו היתה נקודת כו"ש למעלה
 וירא אהרן וכל בני ישראל את נשמה והנה קרן עור פניו ויראו נגשת אליו .
 ונשמה יש שייכות לפרשה זו עם ויקהל עד דקומינהו . ועוד כיון שהלזו הוא על
 השצת לצד לנשמה כחצי אלה הדברים וגו' לעשותם וגו' דמשמע שהם רצים .
 וא"ת שאומר כן לפי שגולה אותם גם על התרומה והמשכן וכליו הרי יש להם
 אמירה בפני עצמם כו"ש ויאמר נשמה אל כל עדת בני ישראל וגו' קחו ונלחכם
 תרומה וגו' ואפשר לפרש ולומר דדרך רמז והוא שתרומה תמיד היה נוכח לעם
 בני ישראל שירחיקו עצמם מן החומר העכור אשר הוא קיבה לכל . נגע ופגע
 והוא המעצרים על דעת קונם והם היו צנוצוה גדולה בחומרם כיון שהאדם
 מושצו בעולם הגשמי וכל חייתו וקיומו והעונותו בעוה"ז הוא על יד החומר
 ככ"ל אם כן מן המונע הוא לעמוד כנגדו ולהלחם צו ולכבוש אותו שהיה תחת
 ממשלתם . אבל כיון שראו נרע"ה הוא אדם כמותם ומוצבו בעולם המוגשם
 וחייתו וקיומו מן החומר ואפי"ה האורות שבו הם זכים ומאירים עד למאור והוא
 לפי שלא היה החומר שולט בו וכראה כנאף דלתיה דנזי לפי שלא היה נתקרב
 אליו רק להענדה בצדד ואף גם זאת הוא להרים את חלבו ומנוח תרומה לה'
 והן האורות אשר הם כצופים תחת ידו וניעות עולם ככ"ל שכן הוא רמז צמלת
 והקיר את הנקוה . והשיצ את הנקוה הרמז לחומר כו"ש כי עונותיכם היו
 נוצדילים ציניכם לצין אלהיכם . אם כן מלינו שהחומר נקרא נקוה . ונזה
 ידעו שהכל הוא ציד האדם לפי שהאל ית"ש צרא האדם צבץ נזאזים וחומר
 ולורה . ועוז ורע כו"ש ראה נתתי לפניך את המייס והא העוז את הנזות
 ואת הרע . אזי צקשו מנרע"ה להורות להם הדרך אשר ילכו בה ואת הנעשה
 אשר יעשו . והגיד להם ונענין השתלשלות האורות והכל הוא כדי שיצא האדם
 ויתקם ועי"ז יבזו באחריתם כמו בתחילתו כצואתו צענין הפנה כמו שפירשנו לעיל
 ונזה ידעו ויציו רוממות האל וגדולתו ככ"ל ונמשכה אליהם אהבת הרוממות
 והיחאה וגם נזה נמשכה אליהם אהבת איש אל רעהו כיון שידעו ויציו שכולם

מרפא לנפש

נחשבים כגוף אחד כמו שטורטן ועיקרן אחד צלחי פירוד • וזה שגופם נפרד זה וזה הוא לקיום העולם צלצד לפי שיהיה כל אחד ואחד נחוייז צולחקה אחת כגון זורע עומן אופה קוחר קופר וכן הכל אצל לעולם הם גוף אחד יקרא להם אשר בזה ישלימו יחד האל ית"ש ככ"ל וכן אמרו ז"ל לא נחמד ציה הנקדש וגלו ישראל ונוקונום אלא ופני שהיה בהם שנחת חכם שהיו ונפרידים עלונום זה וזה • ועוד להתועד יחד כולם כאחד להתרד צתשובה לפי שכל כך גדול כמה של תשובה כו"ש שוב ישראל עד ה' אלהיך • ואמרו ז"ל ואפילו טעבר ועצד ע"ז ונחלין לו ונוספיקים צידו לעשות תשובה • וכנ"ש ז"ל אחס פתחו לי פתח כחודה של נחמו ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם • וגם להיותם זריזים ונחמדים צולות שבת שהיא נורה על יחד האל ית"ש ונרחקת האדם מן הסצרות הנכבזות שהם נגד תורתנו הקדושה ככ"ל ו"ח ויקהל ושה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם זה הדבר אשר ליהי לעשות שבת ימים וגו' • וזה יהיה גופם קודש ולא יהיה שליטה לחומר בהם ואדרבה ע"ז אחס ונחמדים את חלצו ונחמו תרומה לה' ולמלאכת הנושכין • ו"ח קחו נחמכם תרומה כל כדי צבו יציאו את תרומת ה' וגו' • וזה אפשר לפרש הכי קדמי ע"ש ויבס פענן את אהל מועד וכבוד ה' ונלא את הנושכין וזהעלות הענן ועל הנושכין וגו' ויקרא אל ושה וגו' ויש לדקדק בזה הפצה ראשונה לנה פעם קרא אחוה אהל מועד ופעם נשכין ועוד כיון שכתב וזהעלות הענן יסעו צדואי אס לא יעלה הענן לא יסעו • ואם כן לנה חזר לוונר ואס לא יעלה הענן ולא יסעו עד יום העלותו • ועוד איך כתיב כי ענן ה' על הנושכין לעיני כל ציה ישראל • דושנעע שלא היה שם ענן אלא דוקא היה נפאה לעיני בני ישראל באלו ים ענן • ונחי זה שחזר וכתב צכל נקעיהם • וזה שייכות יש לפרשת ויקרא אל ושה וידבר ה' אליו ונאמר לו ועוד לאמר עד דקונכסו • ועוד הוה ליה לכתוב ויקרא ה' א ושה ונאמר לו ועוד לאמר כדי שדע וני הקורא ונחיכין קורא • ולנה האלף של ויקרא זעירא • ואפשר לפרש ולומר צדרך רנו והוא לפי שפרד סדור הנושכין רדונה להשתלשלות האורות ונליאות העולמות העליונים כמו שנפרש צנקוס אחר צע"ה • וסדר ילירת האדם צעול העצ והגשמי נחומר וצורה יחד להיותם כאחד אף על פי שהם שני דצרים הפכיים זה וזה ונחמו ונכדדים זה לזה שהרי הלוכה היא צתכלית הזכות והדקות אצל החומר הוא צתכלית העצות והגקות • אצל לעולם הלוכה עיקר לפי שהיא הלצ • והחומר הוא אולם ונשכין לה • ועוד שהלוכה היא לעולם קיימות ולא שייך לוונר לגצה לא כלייה ולא וניחה • לפי שהיא רוחנית וצתכלית הדקות והזכות • אצל החומר הגס ועצ יאמר לגציה וניחה וכלייה • ועוד שהחומר הוא כולל ויש ראשית לנליאותו • אס כן צדואי לדיך להיות שיש לו גם אחרית כדרך כל הנמלאים כידוע • ועוד לפי שהגוף

עלמו הצא וּן החומר הוא דוקא כלי שיכות ללורה כידוע לכן העמידתו אינה חדירית אלא לפי שעה בלבד ובהסתלק הלורה לחזור לעקורה כבראשונה אזי הוא הולך ומחצטל . אבל בראשונה לפי שנעשה שכל חיות האדם וקיומו צעולם הזה הוא על ידי החומר אם בן כתבצר החומר כל כך ושלנו צגוף האדם ונעשה הוא העיקר אף על פי שהאל ית"ש צרא האדם צכף מואזנים וחומר ולורה וגם הוסיף לו כשמה ורוח ונפש שהם אורות נאללים וזיו כצדו ית"ש כנ"ש ויפח באפיו כשמה רוח חיים אף על פי כן גצרה יד החומר באדם ונשכו אליו להיותו לעולם קר א ונשמעתו ותחת ונשלתו . וז"ל ויכס העין את האהל אעפ"י שכבוד ה' מלא את המשכן . וזאת הים תימה גדולה למשה שלא הצין מה כוחו של החומר שיחא שולט צגוף האדם אף על פי שהוא מלא כבוד ה' . הן מולד האורות שמהם כולל והן מולד האורות שקבל עוד שהם כר"ן ולמה עשה ה' ככה . ח"א ולא יכל משה לצא אל אהל מועד כי שכן עליו העין וכבוד ה' מלא את המשכן . אבל חמ"ו אור שצדאלי נעשה זה בהשגחה פרטית ומלתו ית"ש שגזר על האורות שיצוא ליד החומר העכור כדי שיצוא האדם לתקנס ולהסיר ולהעלות החומר המלוצץ צהם וזה לא אפשר ליה כי אם שתהיה חיותו וקיומו על ידי החומר . אשר צזה יזכה באחריתו על ידם להעלות להיות מורכבה אליו ית"ש ככ"ל . וזה אורו ובהעלות העין ועל המשכן (והוא ובהעלות החומר ועל האורות השוכנים צקצרו) יקעו צבי ישראל צכל וקעיהם כמעיקר צ ובראשונה . אבל אם לא יעה האדם א החומר אזי אין יכולת צידו לתקן אורותיו ולהעלותם לחזור לעקורם כנ"ש כי אם עונותיכם היו וצדילים צנייכם לצין אלהיכם לכן ילערך לחזור צגלגול פעם ושתים עד שישלים חוקו המוטל עליו אזי הוא עולה למעלה לחזור למקורו כבראשונה . וזה אורו ואם לא יעלה העין ולא יקעו עד יום העלתו . ואח"כ חזר ופירי הענעם ואמר כי עני ה' יונס על המשכן והוא שהאורי אשר היו מואירים ומזהירים כאור השמש . ציום מורב החומר נעשו כמראה אש אפי" אס הוא צלילה אינו מואיר ומזהיר כאור השמש אשר הוא ציום . ולא האמר שהחומר ודעיך אורם מונע ח"ו דזה לא אפשר שהרי החומר אינו נחשב לכלום לפני האורות . אלא מה שנראה שאורם נלעד הוא דוקא לעיני צבי אדם ולשכלם העצ וכנ"ש כי אם עונותיכם היו וצדילים צנייכם לצין אלהיכם צנייכם דיקא ולא וצדילים מונע . וזה אורו כי עני ה' על המשכן יונס ואש תהיה לילה צו לעיני כל צית ישראל צכל וקעיהם . ולזה כיון ששענו ישראל דצר זה מנשה שהיה מולד להם היו צמנכה גדולה עד למולד צאונרם איך אפשר להיות באדם שכלו עצות ומנצצו צנקוס גשמי ועצ . ומיותו וקיומו והעמידתו מן דצר הגשמי והעצ שכולם כח החי איך יעמוד כנגדו וישצר כחו עד שיחא החי קר א ונשמעתו ודצר זה לא אפשר להיות צעולם ואם כן לפי זה לשוא הוא עונל ויגע ח"ו לזה אור ויקרא

מרפא לנפש

אל משה • והוא שהרי קרא כן לנפש שרובו עצות וחיותו וקיומו מן העצות שהיא כח החומר ומוטצו בעצות • ואף על פי כן כדכך כל כך עד שהיה דבר ה' אליו פה אל פה כאשר ידבר איש אל רעהו • וכל זה בא אליו לפי שלא היה נוקצ החומר אלא לקיום בלבד ולעת הלורך וגם זו היה להרים את חלצו מוננו תרוננו לה' שהם האורות • אם כן נמלא שהכל תלוי ביד האדם • מה אומרו ויקרא אל משה וידבר ה' אליו ונאמר מועד לאמר דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב ונכס קרבן לה' וגו' • הנורם ונכל האומר שיליח האדם ומחומר ולורה הוא ללורך גדול • אבל יש לדקדק שהרי בקהלת כתיב ומשבח אני את הנתיים שכבר נחו ומהיים אשר הם חיים עדנה • ועוז ומשיהם את אשר עדן לא היה • וכל זה הוא נחמה שהאדם כולו ומחומר ולורה ואפשר שהחומר יתגבר על האדם ויכריחנו לעשות רלונו ולעבור על רלון בוראו אם כן נמלא שמה שכולל האדם ומחומר ולורה היא רעה גדולה שהנתיים שכבר נחו וילאו ונתחת יד החומר ונמשלתו עוז מוננו • ועוז ומשיהם אשר לא בא ולא היה מעולם תחת ממשלת החומר • ואפשר ליישב ומש בחרה על ילח האדם ומחומר ולורה ומש ז"ל הוא דוקא לקיום העולם ולהללת האורות אשר כצם החומר מיינות עולם להחזירם לנוקרם • אבל מלד עלמו של אדם והלענות שמוקבל בעולם הזה לנולאו כדי ספוקו וספוק אנשי ציתו • וגם מלד תחלואי הזמן ולרות הזמן אשר הם פונים ומשויים קשים ומרים • וגם מלד עונשו באחריתו בלאתו מעולם הזה הכל הוא רע ועוז לו שלא בא לעולם לקצול כל היקורים הכז' לעיל וגם באחריתו לפי שצני עליה הם נועט וזער ולזה כתב קהלת עיה ומשבח אני את הנתיים שכבר נחו ומהיים אשר הם חיים עדנה ועוז ומשיהם את אשר עדן לא היה • או אפשר לומר באופן אחר לישב מילת שכבר ועדנה דנראה כמיותרים • והוא צין לרז"ל צין לקהלת הכל הוא מענין האדם צעוה"ז • וא"ת הרי נראה שהם הפך זה לזה • לכן אפשר לומר דקהלת אומר על הרשעים שכבר נחו ואעפ"י שבחיים קרואים נתיים כידוע לפי שמוצו הלובם אחר החומר נתגבר כ"כ ושלח ידו באורות שלהם שהם כר"ן ולא עוד שגרמו לחומר להתגבר כל כך ולשלוח ידו אף בעולמות העליונים ככ"ל אלא שמה קונו אחריהם לדיקים גמורים שתקנו העולמות ולא נשאר צידם דוקא עון כר"ן שלהם ועל זה הרי הם נקבלים עונסם צעוה"ז ובכך הם נטהרים חוכים באחריתם • אבל הרשעים שעדיין הם חיים וגורמים כל הרעה הכ"ל ואפשר אין ווי שצא אחריהם ויתקן את אשר קלקלו בעולמות הקדושים ונמלא גדול עונם ומשויח ואפשר שלא יהא להם תקנה עולמית ויאבדו מכל וכל • אם כן לטני הכחות אלו היה עוז להם שלא יצאו לעולם וסופם לקבל העונש הנור האור • אבל מענין נעשה הלדיקים והשקר הלפון להם לעת"ל

הכל מודים דעין לא רחם אלהים זולתך יעשה לנחמה לו . הואיל ואחא לידן
האי ענינא דפרעה הכני וגיד לך ידי קורא נעים מנעשה שהיה צוננו זה
אשר וזה יחננה ויתחזק לנו שכל דברי חז"ל ואפילו שהם בדרכי גזונה הם
אמת ודצריהם אמת ומיוסדים על אלני פז . והוא מנעשה שהיה צננת החר"ו
לפי' כצננה מלכות לרפת ערי שנה . ואחר עצור כמה שנים מועטים אחר
שיצב הגיינאחר את כל המדינות ההם ותקן להם התקונים הנראים ליו . אח"כ
חזר לחפש צננע האנשים ההם וצננהלכם וצננאלם וצננאלם וצננאלם וצננאלם
ירח והנה כולם צעלי אמונה אחת הם ונקננם ועד גדולם עוצדים להכוונר
שלהם עצודה שליונה ותונה ואין יכולת ציד שום אחד מהם לעצור על דצרו
צאוננם שהוא האלוה של העולם ח"ו . וכשרח הגיינאחר מנעשהם ואמונתם
אחר דנעמו שצודאי הגמור אפילו אם האי' ומה יחיה אף שנה לעולם יחא פתי
וחקר דעת לפי שצננע לאדם כנוהו ואונר עליו שהוא אלוה העולם . זאת ועוד
אחרת כיון שאין לשום אדם מהם יכול לעצור על דצרי הכונר אפשר שלאחר
עצור זמן מה יגזור עליהם שמוחייצם לעמוד ולהלחם נגד מלכות לרפת ואפילו
אם ימותו כולם ונקננם ועד גדולם ומוכרחים הם לקיים דצריו ומחייב העירות
ההם . לכן צא אל הכונר ואונר לו לריך לך לדעת שכל מי שהוא שר על
מדינה אחת וכ"ש על אמונה אחת ומחייב הוא ללמד אותם דעת ומחננה וכ"ש
אם הם פחאים . ועתה אני רואה צך שונעשך חוץ מן הנצנע ולא די לך
שאין אתה ונלמד להם דעת ומחננה . אלא אף אם ינאל צהם איש כצון וחכם
הרי אתה מנסבל דעתו חה הוא מן החינוה על איש חכם וכצון כנוך וכ"ש שאתה
הוא השר של האמונה הגדולה ועלונה הלזו . והכוונר התחיל ללחוק ואונר לו
אני תנויה על איש חכם וכצון כנוך שאיך מואמין צי שאני אלוה ותעצור אותי
כשאר העם . צאוחה שעה הגיינאחר חננתו צערה צו וכתנאל אף וחנה שפוכה .
אלל השיצ חננתו מהשחית והאריך אפו לפי שהיה ידע צו שאיש כצון וחכם עד
להפליא ואיך הנה הוא ענה מוליא ונפיו דצרי שניות הצל ותעתועים . ואונר
צודאי שיש לדצב זה עיקר . וסוד עונון לכן הטוב הוא שאאריך אפי עד שאלע סוד
הדצב ומחנתו . לכן התחיל צקול לחוק גדול עד לנאל ואונר לו ומה האות
והמופת עד שאמין צך שאתה הוא אלוה העולם . אמ"ל הכונר האות האי'
הוא כמה תחשוב דנעהך יוני שני חיי . אונר לו מוארצעים עד חונש וארצעים
שנה . אונר לו ולא היא שייני חיי יותר מנשנוכה מואות שנה . והתחיל עוד
ללחוק הגיינאחר אלל לצו מר לו מר וענה ואונר וכי יש מנאל צעולם אדם
שהיו יוני חיי כן . ועוד ומה האות והמופת על זה אמ"ל לפי שאפי' לי להגיד לך
דצרים אשר היו צחוק השנוכה מואות שנה והלכה . אמ"ל אין זה אוח לפי שיש
מנאל צעולם נערים לעירי שנים אשר לנודו קפרי דצרי הימים למלכים האי'

מרפא לנפש

אשר היו יוחר וואלפיים שנה ומוגידים לך כל מה שנעשה בזמנם . ענה הכומר ואמ"ל זאת ועוד אחת מה הוא הדבר הקשה שבזמנם שאין לנעלה הימנו ואין לו תרופה לעולם צודאי זה המיתה . אזל לגבי דידי אינה נחשבת לכולם דאפי לי למוות כוזה ימים ולטוב עוד ולהחיות ולטוב עוד ולמוות כוזה פנים ולהחיות עוד . וכשמוע דברים אלו הגיינאך ופי הכומר כוועט נשחטתה ולא נשאר צו שום דעת כלל . לפי שהיה חכם ופילקוף גדול ודברים אלו הם חוץ מן השכל . ואין שום שכל צעולם שיאמין בהם אזל לפי שידע צו שהוא איש נבון וחכם עד למאד שאק ואמר אפשר שיש צדבריו נומט אעפי שהם חוץ לשכל . לכן ענה ואמר לו ואיך יתאמתו דברייך אלה אלי . אומר ליה שאעשה צפועל הדבר הזה . אמ"ל יצוא דברייך וכדברייך . ובכן יצא הכומר על הכסף כוזה רגעיים ונתן . והכף וניד הציא הגיינאך הרופאים שלו וראו אותו וצדקו אותו ונאלאוהו שהוא נח צודאי ואמ"ל הכירו על כסף כוזה פעות ולצדקו נכתו צחדר אחד המשווער כדחיי צשווערים וצחוחותו . ואחר עצור חודש אחד צא משרת הכומר אלל הגיינאך ואמ"ל אין רלוונך להחיות עוד זה הנוסבן הכומר ולא די לו צלער שקבל זה חודש ימים . וכשראה הגיינאך המשרת ושומע דבריו אלה חנה עד למאוד וכוועט שלא היה צו שום שכל כלל אזל אח"כ חזק ענמו לראות ולהציין תכלית הדבר ונהותו . והציא הרופאים ואנשי המעמוד אשר היו לפניו וראו שהחדר שהוא צו שמוך כדקחיי ופתחו אותו ונאלאו הכומר וועל אלה כמו ששמו אותו ולעולם גופו קיים כצאי אזל הוא כעץ יצא החו פליאה גדולה היתה להם . ואח"כ נבש השמש אליו וצידו כלי גדול אשר צו נים רוחמים ומייני מרקחים והיה מושמש צו כוולאכתו עד שקם הכומר ועמד על רגליו ואמר לגיינאך הן עתה נתאמת הדבר אללך שאני אלוה ותאמין צי שכן הוא . וכראות הגיינאך המעשה הזה הוא ואנשי המעמוד שלו ספרו תמו וון צלהות . ויען ויאמר לו זה אינו נומט לפי שהיתה המיתה כומו פינה . לפי שאפשר דיש איזה ויין עשצ כשיאכל נומנו האדם ויטן עד חודש ימים . אזל אם ימות כומו שנה תמימה ויקצר חמת הארץ ואחר יחזור להיות חי צודאי קזה הוא אוח ומופת חותך ואזי נחוייבים כל אנשי העולם להאמין צד שאחה איה ואחה ראשון לכולם . ויען הכומר שגם זה לגבי דידי אינה דבר וכמו חודש כומו שנה הכל לגבי דידי אחד הם אזל לא אפי לי לעשות ד"ז עתה לא עד עצור חודש ימים כדי לחזק גופי נועט וון המיתה הזאת . ונתן לו הגיינאך זמן חודש ימים אזל חזר וחשצ צדעתו שומא צחודש הזה יצרח וילך לו והוא לא הועיל כלום לפי שלא ידע קוד הדבר שהוא ונהותו . לכן נתן עליו שווערים . ואחר עצור החודש צא הכומר אללו מאליו ומעלמו ואמר לו מה רלוונך שאמות שנה תמימה הריני נח . ונתן . ואחר עצור כוזה ימים עד שהכין לו הקצורה צאצנים חחוחות וילא הוא וכל צני המעמוד שלו וקצרו אותו

אוחו לפניהם והכיה עליו שוורים נאונים וזרע לזעלה והקצר שלו מיני זרעים
 והוליו פירותיהם • ואחר עזר השנה כל חללו השמש שלו ואמר לו רלוך
 שניהם האיש הוסכן הזה אשר הוא קצור שנה תמימה בגזרתך • וכראות הגיניכי
 אותו וכשמוע דבריו תמה עד למאוד • ואח"כ הלך עם אנשי המועד כולם שהיו
 צעת קצורתו וחסרו ומלאו הכומר מונח שם כמו שהניחיהו וגופו שלם
 ולא נהיה בו שום דבר • ונגש אליו השמש ועשה לו כזראשונה וקם ועמד
 על רגליו ודבר עמהם ואמר לגיניכאך עתה תאמין כי שאני אלה וכראות הגיניכאך
 וכל האנשים אשר היו עמו תמהו עד למאוד וכעטע שנסתעו • ואח"כ הגיניכאך
 חזק את רוחו ואמץ את לבבו ויען ויאמר לכוונר אונת שזה הוא ארת ועופת
 אזל אני שואל מונך עוד שאלה אחת קטנה • יען הכומר ויאמר ומה היא •
 אמר לו שיחודך ראשו מוגייתו ויניחה צקן זויה זו והגוף צקן זויה זו
 ויחזרו להתחבר יחד מאליהם ונעלמו אזי הוא מואמין כי אמונה שליוה •
 וכשמוע הכומר דבר זה כתפחד עד למאוד ואמ"ל דבר זה לא אפשר להיות
 לעולם • וכשמוע הגיניכאך דבר זה מהכוונר שונח עד למאוד ואמר לו מוחייב
 אתה להביד לי קוד הדבר ועיקרו ואם לא הריני ננתיח אותך נתמים נתמים • ואמ"ל
 הכומר קוד זה איני יכול לגלותו לשום אדם ועשה כי כמו שלבך חפץ • וזה
 הגיניכאך שיקחו אותו ויטרו אותו • אזל צרויזה אמ"ל שלא להרוב אותו רק
 להפחד אותו • וכראות הכומר סהרז מונחה על לווארו כתפחד ואמ"ל אני מבלה
 לך קוד זה וכשיצוא לגלות הקוד חזר בו • עד שכונשך ציניהם כמו שעה
 אחת • ולצקוף אמר לו ככנס אני ואתה לחדר אי ותשבע לי שלא תבלה קוד זה
 לשום נכרה ואח"כ אגלה אותו לך וגם אני נשבע לך שאגיד לך האונת • וככנסו
 שניהם לחדר אחד וכשבעו זה לזה ואמר הכומר שהאונת שאני יש לי יותר על
 שמונה ונאות שנה לפי שבעת שארחה בעלמי ונעט חליטות או נעט איזה חולי
 חקף וניד אונות ואשצ כונה חדשים ולצקוף אחיה ויחזור גופי חזק כמו צעת
 שנולתתי וזה אוכל להיות חי עד האלף חקר נעט שכן הוא קצלה צידינו •
 וקודם שיגיע לאלף צמנה מנאות שנה יכריז ע"כ בני אמונתו כל הזן הילוד
 יציאוהו אליו ציומו • וגם יקצוף אליו וניקות הרבה וכל יום ויום הוא צל
 אלל הילדים וציום ראשון קוחם פיו כונה רגעים וכן עד כולם ותולה להם
 כייר צלוארם לכתוב בו הזונים • וציום שני יצוא ויעשה כן אזל צכל יום ויום
 הולך ומוסיף צרגעים • ואח"כ קוחם חוטומם עם פיהם כדרך הכ"ל והולך ומוסיף
 ואח"כ אונם • ואח"כ פי הטבעת עד שיהא אפשר לאחד מהם לקחום כל נקציו
 כונה שעות עד שיגיע לעשרים שנה יהיה הוא צעלמו יכונש נשמתו צלבו זמן
 רב • אזל מוחנשה לפים ילדים או עשרה לפים ילדים כולם מותים ואחד אפשר
 להחיות ולהיות כוונה • וא"כ קודם שיסלים הכומר לאלף שנה הרי הכיח מי

שמואל

מרפא לנפש

שמואל וקומו • וכשמוע הגיניכאר דצרוי כחולל אף וחוה וחומו צערה צו ואו"ל צודאי שלפי זה איש צליעל הוא ורנאי גדול ולא עוד אלא שנסמא עין שכל בני אדם ועושה אותם כבהמות א"כ חייב מיתה ותכף גזר עליו לחסוך ראשו ותלחו צתוך העיר כדי שיראהו הצני אדם וישונו מדעת המוכערת אשר השרישו בקרבם הכוונרים אנטי צליעל ההם • ושנעתי שהכוונרים ההם לא היו אוכלים צער כל יוני חייהם לפי שהצער ונפקיד כח ונעשיהם ולכן היו ונלויס לכל צעלי חמונתם שלא יש רשות לשום אחד וזהם לאכול צער כל יוני חייו • וראיתי אני כמה אנשים קוחרים הצאים ווארלות ההם שאינם נועמים טעם צער כלל צאומרם שאכילת הצער לפי דתם הוא עון חמור שאין לנעלה היונו • וד"ר ראיתי כתוב צבורטא הפרח הצא וצוונצאי וגם ראיתיהו צבורטא הערצי הנק' א אהראם • ואי וואחי וואהצי קפר לי שראה אותו גם צנגיד וזה כמה שנים • וכן קפרו לי אנשים ונגידי אומת אשר היו צצנת התרכיו צע"ת ויינה ציווי השוק הנק' צערצי א ונערץ אשר היה עס צצנה ההיא • וראו איך הציאו שלשה אנשים ונשינה אשר היו ונחיס וזה טעה חדשים והיו צתוך תיבות גדולות של זכוכית כדי שיהא אפשר לכל אדם לראותם איך הם ונחיס • ואלו התיבות היו חתומות ונכונה רופאים ונכונה שרים וקבנים של הוולכים • וצע"ת ויינה הכו' ציווי הונערץ פתחו אותם התיבות לעיני כמה אלפים בני אדם והחיו אותם וקמו וישצו לאכול על השלחן • לפי"ז נראה דצרוי רז"ל אעפ"י שהם נראים צדךך גוונא הם אומת ולדק ונייודקים על אדני פו וגם ונו"ש ז"ל שפרעה היה קורא לעלמו אלוה ומיה כך וכך ונאות שנה הכל אומת והם אומת ודצריהם אומת :

אמר ריב"ל עתיד הקצ"ה להנחיל לכל לדיק ולדיק ש"י עולמות שנא' להנחיל וואהצי יש עכ"ל ונראה דהנאומר הזה כולו תמוה • אי הוה ליה לוונר עתיד הקצ"ה ליתן לכל לדיק ולדיק • נחלה זו שהיא צלי וולרים ונאין צאת להם • ועוד ונה הם הש"י עולמות ונה יש צהם • ועוד אס יהיה לכל לדיק ולדיק כ"כ עולמות ונה עיבן • ועוד ונהפקוק נראה שהש"י עולמות לכל הלדיקים כולם ולא לכל לדיק ולדיק כו"ש להנחיל וואהצי יש • ונראה לי והוא כו"ש ז"ל צמדדש רבה וז"ל אליכם אישים אקרא וקולי אל בני אדם • אס קורא אותם אישים למה אדם • אלא אומר להם הקצ"ה לישראל אס אתם ונקיינום התורה הרי אתם נקראים אישים כאצרהם ילחק ויעקב שנקראו אישים • צאצרהם נאמר הטב אשת האיש • צילחק נאמר ווי האיש הלזה • ציעקב נאמר איש תם • ואס לאו הרי אתם נקראים כאדם הראשון שלא קיים את התורה ונערד וגו"ע • ולכן אמרו ז"ל לעת"ל עתיד הקצ"ה להנחיל לכל לדיק ולדיק ש"י עולמות שהם ש"ן ויר"ד שיקח ונהם דל"ת ונ"ס שרונוזים על דם ונורה שהם כוחות הנפש החומרית • ויתן להם ש"ן ויר"ד • זה ינחלו אותם ונאצותיהם הקדושים ואס לאחד נקרא איש

איך ולהרצה יקראו אישים וזה אוונרו עתיד הקצ"ה להנחיל לכל לדיק ולדיק
 ט"י עולמות :

מלכים אי ח' כל תפלה כל תחנה אשר תהיה לכל האדם לכל עונך ישראל
 אשר ידעון איך נגע לצרו ופרש כפיו א הצית הזה ואתה תשמוע
 השמים וכוון שבתך וקלחת ועשית ונתח לאיש ככל דרכיו אשר תדע את לצרו
 וגוי וגם א הככרי אשר לא מוענך ישראל הוא וגוי וצא ותפלל א הצית הזה
 וגוי אתה תשמוע וגוי ועשית ככל אשר יקרא איך הככרי ואל צישרא כחיז ונתח
 לאיש ככל דרכיו אשר תדע לצרו ואפשר לוונר בהקדים ושל אחד והוא ושל
 לשני קוחרים שהיו צעיר אחת ושניהם קוחרים צוין קמורה אחת אצל אי היה
 ומשאו ומתנו צומונו והשני היה מתעסק צומוון אחרים אצל צדירתם וצוולצושיהם
 היו שיה צורה והיתה אהבה גדולה ציניהם והיה ידוע אללם חדש אחד צפקה
 לנקוע למדינת הים להציא כל מיני הקמורה הלריכה להם צאותה שנה אצל
 העשיר היה פתח הציבה שלו ולוקח המוון הלריך ליה והעני היה לוקח מידי
 ללריך ליה בהקפה ומאחרים לזון ואירע צפקה אחת צעת נוקעם צקפינה
 העשיר עלה לקפינה שלם צגופו אצל העני צעת עלותו כפל ונצברה רגלו
 וכראות הקצטן לא רלה לקבל אותו צקפינה לפי שחש שמוא יונת ונכאזהו
 והחזירוהו לציתו והיה צוכה ולועק צקול נר ומטיח לצרים כלפי שוויא צאוונרו
 למה עשה האל ית"ש עוון כזאת ואם היה העשיר כופל אפשר ליה שיצב
 צציתו שתי שנים או שלשה שנים ויש לו מה לאכול אצל הנה הוא עתה עני
 ומה לעשות אם יחזיר המוון לצעליו איך אפשר לפרנק צני ציתו ועוד שמוא
 צעלי המוון לא יקבלו אותו אללא עד סוף הזון ואפשר שיוליא כל המוון צפרנקת
 צני ציתו ולא יהיה יכולת צידו לפרוע לצעלי חוצותיו צזוני לכן היה תמיד ומטיח
 צצרים ואחר עצור כמה ימים שווע קול כרו צעיר שאוונר שהקפינה אשר נקעה
 ציום פלוני למוקם פלוני כצר נצברה צחוק הים הגדול ונתו כל העם הנולא
 צה ובשמוע האיש צצרי הכרו שונה שומה גדולה והיה נותן הודאות ומשצחות
 אליו ית"ש ואוונר שאם היה הוא צחוק הקפינה ונת ומטיחן יתפרנקו אנשי ציתו
 אצל עתה שונה העשיר כצר הכיח להם ונוה להתפרנק ואם כן לזה
 כתכוין שלומה הנוקד ע"ה צחפלתו שאם יצוא ישראל ויתפלל צצית הזה על
 איזה צר וראית את לצרו והוא שיש צני אדם שהם משוכי צנים ומתפללים
 על הצנים ואפשר שהשיכות הצנים היתה להם צהשגחה פרעית ומאחר ית"ש
 דאפי שיצואו הצנים צקלור ימים ושני לאצ או לאם או צעניות סכן הוא מורה ונולס
 שעינינו הרואות שמונה צני אדם אשר היו צרום המעלות כשהיו משוכי צנים וכשצאו
 להם הצנים נהיו צשפל הוונרגות ע"ה המתפלל שלומה הע"ה ואונר שאם יצוא
 ישראל ויתפלל על איזה צר וראית את לצרו והוא שאם יהיה הדצר שהוא

אשר

מרפא לנפש

אשר התפלל עליו הוא טוב לו ולא חלא ונונו שום תקלה אזי תקבל תפלתו
ואם באולי צ"ו שיצוא אליו וזה רעה לא תשנוע אליו • אבל אם הוא איש
נכרי כיון שהוא צקס לעלמו אזי ועשית ככל אשר קא :

בפסוק חשבתי דרכי ואשכיפה רגלי אל עדותיך • ואפשר לפרש כו"ס ז"ל
על פסוק ולרשע אומר אלהים וזה לך לקסר חקי ותשא צריתי עלי
פיך • ופירשו ז"ל שהעונם שנועתיך הקצ"ה לשטן לעתיד לצוא לפי כשהוא בא
לפחות בני אדם אינו אומר לו ונתחילה שיעשה דבר פלוני ויעבור על דעת
קונו לאם כן אין שום אדם יקבל ונונו • אלא הוא בא לאדם צדק ערומה
דך ועל שאומר לו הן צתורה כתיב וחי בהם • ועוד כתיב ושונתם לנפשותיכם
וואל • לכן ומוייצ האדם לשמור את נפשו וכל דבר רע וגם לקרב לה התועלת
הראוי לה ויענה וכל ונעדי עולם יען שכל הנועדים שצרה הקצ"ה צנו"ז
כולם צקציל האדם כדי לענג נפשו בהם ולא תהו צראם • או צדך ועל אומר לו
יקום באשמורה הצוקר לילך לעבוד את צוראך כי לכך נולד • ובאולע הדך הוא וזמין
לפניו איזה דבר של ונורה וא"ל עזה ונורה גדולה כגון אהבת שלום וכדומה לזה •
ואומר שצתחילה יקיים ונורה זו כי כן אמרו ז"ל ונורה הצאה לידך אל תחמילכה
ומוילאו ודבר לדבר עד שיעבור זמן התפלה ולא יתפלל עד שלצקוף הוא וקית
ונודיה אוחו צלתי שום ערומה ואלו • זה אומר ולרשע אומר אלהים שהוא
השטן • וזה לך לקסר חקי ותשא צריתי עלי פיך • והוא וזה לו לצוא אל האדם
צדך ערומה שומראם לו שרלונו לקיים ונורות יתצדק שמו והוא וקיתו ונציה
לו ראיות ון התורה עכ"ל • אף הכא אומר שאם יצוא אלי השטן צדך ערומה
וזו הייתי שנוע אליו וכשהוא וזמין איזה דבר לעכב אותי הייתי קצ ונאמריו
ואלך לי לעבוד צוראי כלדריך :

ברי"י ח"ל הכזובה יעשה את אחותינו כתרנונו ית אחתנו עכ"ל והרבה
ונו"ל כחצנו צו וכל אחד ואחד לרכו פנה • אף אני הדל
אענה חלקי ותי יעזר לי • והוא קיש פירוש צתוך דברי רש"י ח"ל הציה התרגום
על ונת אחתנו שהוא נראה ונתוך הפסוק צלשון רצים ודכתיב כאן אחותינו
וולא ציו"ד ונשא"כ גבי רצקה אחותנו את היי לאלפי רצבה חקר יו"ד ולכן
הפסך שכאן הוא לשון רצים וקאי על כל כטי ישראל אחותיהם • ולכן ונציה
רש"י התרגום שנתרגם ית אחתנו כאן כנו להלן להורות שהוא לשון יחיד
עכ"ל • ויש לרקדק איך אפשר להצין צנו"ס הכזובה יעשה את אחותינו לפי
שהוא וולא גם על כטי ישראל שלא חטאו כלל עד שצא רש"י ז"ל להודיענו
שהוא לשון יחיד • ועוד דאם כן הוא כוונת רש"י ז"ל הוה ליה לומר
אחותינו אחתנו • לכן אפשר לומר דרש"י קשיא ליה דהנה ידוע שמתל
את וורה גם כן עם כנו והכני ונשחיתם את הארץ ותרגם שם עם ארעא

והרצה כזה . אם כן ונתת את הכח לריכה להיות פירושה עם . שהוא כוונתה
 זכות יעשה עם אחותנו ולא ית שמורה הכוונתה זכות יעשה לאחותנו או
 באחותנו ולמה הרגם הכח ית . אבל יש לדקדק אם הפירוש הוא עם והוא שיעשה
 מועשה זכות עם אחותם שצא עליה צלח כחובה וצלח קדושין ומועצת אבל אם
 בכחובה וקדושין לא אכפת שהאשה לכך כצדקה והיא כתיב כי חרפה היא לנו
 לתת את אחותנו לאיש אשר לו ערלה דמועצת אפילו בכחובה וקדושין לא אפשר
 לכן לריך להיות כאן פירוש את הוא ית כחרגונו . והוא כו"ש ז"ל הנצבעת
 לערל קשה להפדר ומונו א"כ הכח צדיקה שנקבעת לשכס אשר לו ערלה קשה
 להפדר מן הערלים ולכן צעל כרחה לריכה להיות זונה למלכות תאונה . ווי
 גרס לה זאת להיות זונה צודאי זה שכס לכן הרגם ית אחתהא שהוא כמו
 לאחתהא . וכן כתיב ויקחו את דינה ונצית שכס וילכו . ויש לדקדק וואי צא
 לאשמועינן שלקחו אותה והלא כל המועשה לא נהיה אלא בשצילה וצודאי יקחו
 אותה וילכו . ועוד ונצית שכס כראה כמיוותרת וואי אכפת לן אם ונצית שכס
 או מונוקוס אחר . אלא שהיא נקשרה צו ככלצ ולא רתה לילך עם אחיה ואציה
 אפילו לאחר מות שכס והס לקחו אותה והוליאו אותה ונצית שכס צעל כרחה
 ולכן כתיב ויקחו את דינה ונצית שכס וילכו שלא תזדקק לערל אחר . אבל יש
 לדקדק איך אפשר לצני יעקב זרע קודש יסרגו כל אנשי שכס צלח חנוא ועון
 והן אמת דשכס חנוא אבל הם מה חנואו עד שיחייצו הרגיה ואפשר ל לפי שצני
 יעקב חוואו חנויה גדולה איך דינה אחותם שכל ייניה כחגדלה מוואס . ותכף
 וניד כדצקה ששכס צן חמור וישצה צציתו ועוצה אציה ואונה אחיה . אלא
 שמועשה כשפים עשו לה וכן מלינו מווי"ש אך צזאת יאותו לנו האנשים לשבת
 אחנו להיות לעם אחד צהנוול לנו כל זכר כאשר הם נמולים מוקניהם וקנינם
 הלח לנו הם . ויש לדקדק כילד אפשר להיות כשירלו צני יעקב לשבת אחס
 יהיה כל מוקניהם וקנינם להם אלא שאמר להם חמור ושכס צנו שאני ראיתי
 צמועשה כשפים שלי שאלו גבור עליהם שצצוד וזה השצצוד לריך להיות צחחלה
 צפה כך ואחר כן צפרך וידוע שכל מה שקנה עצד קנה רצו . א"כ כשנרלה
 אותם לשצת אחנו צהנוול לנו כל זכר כאשר הם נמולים ויהיה תחלה צפה כך
 אח"כ יהיה צפרך ויהיו עצדים מוואס וכל מה שקנה עצד קנה רצו ליה אחר
 מוקניהם וקנינם וכל צהמוואס הלח לנו הם וכשראו אנשי שכס צמועשה כשפים
 שלהם שכן גבורה על אוונה זו לכן גמרו ופעצדו עלוואס צלער המילה . והחורה
 לוחה כל מוכשפה לח תחיה לכן דנו אותם צהריגה . אשר צזה אפשר ליצב ויה
 דליכא לאקשויה דיעקב אמר לצניו עכרתם אותי להצחשני וגוי ואני מתי מוספר
 וגוי . והוא שאמר לצניו עתה ישמעו הכנעני והפדזי סהרגתם לאנשי שכס צלח
 עון וצלח חנוא וישמעו אותי וכאקפו עלי וכי א"כ מה חסוזה הסיצו הכוונה

מרפא לנפש

ויו"ח אנשי שכם לא חטאו ולא כלום • אבל לפי האמור ח"ש שצמלת הכזונה
והוא צמון וזועע כזה כהית כזונה • אם כן צודאי וועשה כשפים הם וכן היו כל
אנשי שכם לפיכך נחתיבו הריגה לפי דתם של בני יעקב אשר הרגו אותם :

במדרש פתח בן אלעזר וגו' צדין הוא שיטול שכרו עכ"ל • וראיתי להרצ
שמות ימין שכתב שאלא בכתיבת יד לאחד קדוש שפירש בהקדומו

וי"ש ז"ל בקוף פרק קנאל דקידושין וה"ל רב כהנא הוה וצדין דקיל הצנעיה
ההיא עטרוניחא • אמר לה אקשט כפשאי • סליק ונסל ומאגרא לארעא • אחא
אליה וקצליה אמר ליה אמרחתין ארבע מאה פרסי • אמר ליה ווי גרם לי
לאו עניותא • יהז ליה שיפא דדיכתי עכ"ל • והקשו ז"ל והא צויליעא דק ק"ד
אמרו ז"ל דרצה בר אבא אמר ליה לאליהו דחיקא לי שעתא דצריה ועייליה
לבן עדן ואמר ליה פשוט גליוך קמי ושקיל ונהי אמרמי קמי ושקיל • כי הוה
כפך שמוע מאן דאמר וואן קא חביל לעלמיה כרצה בר אבא כפך ושדיגהו •
ואפילו הכי אחייה לגלמיה קמע לגלמיה ריחא זכניה צחיקסר לפי דיכתי ופלגינהו
לחמנותיה עכ"ל • ונוקשים למה הוליכו לבן עדן ולא יהז ליה שיפא דדיכתי כרצה
כהנא • וייצרו ז"ל דהכי ידוע דשכר וולוח צהאי עלמא ליכא ושאיני רב כהנא שווקר
עלמו • על קדוש ה' צדין הוא שיטול שכרו חף צעוה"ז לעפ"י דשכר וולוח צהאי
עלמא ליכא עכ"ל • וצויה צו"ח כפרש הכי חרי ומאורי לפני הנראה דהם חנוה"ם
ואין שכל האנושי יכול לקבלם ע"פ השכל והטבע ולמה ד' מאה פרסי ולא פחות :

מאמר ר"ל וה"ל ואל שדי יתן לכם רחמים וגו' למה החפלה צסם שדי ולא
צסם הו"ה צ"ה • לפי שכל יוני יעקב היו זלעזר • צצטן היה

מריב וועיק לו עשו כו"ש ויתרוללו הצנים צקרצה • צא לאויר העולם היה לו
פחד עשו צרח אל לבן החליף ונשכורחו עשרת וווקים • כלול וולבן צא לו ענין
שכם • אחרי רגזו של יוסף • אחר של שמועון עתה של צניוין • לבן החפלה
צסם שדי • שני שאמר לעולמו די יאמר די ללכותי הה"ד יענך ה' ציוס לרה
ישגבך שם אלהי יעקב ולא אמר לא אלהי אברהם ולא אלהי יצחק עכ"ל אבל
יש ללקק סיבן רנוח שם שדי צו"ש יענך ה' ציוס לרה • ואפשר לוור
שהוא רנוח צנולת ווליון יסעד"ך צחלוף אותיות זקסר"ך • והוא שסם שדי ישדד
לו וערכת השצעים וולוח • זה אומר ווליון שהיא ירושלם שאינה תחא וועשלת
הוולוח כידוע • כן ילילו וישדד לו הוולוח שלא יהא תחא וועשלתם שכן כתיב
ועל אציק ויעורך ואת שדי וירצרך • ואמרו ז"ל שישדד לו וערכת הכוכבים חס
רנוח צנולת יסעד"ך :

תלים נאום פסע לרשע צקרצ לצי חין פחד אלהים לבגד עיניו • ונראה
לפרש ולומר בהקדים ונה שידוע שיש צעולם כונה ויני רשעים • יס
שועשיהם צקחר אבל צפני צני אדם ונראה עלמס כוולאכים • ויש שעושים

וועשיהם

ונעשיהם צפרהקיא לעיני כל אדם ואם יצא אזה אדם להוכיחם וזיליגם עלום
 צעענות שוה ונודחים . ויש שאם יצא אדם להוכיחם ונלעיגים עליו ואפשר
 שיקללו אותו ונחזיקים עוד צנודם . לפי שאין יראה ה' אף על פניהם . ולאנשים
 האלו מוטב על האדם שלא להוכיחם שגורם להם להוסיף על מעלתם פשע .
 ודוד המלך ע"ה היה נוכיח לכל הרשעים אבל לכת זו שאין יראה אליהם אפילו
 על פניהם היה צרלונו להוכיחם וכדי שלא יוסיפו על מעלתם פשע היה נונע
 חם אונורו כאום פשע לרשע צקרב לצי לפי שאין פחד אליהם לכגד עיניו :

תלים

יראה ה' חוסף ימים ושנות רשעים תקלורנה . ויש לדקק למה
 אלל היראה כתיב ימים . ואלל הרשעים כתיב שנים . ואפשר לומר
 צדרך הללוי והוא דידוע שהלדיקים יראי ה' כל וננחתם לזכות צאחרתם לחיי
 העולם הזה וצכל יום ויום הם ונלערים עלום ונפתחים שוה יחגבר עליהם
 הילכה"ר וילכדו צרשתו לכן הם נונים ימים והיום נחשב אללם כשנה . אבל
 הרשעים שכלו צהצל ימיהם צהענוג העוה"ז אפילו אם יעברו עליו כוה שנים
 צהענוג נחשבים אללם כשנה א' זה אונורו יראה ה' חוסף ימים ושנות רשעים
 תקלורנה . ואפשר לומר צדרך הללוי עוד שאם נולל אזה צחור והוא חכם
 וצבון עד לנאור וירא שמים ואציו ואנו ונפתחים עליו ונע"ה שאם ישל אוחם אזה
 אדם כוה שני חייו . אם היה צן ששה עשר אונורים עליו שיש לו יותר ונעשרים
 שנה . אבל אם רשע ורע ונעללים אם שאל אוחם אזה אדם על שכוחיו אונורים
 עליו שהוא קטן ואין לו דעת אפילו אם יש לו יותר ונעשרים שנה אונורים
 שעדיין לא השלים חוש עשרה שנה או שש עשרה ה"א יראה ה' חוסף ימים ובו :

בפסוק

ירא והנה שלשה אנשים ופי"רש"י ז"ל א' לרפאת אצרהם . וא' לצפר
 את שניה . וא' להפוך את קדום לפי שאין ונלאך א' עושה שתי שליחיות
 וכו' ורפא שרפא את אצרהם הלך ונשם להליל את לוע עכ"ל . והקשו ז"ל והא'
 ונלינו שונלאך אחד עשה שתי שלוחיות . ועיין מה שייצבו הם ז"ל . ולי הדל
 כראף לומר דליכא הכא שתי שלוחיות לפי שצשורת שרה ליכא צה שום עשיה
 כרפואת אצרהם . והפכת קדום . והללת לוע . אלל שנוגיד לה אף ה' שקד
 אותה . א"כ הוא לא חדש שום דבר . וכן אונורו ז"ל אין ונלאך אחד עושה
 שתי שלוחיות :

עושה

שלום צנורונו . אפשר לפרש צהקדים ונ"ש ז"ל ח"ל השמות שאנו
 נכנים אליו ית"ש הם רנוז לקפירות . וידוע עוד ונ"ש ז"ל דשם
 הוי"ה צ"ה נכתב צ"ה ונקרא צא"ד ואם כן שם הוי"ה לריך להיות כוה
 יאהדוניה ועולה כונספר של"ם עם ארבע אותיותיו . והוא שאם נכה " צא'
 ונאמר " פעמים א' יעלה עשרה . ונאמר ה' פעמים ד' עולה עשרים . ו' פעמים
 כ' עולה שלש ונאות . " פעמים ה' עולה כ' קך הכל שלש ונאות ונאמר כונספר

מרפא לנפש

שלו"ס עם ד' אחריותו • והרמוז הזה אעפ"י ששני שמוות אלו רומזים אחד
רומזים ואחד דין בידוע וכל זקוק שלום ציניהם ונוקורם אחד הוא צלתי שום
שנוי כלל • ולעמיד לבוא יהיה הכל אחד כו"ש והיה ציוס הסווא יהיה ה'
אחד ושמו אחד וכנ"ל • ולא כמו עתה שנכתב צ"ה ונקרא צאלף דלת • ובענין
הבחינה והקריאה צ"ה נפרש צנוקם אחר וצ"ה נפקותא איכא • ואפשר לומר
עוד שזה רמז הפסוק מ"ש ה' הוא האלהים • והוא כמו ששם הוי"ה נכתב
צ"ה ונקרא צאל"ד הרי הוא כולל להוי"ה ואדכו"ת • ושם אלה"ס גם כן כולל
אהי"ה אדכ"י שכן עולה ומספרם פ"ו כוונת אלה"ס ודוק :

בפסוק

עכצמו עכצו ראש אשכולות מורדות לנו • ואפשר לפרש בהקדים
וזה שיש לדקדק דלמה אנו מצרכין על היין צורא פרי הגפן •
והלא הגפן הוא העץ אי"כ למה נשונה צרכה זו ומשאר צרכות • ועוד הענבים
ששם עיקר היין אנו מצרכין צורא פרי העץ ולא כל שכן הוא ציין • ואפשר לומר
צדק רמז והוא צום שידוע הוא שכמה תקלות רעות צאו מן היין • ועוד כמה
הם צאים לפי שבשתיית היין הוא זקוק רעוע ומסוכן להרע או להטיב • וידוע
עוד שאחריות שלפני עכצם שהם עיקר היין הם קמאל"ל והם כוחות הקט"א •
אבל האחריות שלאחר עכצם הם גפן ס' לכן אנו מצרכין שתהא שתייה מן
הפרי שהוא הגפן ולא מן הראש שהוא קמאל"ל ולכן מצרכין צורא פרי הגפן הרומז
לענבים ולא פרי העץ הרומז לענבים והראש שלהם ואפ"ל שזה רמז הפס' עכצמו
עכצו ראש אשכולות מורדות לנו • ואפי' שלזה רז"ל צאומי נכנס יין ילא קוד • והוא
שצריך האדם לכיון על כניסת הגפן ציין שהם אחריות גפן כנ"ל וצ"ה הוא יולא
ונשם עיקר ויקוד הקט"א שהוא קמ"א שהוא הראש כנ"ל ולכן תקור ז"ל לאמר
קצרי ומרן בצרכת היין ולא צעאר הצרכות :

תלים

כי קצוני כלצים עדה זרעים וגו' אספר כל עלמותי הנה יצטו
יראו צי • ואפשר בהקדים מאי דליתא צפליה דר"ג והציאו מהר"ש
ומאקטראפולי ז"ל ח"ל ים צאדם תשי"ו עלמות של קדושה וכנגדן צטוואה כוונת
ושתי • ויעקב אצינו ע"ה רלה לצטל אלו תשי"ו לכן אמר הנה את אשת"י כי
ונלאו ימי ואצוואה אליה • ולא אמר ואצווא כל הכחוצים • והרי אפילו קל
שנקלים אינו אמר כן כחתייה רש"י צמוש • אבל דע לך קידו שיש קליפוי הנקרא
א"חיון שיש תלוי ילידי ר"ת אשת"י ובינונתי ר"י • לכן אמר הנה את אשת"י
ואצוואה • לכונו לומר צה ה' על אשת"י ויהיה תשי"ו • וגם סגולה מרצ פפא
למי שנשכחו כלצים יאמר להם תשי"ו עלמות של קדושה שצי בוצרים ומצטלים
תשי"ו עלמות שהם כוחות הטוואה שבבס • ואז אין יכולת ציד הכלצים להזיק
לו כלל עכ"ל ודבר זה נסיתיו כמה פעמים • והנה ששטלים הפסוק הנה
יצטו יראו צי • ואפשר שבס זה מועיל גם כן לעדת זרעים כו"ש כי קצוני
כלצים

כלבים עדה ורעים הקיפוני :

בפסוק

וונצטרי אחזה חלוי • אפשר בהקדים ונה שידוע שעיקר האדם הם
 הם חושים שהם חוש הנושק ורובו נוכל צידים יחד נושאר הגוף
 שלוטה וזה • לפי גאלו התי חושים הם כוחות השכל וצאים וזמנו לכן חוש
 הנושק צידים שהם קרוב לשכל וזוה שלוטה וזה • למעלה היונו חוש הטעם
 והוא צפה שהוא למעלה מן הידים • למעלה זוה חוש הריח והוא צמועם למעלה
 וזהפה • מעלה יוחרת וזהם חוש הראיה והוא צעינים אשר הם למעלה וכולם •
 למעלה וזו חוש השמיע והוא צאצאים שהם קרובים אל השכל יוחר וזהעינים •
 והם שרים צכל אדם שוה צשוה צלתי אם לא יהיה לצר חולץ בנוו החולי והם
 כוחות השכל לכן השכל שט ונוסף העולם וע"ם ולמעלה וזהרקיע ולמענה וזהארץ
 לפי שהוא נאלל מן הכשונה אשר היא צתכלית הדקות והזכות ואין סוף לפי
 שהיא נאללת מאור א"ם צ"ה • ואם נאמר שילירת האדם איננה בהשגחה אלא
 צנוצע אם כן ל"ל שהטבע גזר שיהא השכל צשוה לכל שיהי צתולדותיו כן וכ"ש
 הוא עלמנו • ועינינו הרואות שאין כל הדעות שוות ואיך אפשר להיות כן • לא
 ודאי ל"ל שילירת האדם היתה בהשגחה וחון לטבע • אצל מאחר שנקצע צאדם
 זה ציונות עולם בהשגחתו יחצרך שונו נקרא טבע כו"ש ז"ל ההרגל
 נעשה טבע אצל הוא בהשגחה פרעית לקיום העולם והמין • והנה ידוע דכשנות
 כל האדם א"י היא כו"ש ויפה צאפיו ואם כן הכל אחד צלתי פירוד •
 והפירוד הוא צגוף לפי שהוא ונוגשם ויש לו ראשית ואחרית ועוד שהוא נוכל •
 אצל הכשונה היא צתכלית הדקות והזכות והיא נאללת ולא נוכלת כו"ש ויפה
 וגו' ואין לה ראשית ואחרית ולית זה פירוד כלל • שאם נאמר יש פירוד נעשה
 לה ראשית ואחרית ול"ל עצה ונעשית ולא נאללת והיא כגוף ונוש אלא ודאי
 ל"ל דלית זה פירוד וכל הכשונות א"י ונה שנקפרד הוא הגוף לקיום העולם
 והמין שיהא כל אחד ואחד מיוחד לנאלכה ועל די כולם יהא העולם שלם וכל
 הנאלכות הנלככים אל האדם כמו זרע עומן אופה אורג קוחר וכל הנאלכות
 הנאלכים • וגם כן צוה הם כלרכים כולם זה לזה • נוכל כמו שהכשונה א"י ל"ל
 שגם השכל הנאלל וזמנה יהיה אחד ואיך הוא נפרד וגם זה הוא בהשגחה שאם
 נהיה האדם צשכל א"י אין קיום לעולם דהנה ידוע דהשכל העיקרי הנאלל מן
 הכשונה ל"ל זך ודק וטהור עד לנאוד ונאוד שיהא כדוה אל הכשונה • וזה
 השכל לא יחייצ האדם לשעצד עלמנו צכל ויכייסורים רצים ורעים וגם יוניו ונועטים
 ולצוקן ילא גקי מנכקיו ומאשגי ציתו • ואחרים יקלרו קלירו ויקחו כל הונו א"ב
 השכל העיקרי וזמנה קיום העול' והמין שכל תאוותו לצר הרומני לכן הא ית"ש בהשגחי
 פרעית צרא לו החומר שהוא כגד טבעו ונחגו ונחלצט צו וכזה אורו ונושך כל
 כוחותיו לצר הגשוני וסעצ וגם שלא יהא דעת הכל שוה כדי שיהא כל אחד

ואחד

מרפא לנפש

ואחד נזוחד למלאכתו וזוא יהיה קיום לעולם ולמין : זה אומר ונצטרי אחז
אלוה ודוק :

תלים לכל הכלה ראיית קץ רחצה מלוהך ונאוד . ואפשר צהקדים וזה שידוע
שנולדת התורה נחלקים לדי חלקים . והם נולדת שכליות שהשכל
נחייצם אפילו אם לא צאו צהורה כמו גביצה ראייה וכל הדומה להם . וכל שכל
האנושי נחייצם אעפ"י שהוא גוי . שניים הם ג"כ שכליי" והם אינם דוקא לעם צבי
ישראל . והם כמו סוכה ופקח וכל הנולדת הנעשים לזכר הנס שעשה האל ית"ש
לאצותינו והליל אוחס מולדתם לכן כל שכל צר ישראל יחייצם לזכור חקדיו
ונפלאותיו אשר עשה עם אצותינו על להפליא . שלישיה נולדת שורחיקים את
האדם מכל ויני ונאכלות גקות ורעות לנפשו ולגופו : די שהם נולדת שאין להם
שום קיצה לחייצם כמו לולב אחרוב עליה חפלין וכל הדומה להם . אצל י"ל
למה הצורה הענויטה עולה על לוארניו צכל זאת אם מולד הנולדת השכליות
הרי השכל נחייצם ואינה לריכה עוד לכחצם . ואם מולד השניים שהם כדי
לזכור חקדיו ונפלאותיו אדרבה וזה העעם השכל יחייצם שלא לקיימם יען שהא
ית"ש גזר עליהם הגזרות ההם לכן עשה כל הנקיים להלילם . אצל הם מולד
עלמם לא היו רולים לא בגזרות ולא לנקיים ונפלאות . ועוד הנולדת שהם
לעוצת האדם השכל היה נחייצם ולמה הם נכתצים צהורה וכ"ש אלו הנולדת
שאין להם שום טעם וקיצה כנ"ל אם כן למה הענוים האל יחצרך שמו עולו
כ"כ על עם צבי רחוניו . ולהצין נקלים עוד וזה שיש לדקדק איך הציא הקצ"ה
כל הגזרות ההם הקשים ומרים על עם צבי רחוניו . וא"ת הם גרמו לעלמם
ומלד נעעשיהם הנוקולקלים . והלא אפילו אם יעשו וזה שיעשו הם נשוצמים
ונשאר האוונות שכיפרים צנוליותו והסגחתו ויחודו . אלא ודאי ל"ל שנעשה זה
צהשגחה פרעית ומאחר ית"ש לקוד ענוק שני"י הם זוכים צאחרתם . אי"כ הוא
הדין צשאר הנולדת שהחכלית שלהם הוא קוד ענוק . וה"א לכל הכלה ראיית קץ
אצל מלותך שהיא התורה רחצה ונאוד כדי שיהא אפשר לכל אחד ואחד מיישראל
להוליא לאריר העולם וזה שהשיגה כענוהו :

וכרי שיכנץ האדם צבי עוב ויאל צבי עוב אונתי אקדר לי עוקר ז"ל
להגיד לאדם וזה שיחו וננים הזדונים אשר יעצרו על ראשו . ואלה
הם התללות . אשר עליו הם צלות : היום בגדיו ונצונמים . ושוכים ונשוכים :
ולוחר צעלות צואשו . ואלמנה על ראשו : היום אחר תלות לצו נחפו . וראשו
כחם פו : ולוחר גל אצנים יחזה . גדר וזה וגדר וזה : היום רץ אל ננות
ופרדקים . ופרחים ולילים . ולוחר יהפכו לקנים . והשושנים קנשוכים : היום
צחוד חולמו ונחצוקס . על רלפת צהע ושע : ולוחר גופו קרועים . ויודם
חולעים : היום כוכס אליו זהו ורוב פכינים . ולוחר נחקבלים עליו מנת חנינים .

מרפא לנפש

מח

וראש פתנים : היום רץ לקול ענות שירה • וכל מיני זמרה : למחר יהפך הכל
לאצל • הכנור והנבל : היום הולך צרום קוונה : לאחר רונה : למחר הוא דומה
לאשכול • אשר לא יועיל ולא יללק לכל : היום דבריו כשנועים • וגזרותיו
מתקיימים : למחר ידבקוהו ווסרות מועות • אשר אין דרך לנעות : היום נצקט
אל הדק פורה ושמן רוקח • למחר צטרו ימק וריחו כודף וקורח : היום נכלה
ימיו בצשון • סרוג בקר ושחוט לאן : למחר הנה לפניו ארץ עפחה • והנה
צעחה : היום חכמתו צחוף תרונה • צכל עצר ופנה : למחר ללחץ וטלס • צלתי
כשנוע קולם : היום על ילין בקלירי • והשנוש יהל כרו : למחר טוון צתיבה עלי
גופר • אף הוא לצי עופיר : היום ידיו גלילי זהב • ותמיד יאמר הצ הצ :
למחר יתערצו עליו השנוחות • והנה פתוחות : היום כנו על מנת טן • והוא
שון ודשן : למחר כצהמה כדומה ומתחתין תלל רימה : היום חכו מוחקים •
וכופה לופים : למחר לשון אין להרים • וירוס תולעים : היום מושכנתיו מוצעמים •
ועליות מרווחים : למחר ירד עווקים • תחה אחד השיחים : היום קציציו כערו
ומותיו • והוא שקע אל שמיו : למחר קוצצים אותו התולעים • שונים ומשונים :
היום שלום ומקציציו • וכדשן אל וואהציו : למחר שרדיו ריעו גדודים • יקוצצהו
הקופדים : היום עיניו כקפדים • וכיום חס ווארים : למחר יונקו צמוריהם •
ולטוכם צק צפיהם : היום יציצתו עם וולכים ורחמים • למחר עשיר ורש לא
ניכר • גם שוע לפני דל לא נהדר : אי לזאת ימים האדם אל לצו • עודו צאציו •
שלא יועיל לו כקפו חהצו • אהצו רעו וקרוצו : אך האדם הכלצו • ילך צדך
שוצו : וישוצ אל ה' ומחטאתו • ואפילו יום אחת לפני מותו • וכה יאמר אוי
לי כי ראיתי ימיו והנם צורחים • והפועלים עללים • וצעל הצית דומק השוכר
אח הפועלים : ראיתי והנה ילרי האכזרי ומתגבר עלי כארי וכאש אובלת • אוי
לי מילרי ואוי לי מילורי שנים אוחזים צעלית : ילרי גורר עלי למולח ומשאליו •
ולהקטיב אמריו • וילרי מזהיר עלי אזהרות : ונה יעשה לאיש אשר אלה לו •
חצלה כפלה לו • צין שני דייני גזרות : והוא כולר מואש רוח אדומה • ארצע
יקודות הנה : ארצע חוקים צילרי הם דצוקים : וגם כפשי כקומה מרה תהיה
צאחריחה • גם היא אחרי ילרי הלכה • ועשתה להיות חונתו עלי שפוכה • כנו
נעה שנחפתחה : ראיתי לקוט צהשכמה • ויעלכי ילרי עלות • חישן על מיעה
טן כי שינת השחר נעיונה ותפלת השחר עד חלות : הוכחתיו על כאמו • והוא
צחוכחתי יקוף • דונוותי לפניו כנו • שאחזו קורדיחוקס : לעמוד כגדו חייני יכול
מרוצ עענות ומלין • לכן אקרא צחורה אלהי כל כחצי הקודש ומילין : ושנועתי
ותרגו צנוני צעת על לצצי אעיר • יום ערוף כפשי שנוני הוכחתי כלחן לדיר :
על כי אין ידי לאל • מולק ילרי ראש פתנים • ונה אעשה כי יקום אל • השוכר
אח האומנים : ולצי העיר אותי ומתדונת שתי אשר אל ולא אלין • כי שומרי

מרפא לנפש

אל עולמות יש כוחלין ונוכחילין: כפשי ולצי שניהם יחד ידכושו בחסוצה • יען כי
כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא :

זה שכתבה לי • והנה הוא חלי וכל עונלי • וסי' אלהים יעזור לי :

תם ונשלם בעזרת האל בורא עולם

